

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ – 20. DUBNA 2025

Toto je den, který připravil Pán, jásejme a radujme se z něho.

„PROČ HLEDÁTE ŽIVÉHO MEZI MRTVÝMI? NENÍ TADY, BYL VZKŘÍŠEN“ (Lukáš 24,5-6).
Svatý Hrob. Peregrinatio Ad Fontes Salutis, Jeruzalém, Izrael, 1. března 2013.

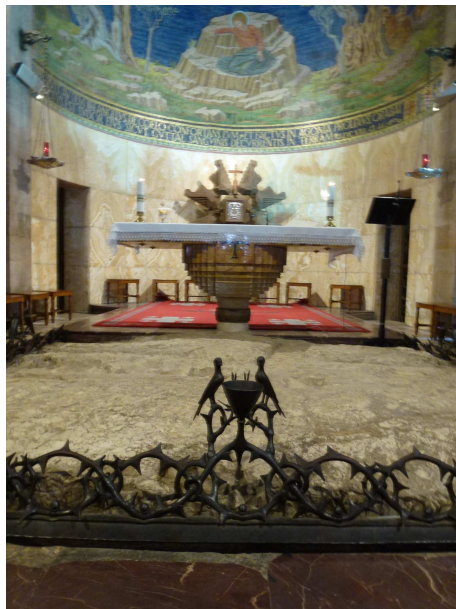
MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, pozvedněme k Bohu naši jednomyslnou modlitbu, aby se velikonoční radost rozšířila po celém světě:

L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.

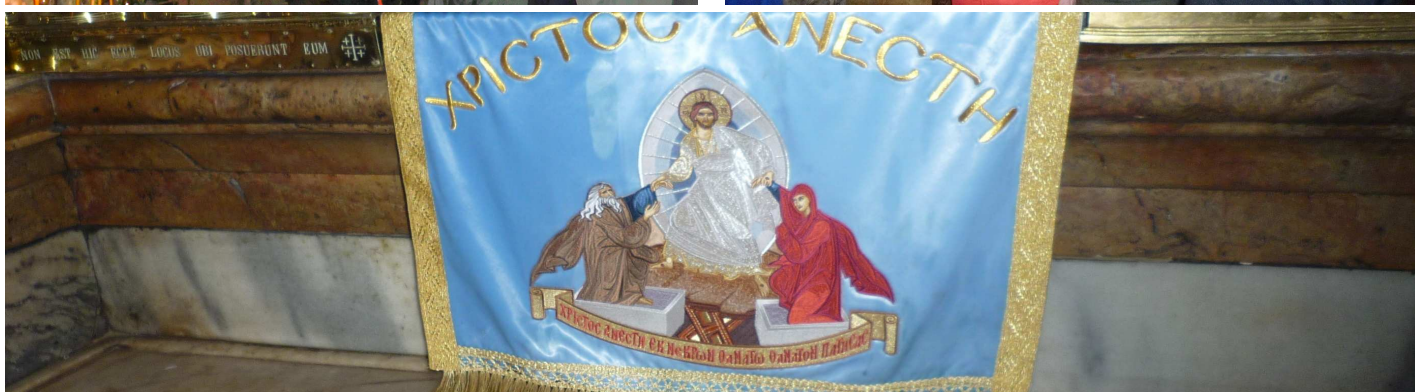
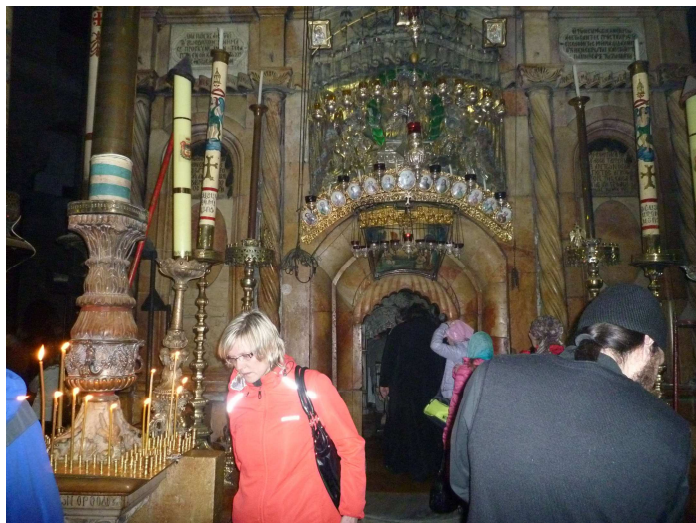
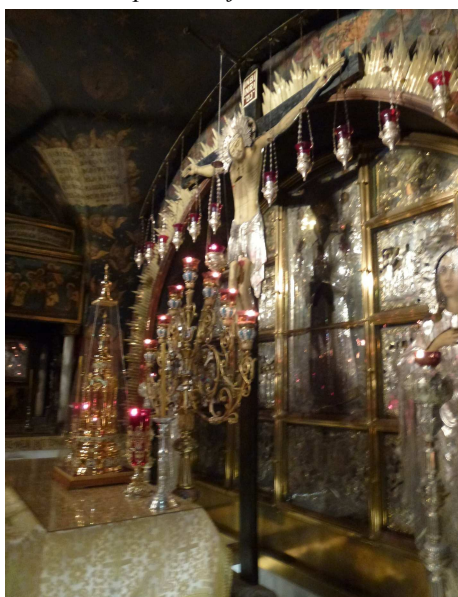
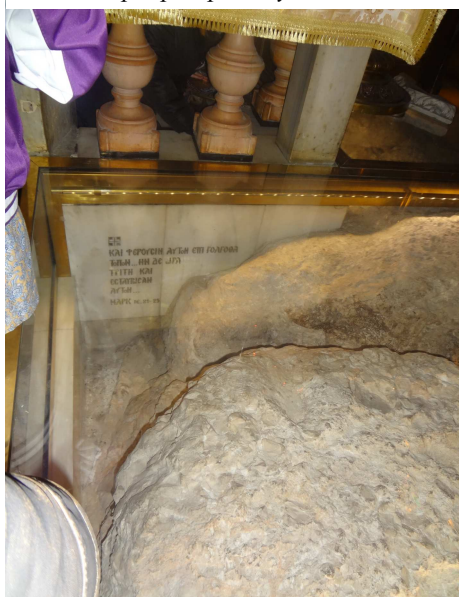
- Za papeže Františka: ať ho Bůh posiluje Duchem Zmrtvýchvstalého, aby byl otcem ve víře, svědkem lásky a vedl k přátelství s Tím, který dává pravou radost a život v plnosti.
- Pro vítězství Tvého Syna nad mocí pekel a smrtí, zbav ukrajinský národ Putinova ruského barbarství, a všem, kdo vládnu národům dej moudrost, ať se stávají šířiteli pravdy a míru.
- Modleme se, aby užívání nových technologií nenahrazovalo lidské vztahy, ale respektovalo důstojnost lidí a pomáhalo čelit krizím naší doby.
- Ať pokoj, který Ježíš Kristus po svém zmrtvýchvstání daroval svým učedníkům, dokážeme šířit do svého okolí.
- Modleme se, aby ti, kdo druhým dávají práci, jednali spravedlivě, prozíravě, a sami, aby získali věčnou odměnu.
- Za věrné zemřelé, ať jim Bůh dá účast na slávě svého Zmrtvýchvstalého Syna.

K: Otče, vzkříšením svého Syna zaháníš všechen strach a činíš možným i to, co naše srdce ani neodvažuje doufat, vyslyš naši modlitbu. Skrze Krista našeho Pána. **L:** Amen.

Trpěl pod pontským Pilátem, ukřižován, umřel i pohřben jest. Pout' ke Kalvárii. Jeruzalém, Izrael, 1.března 2013.

Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma. Svatý Hrob. Peregrinatio Ad Fontes Salutis, Jeruzalém, Izrael, 1. března 2013

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ – 27. DUBNA 2025

Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.

PÁN MŮJ A BŮH MŮJ. Freska v presbytáři kostela sv. Cyrila a Metoděje v Podivicích.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, o této neděli Božího milosrdenství vyjádříme svou vděčnost věčnému Otci, neboť je věrný a jeho milosrdenství trvá navěky: **L: KÝRIE, KÝRIE, ELEISON.**

● Otče, s nesmírnou vděčností ti svěřujeme duši papeže Františka a prosíme, dej, ať se naplní obětí jeho života za pokoj ve světě a bratrství mezi národy.

● Za svatou církev, aby v péči Nejvyššího pastýře, našeho Pána Ježíše Krista a vědoma si mateřské ochrany jeho svaté Matky Marie, vroucně prosila Pána, aby svým Duchem provázel kardinály při nadcházející volbě nového Petrova nástupce.

● Otče, tys tak miloval svět, že ses obětoval svého jediného Syna, dej ať při pohledu na Kristův kříž poznáváme hlubinu tvého božství, která se sklání k našemu lidství a svou věčnou láskou se dotýká těch nejbolestnějších ran našeho pozemského putování.

● Otče, pro vítězství Tvého Syna nad smrtí, učiň přítrž válce proti Ukrajině, zastav zvěrstva, páchaná satanským Putinovým Ruskem na zmučeném obyvatelstvu, a posilni v naději ukrajinské uprchlíky a jejich rodiny.

● Modleme se, aby užívání nových technologií nenahrazovalo lidské vztahy, ale respektovalo důstojnost lidí a pomáhalo čelit krizím naší doby.

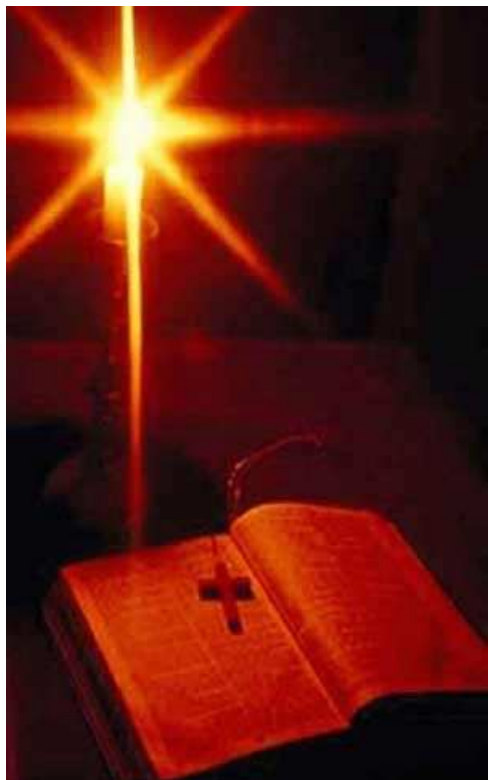
● Otče, tys naučil sv. Faustyna důvěře v tvé milosrdenství: i my Ti svěřujeme Tělo a Krev, duši a božství tvého milovaného Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa; pro jeho bolestné utrpení smiluj se nad námi a nad celým světem.

● Otče, prokaž své milosrdenství našim zemřelým bratrům a sestrám.

K: Otče, poznej v našem volání hlas vzkříšeného Ježíše a mocí jeho zmrtvýchvstání nás zahrň svou spásou. Neboť on žije a kraluje na věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – SK 10,34A.37-43

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom hlásali lidu a se vší rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

ŽALM 118

Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, – jeho milosrdenství trvá navěky. – Necht' řekne dům Izraelův: – „Jeho milosrdenství trvá na věky.“ Hospodinova pravice mocně zasáhla, – Hospodinova pravice mě pozvedla. – Nezemřu, ale budu žít – a vypravovat o Hospodinových činech. Kámen, který stavitelé zavrhli, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích.

2. ČTENÍ – KOL 3,1-4

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

EVANGELIUM – JAN 20,1-9

Slova svatého evangelia podle Jana.

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel ke hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

LITURGICKÉ TEXTY 2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

1. ČTENÍ – SK 5,12-16

Čtení ze Skutků apoštolů.

Apoštolové konali mnoho znamení a zázraků v lidu. Všichni se jednomyslně shromažďovali v Šalomounově podloubí. Z ostatních se k nim nikdo neodvažoval připojit, ale lidé o nich mluvili s velkou úctou. Stále rostl počet mužů i žen, kteří přijímali víru v Pána. Dokonce i na ulici vynášeli nemocné a kladli je na lehátka a na nosítka, aby, až půjde Petr okolo, alespoň jeho stín padl na někoho z nich. Také z okolních měst se sbíhalo do Jeruzaléma mnoho lidí a přinášeli nemocné i trápené nečistými duchy; a ti všichni byli uzdravováni.

ŽALM 118

Necht' řekne dům Izraelův: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ – Necht' řekne dům Áronův: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ – Necht' řeknou ti, kdo se bojí Hospodina: – „Jeho milosrdenství trvá navěky.“ Kámen, který stavitelé zavrhli, – stal se kvádrem nárožním. – Hospodinovým řízením se tak stalo, – je to podivuhodné v našich očích. – Toto je den, který učinil Hospodin, – jásejme a radujme se z něho! Hospodine, dej spásu, – Hospodine, popřej zdaru! – Požehnaný, kdo přichází v Hospodinově jménu! – Žehnáme vám z Hospodinova domu. – Bůh je Hospodin a dopřál nám světlo.

2. ČTENÍ – ZJ 1,9-11A.12-13.17-19

Čtení z knihy Zjevení svatého apoštola Jana.

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“ Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícňů a uprostřed těch svícňů postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nynější i to, které přijde později.“

EVANGELIUM – JAN 20,19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Vzkříšení

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J., ČESTNÝ OBČAN PUSTIMĚŘE

Slavnost vzkříšení Kristova byla v církvi vždycky »*festivitas festivitatum*«, slavnost všech slavností, střed liturgie. Dogma o zmrtvýchvstání dává smysl křesťanskému životu. Teď však slyšíme hlasy, že prý mnoho teologů ve zmrtvýchvstání nevěří, že prý to nebyla skutečnost, ale že je to jen výraz naděje prvních křesťanů. Kdybychom však opustili víru ve zmrtvýchvstání, co pak zbude z naší víry?

Tuto otázku si položil sv. Pavel a dodává: »Jestliže Kristus nevstal, prázdno je naše kázání, prázdno je naše víra« (1Kor 15,14). Věřící lidé proto jenom s hrůzou slyší o pochybnostech, které se týkají tohoto článku víry. Vyskytují se skutečně? Pochopitelně, že nemáme na mysli nevěřící, ale křesťany, na prvním místě teology a kněze. Občas se tu skutečně projevuje jakási zdrženlivost v podání velikonočního tajemství. Dříve kazatelé oplývali jistotou a samozřejmostí, když líčili, jak se Ježíš objevil ve večeradle, jak se ho sv. Tomáš dotýkal a jak se ho Marie Magdalena dotýkat neměla. V dnešních kázáních se často jen cituje text evangelia s výkladem tak stručným, že jeden z posluchačů prohodil: »Kněží dnes mluví o vzkříšení tak, že se zdá, jako by neměli dost odvahy prohlásit, že ve skutečnosti neexistovalo.«

Co o tom soudit? Jsou to zjevy ojedinělé, politováníhodné? Pocházejí ze šířící se nevěry a ze zmatku v diskusích, nebo k tomu zavdali příčinu i opravdoví teologové nějakou pochybností?

Nebudeme se zbytečně zabývat námitkami starých racionalistů, pro které jsou zprávy evangelií snůškou mythů, které se vytvořily až pro Kristově smrti. Ani nebudeme rozprádat neužitečné spekulace o tom, je-li vzkříšení z mrtvých možné nebo ne. V této otázce zůstanou pro nás směrodatné údaje Písma, vypravování očitých svědků. Nemáme nej menší úmysl zmenšovat toto přímé svědectví pro nějaké teorie vymyšlené po 2000 letech. To by byla mythologie, nej legendárnější a nejfantastičtější.

Čteme tedy a rozjímáme o tom, co o vzkříšení Kristově nacházíme v těchto pramenech. Všimáme si na prvním místě toho, co se tu říká. Ale dobrému čtenáři nesmí ujít ani způsob, jak se co říká. Právě způsob podání staví vypravovaná fakta do zvláštního světla.

Všechny scény evangelia se zmrtvýchvstalým Kristem jsou skutečně v jakési zvláštní atmosféře. Nedá se říci, že by patřily k dennímu životu. Dva učedníci jdou do Emauz, mluví a diskutují celou cestu s Ježíšem, ale nevědí o tom, teprve až se jim dá poznat (Lk 24,31). Také Maria Magdalena, která ho tak dobře znala, ho považuje za zahradníka (Jan 20,15). K apoštolům přichází zavřenými dveřmi, poprvé a pak po osmi dnech a pak i u jezera v Galileji (Jan 20,19 s.; 21,1 s.). A kde byl mezitím? Nešlo o zjevení ducha. To Ježíš výslovně a názorně popřel, schválně před nimi pojedl rybu a dovolil, aby se ho dotýkali (Lk 24,36 s.). A přece ho neviděli stále a ne všichni. K tomu, aby ho rozpoznali, bylo potřeba iniciativy z jeho strany. Bylo to jakési důležitější osvícení než na hoře Tábor

(Mt 17,1s). Tam ho viděli ve světle a v lesku, ale přece ani chvilku neváhali, že je to on. Při zjevení u Galilejského jezera ho naopak považují zpočátku za poutníka, až jim otevře oči opakováním divu, který kdysi rozhodl o jejich povolání, zázračným rybolovem (Lk 5,4 s.).

K jakým závěrům tedy dojdeme z četby Písma? První je ten, který známe a o kterém církev nikdy pochybovat nemůže: skutečnost Ježíšova zmrtvýchvstání. On sám si v posledním rozhovoru trpce stěžuje na ty z učedníků, kteří nevěřili. Přesto však tato skutečnost není identická, rovnocenná s ostatní zkušeností o realitě světa. Je to zjevení v pravém slova smyslu. Ježíš se ukazoval učedníkům po 40 dní, jako se i později zjevil sv. Pavlu na cestě do Damašku (Skt 9,1 s.). Proto i Apoštol národů se považuje za stejně právoplatného svědka Kristova vzkříšení: »A po všech jako poslední jsem ho uviděl i já, nedochůdce. Ano, já jsem nejmenší z apoštolů« (I Kor 15,8-9).

Výraz »zjevení« nás snad překvapí. Je to právě ono slovo, které se zdá umenšovat skutečnost. Řekneme-li, že měl někdo vidění, myslíme obyčejně na nějaký subjektivní obraz fantasmie, zatímco ve skutečnosti tam nebylo nic, co by tomu odpovídalo. Chorobné hry obrazotvornosti sem zařazujeme. Tak se bohužel stalo, že se slovo vidění dostalo do rozporu s tím, co skutečně a opravdově vidíme.

Výraz »zjevení« si uchoval víc ze své původní filologické vážnosti. *Zjevit* a *objevit* jsou slovesa se stejným kořenem. V obojím případě jde o odkrytí něčeho, co se jeví, co skutečně je, ale co unikalo zraku. Objevené vyšlo z vlastní iniciativy. Hledali jsme a objevili jsme. Při zjevení nám někdo druhý pomohl; odkryl nám závoj, mohli jsme se tedy na něco vlastníma očima podívat. Nevyčaroval nám neskutečnou vidinu, ale skutečnost, která byla pro nás důležitá. Zjevit je víc než sdělit. Sdělenému věříme nebo nevěříme podle toho, za jak vážné považujeme vypravěče a jeho sdělení. Zjevením nepotřebujeme věřit, protože je vidíme.

Kristus se tedy po svém zmrtvýchvstání učedníkům zjevoval. Před smrtí tomu bylo jinak. Setkával se s nimi. Patřil do obyčejné viditelné skutečnosti jako ostatní lidé. Viděli ho proto i jeho nepřátelé, i hříšníci. Po zmrtvýchvstání je tomu jinak. Tu už jde o skutečnost, jejíž vidění patří budoucímu věku, až se zaskví ve své slávě nová země a nové nebe (*Zjevení* 21,1), a až my sami plně pochopíme a nahlédneme do skutečnosti vlastní existence, až budeme »ve slávě« duše i těla.

Učedníci směli už předem nahlédnout, aby mohli hodnověrně svědčit; ostatním se ukládá, aby jejich sdělení věřili. Víra a zjevení patří k sobě. Teologové říkají, že víra je začátek vidění, že roste až do doby, kdy se plně zjeví to, čemu věříme. Tento vztah nám pomůže vysvětlit jedno zjevení zmrtvýchvstalého Krista, o němž Písmo nic neříká, o kterém však je přesvědčena tradice církve, tj. zjevení Panně Marii.

Malíři a rozjímavé knížky se snažili tuto událost všelijak vylicít. Myslím však, že nejkrásnější zůstává pojetí Michelangelovy Piety. Čistý a nezkalený pohled Madonny je jakoby vpit do mrtvého Ježíšova těla, které oslňuje bílou krásou. Nepřekonatelný umělec vystihl skutečnost. Pro Marii, která rostla ve víře způsobem tak závažným, že o tom nemůžeme mít ani tušení, jistě nemohla smrt Ježíšova zůstat jen smrtí. Už na Kalvárii a v bolesti vhlédla do tajemství, které se i pro ni muselo vzápětí proměnit v nezkalenou radost. Jakýsi matný odlesk podobného zážitku prožíváme i my občas v životě. Lidé, kteří jsou nám milí, nás opouštějí, věci a události unikají, a přesto máme jakýsi nezvratný pocit, že se nic nemůže ztratit, že se všechno krásné vrátí, že se setkáme s těmi, kdo nás opustili. Je to víra ve vzkříšení, která v nás roste a sílí a očekává okamžik, kdy doroste ve zjevení.

***"Všichni se rodí jako originály,
ale mnozí umírají jako kopie"***

SV. CARLO ACUTIS (3.5.1991 - 12.10.2006)

Jedna z nejnaléhavějších pasáží apoštolské exhortace *Christus vivit* mluví o nebezpečích a možnostech digitálního světa. Může totiž člověka dovést k uzavření se do sebe, izolaci nebo vyhledávání prázdné zábavy, ale může také napomáhat v předávání evangelia, hodnot a krásy. Papež František to ukazuje na příkladu mladého počítačového génia, který zemřel v 15 letech, a v sobotu, 10. října byl v Assisi beatifikován..

Řeč je o Carlu Acutisovi, který v roce 2006 podlehl akutní leukémii. Papež cituje jeho bonmot: „Všichni se rodí jako originály, ale mnozí umírají jako fotokopie“ a v návaznosti na životní moudrost tohoto italského mladíka apeluje na mladé lidi: „Nedovol, aby ti vzali naději a radost, aby tě omámili a užívali jako nevolníka k vlastním zájmům. Odvaž se být něčím víc, protože tvůj život je důležitější než cokoli jiného.“

Hluboce mne dojíká, že František ukázal příklad mého syna celému světu, řekla Carlova matka, Antonia Salzano Acutis:

„Carlo dobře znal nebezpečí skrytá v užívání těchto technologií. Proto si také sám určil časové limity pro jejich užívání. Nechtěl být otrokem těchto nástrojů, uměl je ovládat a využívat k šíření velké lásky, jakou choval k eucharistii a Ježíši. Neuvěřitelné je, že pomocí ne právě nejlepšího počítače se mu podařilo dosáhnout na všechny kontinenty k tisícům vrstevníků. Připravil také výstavu o eucharistických zázracích, kterou hostilo mnoho poutních míst na celém světě, mládežnická střediska a univerzity. Skrze tuto výstavu chtěl nabídnout jiným to, co bylo středem jeho života: Ježíše.“

Patronem italské mládeže se stal ještě před slavnostním výrokem církve, neboť svědectví jeho života promluvilo nezvykle silně. Sdílel s mladou generací nadšení pro virtuální svět a vynikal v jeho ovládání. Už v raném mládí však také otevřel srdce pro svět Boží a jeho hluboký prožitek Kristovy přítomnosti v eucharistickém chlebu se ještě vystupňoval po diagnóze nádorového onemocnění. Zemřel v pouhých 15 letech v roce 2006. V rámci příprav na beatifikaci byly v bazilice Obnažení vystaveny jeho ostatky..

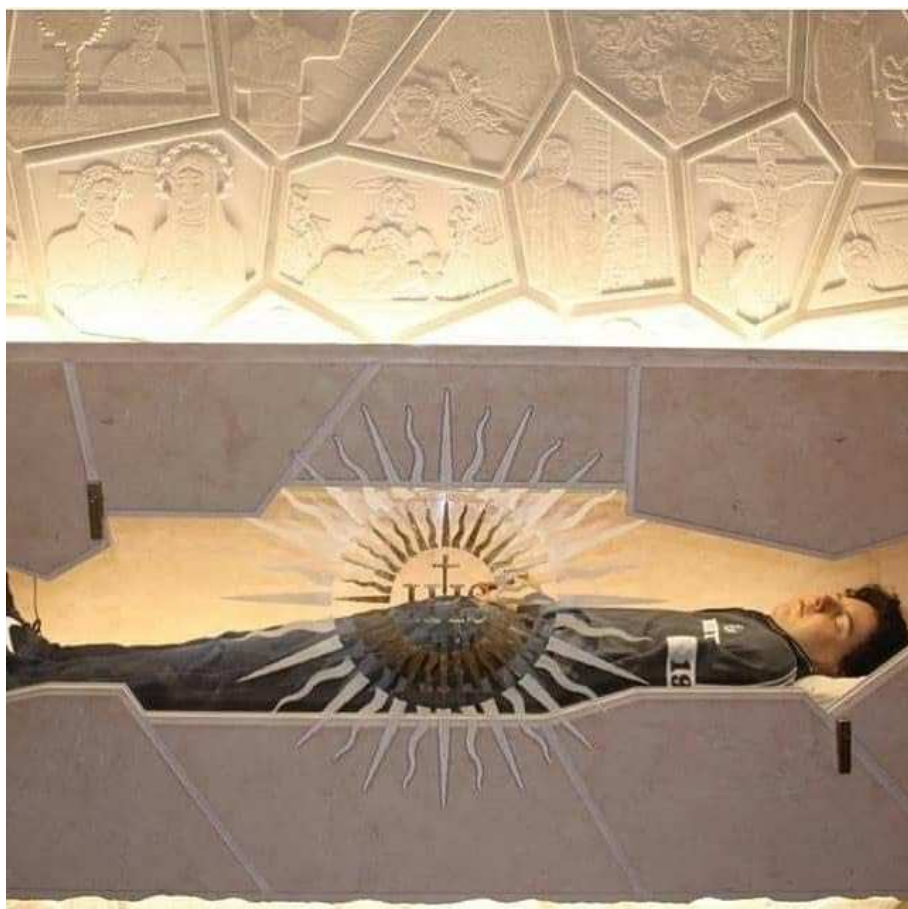
„Prosilo o to mnoho jeho vrstevníků, kteří toužili po bezprostředním kontaktu s mým synem,“ říká matka budoucího blahoslaveného Antonia Salzano, - „pro mnohé se toto setkání stává začátkem cesty k Bohu a k hlubší víře“.

Ostatky chlapce byly vystaveny po sedmnáct dní, které předcházely beatifikaci. *„Pohled na tělo mého syna byl nesmírně hlubokým prožitkem. Myslím, že podobně to budou vnímat i jeho vrstevníci,“* dodává, a při pohledu na ni nelze nepomyslet na Pietu:

„Carlo bude prohlášen za blahoslaveného. Avšak svatost je něčím, co se týká každého z nás. Můj syn je příkladem pro všechny, protože svatost není rezervována jen pro málokteré. Bůh stvořil každého z nás výjimečným, neopakovatelným způsobem. Když o tom Carlo mluvil, připomínal naše neopakovatelné papírní linie a poukazoval na nezbytnost zachovat si tuto neopakovatelnost, abychom se nestávali špatnou fotokopii jiných. Jeho beatifikace v sobě nese eucharistické poselství, které říká, že Bůh je přítomen mezi námi. Proto je třeba neustále žít touto Přítomností. Svatý František, kterého můj syn miloval, i Carlo sám jsou dokladem plodnosti života těch lidí, kteří stavějí Boha do centra svého života.“

Matka budoucího světce poukazuje, že Carlo přitahuje mladé lidi, protože je jejich vrstevníkem, žil ve stejné době a byl fascinován možnostmi internetu stejně jako oni. *„Svým životem vede dialog se současností a to jej činí aktuálním a blízkým,“* zdůrazňuje Antonia Salzano. Připomíná oblíbenou průpověďku svého syna, že *„šťěstí znamená zahledění se do Boha, zatímco smutek a hořkost je zahleděním do sebe“.* Patrně proto vrstevníci nazývají Carla „Božím influencerem“.

SARKOFÁG BL. C. ACUTISE
V CHRÁMU SVLEČENÍ
SV. FRANTIŠKA V ASSISI

Carlo Acutis se narodil v Londýně otci Andreo Acutisovi a matce Antonii Salzano dne 3. května 1991. Jeho rodiče tehdy v Londýně pracovali. Byl pokřtěn 18. května a 8. září se jeho rodina přestěhovala do Milána. Rodina nebyla praktikujícími katolíky, ale Carlo od

malička projevoval zájem o Boží věci, což způsobilo, že se jeho rodiče postupně vrátili k víře. Jako dítě také rád pouštěl draky a hrál si v přírodě, oblíbil si zvířata. Hrával s přáteli fotbal a na playstationu. Školní léta Carlo prožil v Miláně na pod vedením jezuitů v lyceu Lva XIII. Za své vzory si vybral sv. Františka z Assisi, sv. Františka a Hyacintu (fatimské děti), sv. Dominika Savio, sv. Aloise Gonzagu a sv. Bernadetu Soubirousovou. Od raného věku Carlo projevoval velkou vnímavost k „posvátnu“. První svaté přijímání přijal vzhledem ke své neobvyklé zralosti ve věcech víry a díky své mimořádné lásce k Ježíši ve svátosti Eucharistie už ve věku sedmi let. Od té doby nikdy nevynechal každodenní schůzku s Ježíšem při mši svaté a eucharistické adorace. Carlo si poznamenal, že „*když se vystavíte slunci, opálíte se. Když ale stojíte před eucharistickým Ježíšem, stanete se svatými*“. Dokázal dokonale spojit moderní život naší současnosti a hluboký eucharistický život. Carlo se snažil vždy alespoň chvíli adorat Ježíše v Eucharistii, protože byl přesvědčen, že trávit čas s Ježíšem v Eucharistii vede ke svatosti. Pro Carla byla Eucharistie - jak sám řekl „*dálnicí do nebe*“ - a také nejmocnějším způsobem, jak se rychle stát svatým.

Říkal, že v Nejsvětější Svátosti je Ježíš přítomen úplně stejně, jako tomu bylo před 2000 lety za dob apoštolů. Tehdy lidé za Ježíšem museli utíkat, dnes však na nás Ježíš čeká v jakémkoliv blízkém kostele: „*Máme větší štěstí než apoštolové, kteří žili s Ježíšem před 2000 lety. Abychom se s ním setkali, stačí, když vejдем do kostela.*“ A také: „*Jeruzalém je vedle našich domovů.*“

Často se zpovídal a ujišťoval: „*Stejně jako pro let balonem je třeba odejmout závaží, také duše k tomu, aby se mohla pozvednout k nebi, potřebuje odstranit ze sebe ta malá závaží, lehké hříchy.*“ Díky Eucharistii Carlo hrdinsky posiloval ctnost odvahy, která mu dodávala sílu jít proti proudu a postavit se falešným modlám, které nám svět neustále nabízí. Ve škole Carlo nikdy svou víru neskrýval a zval své kamarády, aby šli společně na mši a vrátili se k Bohu. Eucharistie v něm také živila velmi silnou touhu být neustále v souladu s Pánovým hlasem a žít v jeho stálé přítomnosti. Takto Carlo dokázal přenést životní styl, který se naučil ve škole Eucharistie: být žitým evangeliem mezi školními lavicemi, ve městě, v pizzerii s přáteli či na fotbalovém zápase nebo u PC.

Carlo dokázal mimořádným způsobem - zatímco žil obyčejný život jako mnozí - zasvětit každý okamžik nejvyššímu cíli, ke kterému jsou všichni lidé voláni: věčné blaženosti s Bohem. Carlo, „milovník Boha“, prožil ve svém pozemském životě tuto silnou přítomnost božství a všemožně se snažil ji velkoryse předávat ostatním a stále se přimlouvá, aby každý mohl postavit Boha na první místo ve svém vlastním životě a řekl jako on: „*Ne já, ale Bůh*“, „*Ne sebeláska, ale Boží sláva*“. Carlo si často kladl otázku, čím to, že jsou takové fronty na rockové koncerty a do kin, ale žádné fronty na Ježíše v Eucharistii? Kdyby lidé věděli, o co přichází, byly by kostely přeplněné k prasknutí!

Byl také hluboce oddán Panně Marii, kterou považoval za svou důvěrnici a každý den se modlil Růženec - říkal: „*Maria je jedinou ženou mého života.*“

Přestože byl z dobře situované rodiny, žil velmi skromně. Staral o ty, kteří zůstali bez střechy nad hlavou a o chudé - např. za své úspory koupil spací pytel žebrákovi, kterého vždycky potkával cestou na mši. Večer nosíval jídlo těm, kdo žili na ulici, někdy část své vlastní večeře. Na první místo vždy dával Boha a věděl, že se Bůh nachází především v potřebných, opuštěných, chudých. Protestoval, když mu maminka chtěla koupit dvojce boty - přece mu stačí jedny! Jindy se mu nelíbilo, že si chce maminka koupit krém za 50 Euro,

když existují lidé, co umírají hladu. Když Carlo studoval na jezuitském lyceu, zajímal se o programování a stříhal videa. Byl velmi zapálený do informatiky, jeho přátelé a někteří informatici z oboru ho považovali za génia. Jeho vzorem v IT byl Steve Jobs, který jej inspiroval svým výrokem: "Váš čas je omezený, tak ho neztrácejte životem někoho jiného." A dále: „Pouze tím, že řeknete „ne“, se můžete soustředit na věci, které jsou skutečně důležité“. V úžasu a nechápavě pozorovali, že rozumí tajům, která znali jen ti, kdo studovali informatiku. Svou lásku k počítačové vědě naplno spojil se svou evangelizační horlivostí. Vytvořil virtuální expozice o otázkách víry. Jedna z nejvýraznějších byla o eucharistických zázracích na celém světě (miracolieucaristici.org).

V říjnu 2006 mu byla diagnostikována akutní leukemie typu M3. Před smrtí obětoval své utrpení za papeže a celou církev: „*Nabízím Pánu utrpení, které budu muset snášet, za papeže a za církev, a abych nemusel být v očistci, ale mohl jít přímo do nebe,*“ řekl svým rodičům. Zemřel jen několik dnů poté, co mu byla stanovena diagnóza, 12. října 2006 v nemocnici San Gerardo v Monze. Bylo mu pouhých 15 let. Dva dny před tím požádal o přijetí pomazání nemocných a Eucharistii. V den pohřbu byl kostel i hřbitov plný lidí. Mnozí z těch, kdo přišli, byli bezdomovci, kterým Carlo pomohl, aniž by o tom věděla jeho rodina. Jeho nejoblíbenějším místem na světě bylo Assisi a dal najevo, že tam by si přál být pohřbený, a rodina s jeho přáním souhlasila.

V Carlově životě se naplno projevila Boží milost. Pověst o jeho svatosti se rychle šířila po celém světě. Už 12. října 2012 byl zahájen proces blahorečení a kanonizace. Pro svůj mladý věk spojený s moudrostí, získanou v perspektivě odchodu na věčnost, se záhy stal jedním z patronů italské mládeže. Diecézní fáze blahorečení započala 15. února 2013 a byla ukončena 24. listopadu 2016. 4. listopadu 2019 se uskutečnily lékařské konzultace Kongregace pro svatořečení, kdy lékařští odborníci vyjádřili kladné stanovisko týkající se zázraku, který se připisuje příměluvě ctihodného Carla Acutise. Papež František Carla 5. července 2018 prohlásil za Ctihodného Božího služebníka a zmínil jej jako příklad pro mladé - model svatosti v digitálním věku - v apoštolské exhortaci *Christus Vivit*, a dne 22. února 2020 uznal zázrak připisovaný Carlově příměluvě. Jedná se o zázračné uzdravení dítěte v Brazílii, které trpělo vážnými problémy trávicího traktu způsobenými vzácnou anatomickou anomálií slinivky. Mons. Ennio Apeciti, zodpovědný za proces svatořečení milánské arcidiecéze řekl: „*V jeho životě se událo něco velkého, před čím se sám skláním.*“

Dále dodal: „*Poprvé v historii uvidíme světce oblečeného v džínách, teniskách a svetru. Je to pro nás skvělá zpráva, protože můžeme svatost pociťovat nikoli jako vzdálenou věc, ale jako něco, co má každý na dosah, protože Pán je Pánem všech.*“ Carlova matka, Antonia Salzano, byla při otevření hrobky svého syna k veřejné účtě velmi dojatá: „*Jsme nadšeni, že Carlova hrobka byla konečně otevřena. Věříme, že prostřednictvím Carlova těla věřící pociťí, že je Bůh zve k ještě vroucnější modlitbě. Zve nás k tomu, abychom měli více víry, naděje a lásky k Němu a k našim bratrům, stejně jako to dělal Carlo během svého celého pozemského života. Modlíme se, aby se Carlo za nás přimlouval u Boha a získal pro nás mnoho milostí.*“

6. dubna 2019 byly Carlovy ostatky převezeny do Sálu Zřeknutí v Assisi (Santuario della Spogliazione), místa, kde svatý František zanechal všechno, aby následoval Pána.

Když byl 23. ledna 2019 proveden kanonický průzkum ostatků velmi mladého Božího služebníka, jeho tělo bylo nalezeno neporušené.

Jeho matka Antonia Salzano Acutis se snaží odpovědět na otázky, které jí mnozí kladou: jaké je tajemství jejího syna? Proč chlapec jako tolik jiných, který zemřel velmi mladý, je vzýván po celém světě? Carlo je skutečně "svatý, jakého byste nečekali. Žil v sociálním prostředí, jaké měli všichni chlapci a dospívající jeho doby. I on miloval to, co mají rádi mladí lidé. [...] Jeho záměrem [bylo] vytvořit ze sebe něco krásného pro Boha». Co je „krásné“? «Co nás skutečně učiní krásnými v Božích očích, bude pouze to, jak jsme ho milovali a jak jsme milovali své bližní.» Poslechněme si rozhovor s Carolovou maminkou:

„Byla jsem tam, můj manžel to nechtěl vidět. Byl to stále náš velký chlapec, vysoký 1,82 m se všemi svými černými a kudrnatými vlasy, jen měl trochu tmavší kůži. A stejnou váhu, jak to sám předpověděl.“

Jak to myslíte? *„Několik dní po pohřbu, za úsvitu, mě probudil hlas: «Závět». Prohledala jsem jeho pokoj, myslela jsem, že tam najdu psaní. Nic. Zapnula jsem počítač, nástroj, který upřednostňoval. Na ploše bylo velmi krátké video, které sám natočil v Assisi o dva měsíce dříve: «Je mi určeno zemřít.» A bezstarostně se přitom usmíval...“*

Carlův život trval jen 5 641 dní. *„Ve skutečnosti 5 640 a 11 hodin. Ve 14.00 hodin dne 11. října 2006 upadl do kómatu s úsměvem na rtech. Mysleli jsme si, že usnul. Mozková smrt byla vyhlášena v 17.00 hodin, zákonná ráno. Chtěli jsme darovat jeho orgány, ale nebylo to možné, bylo nám řečeno, že byly touto chorobou ohroženy. Krásný paradox, protože srdce, dokonale zachované, bude nyní vystaveno v monstranci v papežské bazilice sv. Františka v Assisi.“*

Kdy tak bylo rozhodnuto? *„Během zkoumání v roce 2019. Notářskou listinou jsme chtěli darovat tělo assiskému biskupovi. Je správné, že patří univerzální církvi.“*

Jak Carlo objevil víru? *„Určitě ne díky nám rodičům, prosím, zapište si to. Než se Carlo narodil, byla jsem v životě v kostele jen třikrát: první svaté přijímání, biřmování, manželství. A když jsem potkala svého budoucího manžela, který studoval politickou ekonomii v Ženevě, nebylo to, jako kdyby chodil na mši v neděle.“*

Jak si tedy vysvětluje Carlovo náboženské vnímání? *„Svou roli sehrála Beata, polská chůva, oddaná papeži Janu Pavlu II. Ale byla v něm také přirozená predispozice k posvátnosti. Ve věku 3 a půl mě požádal, abych šla do kostela pozdravit Ježíše. V milánských parcích sbíral květiny, které nosil Panně Marii. Chtěl přistoupit k Eucharistii ve věku 7 let, místo 10 let.“*

Jak jste reagovali? *„Nechali jsme mu svobodu. Zdálo se nám to hezké, a tak jsme požádali o výjimku. Pro mě to bylo „Boží znamení“. Carlo mě zachránil. Byl jsem ve víře negramotná. Dostala jsem se blíže díky P. Ilio Carraiovi, P. Piu z Bologny, jinak bych se cítila zdiskreditována ve své rodičovské autoritě. Je to cesta, která pokračuje dodnes. Doufám, že skončím alespoň v očistci.“*

Vynikal Carlo pouze v modlitbě? „Naprosto ve všem. Byl přímo dovednostním monstrem. Už v 6 letech ovládal počítač, chodil po domě s bílým pláštěm a odznakem „Počítačový vědec“. V 9 letech psal elektronické programy díky textům zakoupeným v polytechnické knihovně.“

Nebyl příliš malý na používání počítače? „Postulátoři kauzy blahořečení podrobně analyzovali paměť jeho počítače technikami forenzního vyšetřování, aniž by našli sebemenší stopu nevhodných činností. Carlo snil o tom, že k šíření evangelia bude používat počítač a web. Papež František v «Christus vivit» uvádí Carla jako příklad pro mladé lidi: «Věděl velmi dobře», vysvětluje, «že tyto mechanismy komunikace, reklamy a sociálních sítí mohou být použity k tomu, aby se z nás staly pasivní subjekty», ale dokázal díky nim «sdělovat hodnoty a krásu». Jeho pohled mířil daleko za internet.“

Kam? „Do polévkových kuchyní sestry Matky Terezy z Kalkaty v Baggiu a ke kapucínům ve Viale Piave, kde sloužil jako dobrovolník. Večer odešel z domova s nádobami plnými jídla a horkých nápojů. Vzal je k bezdomovcům pod Arco della Pace, pro které z vlastních úspor nakoupil také spací pytle. Doprovázel ho náš pomocník Rajesh Mohur, bráhman hinduistické kněžské kasty, který konvertoval ke katolicismu, když viděl, jak Charles pomohl vyhoštěným.“

Pomyslela jste někdy, že jednoho dne bude povýšen ke cti oltáře? „Byla jsem si jistá, že žil svatý život. Vyprosil u Panny Marie z Pompejí uzdravení ženy trpící nádorem.“

Zázrak uznaný církví? „Ne, jen jeden příklad z mnoha, které ještě nevstoupili do procesu svatořečení. To, co vedlo k jeho beatifikaci se stalo v Brazílii u příležitosti sedmého výročí jeho smrti - 12. října 2013 - v Campo Grande. Šestiletý Matyáš se narodil s rozvětvenou slinivkou břišní a nemohl strávit tuhý pokrm. Jeho otec Marcelo Tenório sezval farníky k modlitbě nověny a na malého pacienta položil kousek Carlovy košile. Následující den dítě začalo jíst. CT vyšetření ukázalo, že jeho slinivka břišní se stala totožnou s pankreasem zdravých jedinců, aniž by to chirurgové operovali. Okamžitá, úplná, trvalá a nevysvětlitelná léčba ve světle současných lékařských znalostí.“

Jak Váš syn onemocněl? „Nejprve to vypadalo jako obyčejná chřipka. Po několika dnech se však objevila těžká astenie a krev v moči. Carlo řekl, že nabízí tato utrpení za papeže a církev, a aby šel přímo do nebe, aniž by prošel očistcem, ale v rodině jsme tomu nepřikládali příliš velkou váhu. Zavolala jsem profesoru Vittoriovi Carnellimu, který byl jeho pediatrem. Doporučil okamžité přijetí na kliniku De Marchi. A tam jsme vyslechli špatnou diagnózu: akutní myeloidní leukémie M3. Carlo o tom byl informován hematologem. Klidně zareagoval a poznamenal: «Pán mi dal pěkné probuzení.» Byl převezen do nemocnice San Gerardo v Monze. Jakmile se tam dostal, zavrtil hlavou: «Odtud živý nevyjdu.»

Prosili jste o zázrak pro svého syna? „Ano, prosili jsme Ježíše, Pannu Marii a ctihodného bratra Antonia Pietra Cortinovise, kapucína, který založil dílo sv. Františka pro chudé v Miláně. Ale Boží plány byly jiné.“

Jaké? „Ty, které jsem navrhla Carlovi před jeho smrtí: požádej Pána, aby nám ukázal znamení své přítomnosti.“

A co váš syn odpověděl? „«Neboj, mami. Dám vám mnoho znamení». Devět dní po jeho smrti v Tixtle v Mexiku hostie zčervenala krví. Komise složená i z nevěřících vědců zjistila,

že jde o skupinu AB, která je stejná jako v rubáši a v zázraku Lanciano, a že jde o srdeční buňky. O čtyři roky později byla ve vrstvách pod koagulací stále přítomna čerstvá krev.“

Váš syn uspořádal výstavu „Znamení“ o eucharistických zázracích. „Ano, cestovala všude po světě. Ve Spojených státech ji hostilo 10 000 farností. Jsou to nadpřirozené události, jako byla událost, která se stala 12. října 2008, v den druhého výročí jeho smrti, v polské Sokółce. Hostie během přijímání spadla na zem a byl uložena v trezoru, o týden později se stala kusem masa myokardiálního původu, krevní skupiny AB.“

Dal jen tato znamení? „Také jiná. Carlo předpověděl, že se znovu stanu matkou, i když mi bylo skoro 40 let. A v roce 2010, ve svých 43 letech, jsem porodila dvojčata, Michele a Francesca.“

Proč byl Carlo pohřben v Assisi? „Máme dům v Umbrii.“ Bylo oznámeno, že na obecním hřbitově jsou k dispozici nové výklenky. Zeptala jsem se Carla, co si o tom myslí. «Rád bych tu skončil,» odpověděl. Jeho neporušené tělo bylo poté přemístěno do svatyně Zřeknutí, kde ho nyní věřící mohou uctívat.“

Co Vám po Carlově odchodu nejvíce chybělo? „Radost. Jakmile zemřel, vzpomínám si, že jsem si řekla: kdo mě teď rozesměje? A kdo mi pomůže s počítačem? Zůstaly mi jeho myšlenky, výroky a citáty: «Ne já, ale Bůh! ... Z jakéhokoli pohledu se na to podíváš, život je vždy fantastický... Všichni se rodí jako originál, ale mnozí zemřou jako fotokopie »“.

Poslední citát dobře ilustruje sociální média. „Je to tak. Dnešní mladí jsou ponechání sami sobě, jejich štěstí je tvořeno pouze lajky. Ale Carlo se u Boha přimlouvá.“

Chtěla byste ho mít stále tady místo toho, abyste měla svatého v nebi? „Přivlastnila jsem si Jobovo: «Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.» Děti nám nepatří, jsou nám svěřeny. Vnímám, že Carlo je více přítomný, než když byl naživu. Vidím, že je to dobré. To mi stačí.“

Přesně čtyři roky po Carlově smrti porodila Antonia dvojčata - zázrak, který připisuje Carlovu přimlovu. Dvojčata přišla na svět v den výročí, kdy je Carlo opustil. Carlovi sourozenci Francesca a Michele, stejně jako jejich starší bratr, měli první přijímání také brzy - v šesti letech. Každý den chodí na mše, modlí se růženec. Když mohou, jdou na adoraci a oddání mnoha svatým, které znají z životopisů. Tato dvojčata Antonii odhalila, jak výjimečný byl Carlo jako dítě.

„Někdy jim musím říci 'nedělej to', 'nedělej ono'... myslím, že jsou to dobré děti, protože se každý den modlí růženec, chodí na mši kvůli příkladu Carla. Ale nejsou jako Carlo. Je tu opravdu velmi, velmi velký rozdíl.“

Zní to možná jako ironie, ale víra, kterou Carlo ve své matce zažehl, byla právě tím, co jí pomohlo pochopit jeho smrt.

„Ježíš mě a mého manžela připravoval, protože jsme se přiblížili víře a svátostnému životu a připravil nás na tento okamžik - na smrt Carla. Bez víry nevím, jak bychom mohli přijmout smrt dítěte - jediného dítěte.“

O 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ – NEDĚLI BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ - 27. DUBNA 2025,
V DEN 123. VÝROČÍ POSVĚCENÍ CHRÁMU SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI,
O JUBILEU DOSPÍVAJÍCÍCH, BUDE BL. CARLO ACUTIS NA NÁMĚSTÍ SVATÉHO PETRA
VE VATIKÁNU POVÝŠEN KE CTI OLTÁŘŮ VŠEOBECNÉ CÍRKVE - KANONIZOVÁN.

*„Což nám srdce nehořela, když k nám na cestě mluvil
a odhaloval smysl Písma?“ (Lukáš 24,32)*

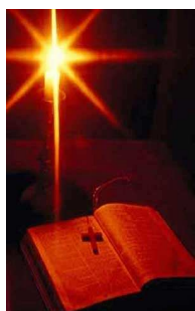
DOBA VELIKONOČNÍ

S TOMÁŠEM KARDINÁLEM ŠPIDLÍKEM, S.J.,

čestným občanem Pustiměře

a

P. FRANTIŠKEM BENÍČKEM

PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM - 21. DUBNA 2025

Ženy rychle odešly od hrobu a se strachem i s velkou radostí běžely oznámit jeho vzkříšení učedníkům. Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim: "Buďte zdraví!" Přistoupily, objaly mu nohy a poklonily se mu. Tu jim Ježíš řekl: "Nebojte se! Jděte a oznamte mým bratřím ať odejdou do Galileje. Tam mě uvidí." Když ženy odešly, přišli někteří ze stráže do města a oznámili velekněžím všechno, co se stalo. Ti se shromáždili se staršími, poradili se a dali vojákům hodně peněz s pokynem: "Říkejte: 'V noci přišli jeho učedníci a ukradli ho, zatímco my jsme spali.' A doslechne-li se to vladař, my ho uchlácholíme a postaráme se, aby se vám nic nestalo." Oni vzali peníze a udělali, jak byli navedeni. A tento výklad je rozšířen mezi židy dodnes. (Mt 28,8-15)

Zjevení ženám. Autoři, kteří píší rozjímání o tajemstvích evangelia, obvykle předpokládají, že se Ježíš po vzkříšení zjevil na prvním místě své matce. Evangelium o tom nemluví, ale dá se to, jak říkají, předpokládat. Matoušovo evangelium začíná s ženami, které šly brzy ráno ke hrobu. Jsou symbolem Božího lidu. Druhý vatikánský koncil dal do popředí definici církve jak Boží lid. Ale dříve si byli mnozí dobře vědomi, že je lid, tj. obec všech věřících, strážcem víry a že tu pokračuje zjevení Ducha svatého. Je to pěkně vidět, když se srovná první návrh a poslední text encykliky Pia XII. o Nanebevzetí Panny Marie. V prvním schématu se začínalo texty Písma Otců, hlasem učitelského úřadu církve a nakonec se uváděla zbožnost lidu. Definitivní text postupuje opačně. Protože křesťanský lid tuto pravdu věřil, Otcové církve a učitelé ji vykládali, protože biskupové žádali o to, aby byla prohlášena, tedy ji hlava církve prohlašuje za článek víry. Křesťan, i když studoval a je inteligentní, si vždycky váží prostých věřících, kteří mají často nejbližší k tajemstvím pravdy.

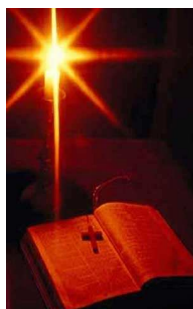
Vojáci to oznámili velekněžím. I v moderní době jsou ti, kdo popírají Ježíšovo zmrtvýchvstání. Zprávy o něm, jak říkají, jsou příliš kusé i v samém evangeliu. Kromě toho pocházejí od žen z lidu a od apoštolů, kteří snadno podlehli davové sugesci. A přece se zapomíná na to, že byli první svědkové vzkříšení úředníci: vojenská hlídka, jako reprezentanti veřejné autority, kteří okamžitě podali zprávu velekněžím. Obojí se však dohodli, že případ zamlčí, zrovna tak jako předtím byli zajedno, že Ježíše usmrtí. Je to

velmi vážná okolnost. Starý svět vykryštoval ve dvě podstatné složky: římská říše a židovské náboženství. V římské říši se sjednotilo filosofické, sociální, kulturní hnutí starověku. Židovská starozákonní tradice je souhrn toho, co Bůh zjevil a vykonal pro to, aby lidi připravil na příchod Krista. Obě tyto složky se Krista zřekly a jeho vzkříšení zamlčely. Vítězstvím Krista tedy začíná nová éra a jeho poselství se obrátí jinam. Zajímavé však je, že se tento vývoj v dějinách stále opakuje. Nové národy nastupují na scénu světa, když staré zapřou Krista.

Oznamte mým bratřím at' odejdou do Galileje a tam mě uvidí. Apoštolové opustili domov a šli za Kristem. Byli s ním dvě, tři léta. Nyní, po jeho smrti, jim nezbylo nic jiného, než se vrátit domů, k původnímu zaměstnání, k lovení ryb v Galilejském jezeře. Ježíš se jim chce zjevit tam. Je to, jako by jejich historie začínala znovu. Ale tak tomu je vždycky v duchovním životě. Umění den co den znovu začínat nás den co den vede dále. Zdá se, jakoby se dny a události opakovaly, ale ve skutečnosti jde o stále nové a nové zážitky s Kristem. Před třemi roky se apoštolové setkali u Genezaretského jezera s neznámým učitelem, kterého považovali za poslaného Bohem. Nyní ho tam potkají jako Bohočlověka, který přemohl smrt a pošle je jménem Božím do světa. I my se vždy znovu a znovu setkáváme s Kristem na své denní cestě a vždycky je pro nás nové zjevení a nové poslání.

Mezi prvními svědky Kristova zmrtvýchvstání patří bezesporu ženy. Ony jsou vyvoleny jako první kazatelky velikonoční pravdy, že Kristus žije. Jízlivé jazyky říkají, že Pán Ježíš se ukázal ženám hlavně proto, aby se ta zpráva co nejrychleji rozšířila. Z evangelií víme, že to nebyli jen apoštolové, kdo chodil s Ježíšem, ale také prosté ženy, jejichž sbor čítal minimálně 12 členek, tedy tolik, kolik bylo apoštolů. My dnes chceme ocenit jejich věrnost Kristu právě v kritických momentech, mezi které patřila křížová cesta a následné ukřižování na Golgotě. Apoštolové zbaběle utekli, jeden z nich Krista zradil, druhý zapřel, ale ženy vytrvaly. A právě tuto jejich věrnost Kristus odměnil, že se stávají prvními svědky jeho vítězství nad smrtí. Zdá se, že jsou to právě ženy, které kolikrát samy bdí nad náboženskou výchovou dalších generací. Mnozí vzpomínají na zbožné matky a babičky, které je vodily do kostela, modlily se s dětmi a četly jim z Bible. Povzbudme se dnes příkladem prostých žen a pamatujme si, že budeme i my hodnoceni podle míry lásky a věrnosti našemu Pánu. Kéž bychom následovali Pána nejen když se daří, ale i ve chvílích těžkých.

ÚTERÝ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM - 22. DUBNA 2025

Marie stála venku u hrobky a plakala. Když tak plakala, naklonila se do hrobky a viděla tam sedět dva anděly v bílém rouchu, jednoho v hlavách a druhého v nohách toho místa, kde dříve leželo Ježíšovo tělo. Řekli jí: „Ženo, proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a viděla za sebou stát Ježíše, ale nevěděla, že je to on. Ježíš jí řekl: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“ Ona

myslela, že je to zahradník, a proto mu řekla: „Pane, jestliže tys ho odnesl, pověz mi, kam jsi ho položil, a já ho přenesu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Ona se k němu obrátila a zvolala hebrejsky: „Rabbuni!“ – to znamená „Mistře“. Ježíš jí řekl: „Nezadržuj mě! Neboť ještě jsem nevystoupil k Otcí. Ale jdi k mým bratrům a oznam jim: 'Vystupuji k svému Otcí a k vašemu Otcí, k svému Bohu a k vašemu Bohu.'“, Marie Magdalská tedy šla a zvěstovala učedníkům: „Viděla jsem Pána!“ a toto že jí řekl. (Jan 20,11-18)

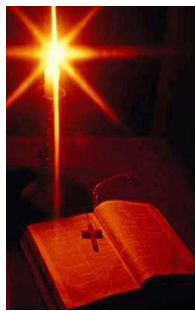

Ženo, proč pláčeš? Kdo by neplakal nad hrobem někoho, koho měl rád? I když je to projev smutku, je ten pláč současně známkou života. Člověk, který leží v hrobě, už nežije, ale současně jsou ještě živé naše vztahy k němu, je živý v našich vzpomínkách. Smrt je nejenom nezničí, ale naopak živí. Nad hrobem matky si syn najednou připomene, co pro něho udělala, co řekla. Chceme tedy mrtvého zadržet tím, že ho pochováme nablízku a že chodíme k hrobu. Mrtví jsou pro nás ve zvláštní situaci: nežijí a žijí současně. K životu však patří styk, dialog. Proto se pokoušejí spiritisté s mrtvými mluvit, ale marně. K útěše nad hrobem není jiné řešení, než zmrtvýchvstání. Pak už se nedivíme otázce: "Proč pláčeš?" Není důvodu. Při pohřbu belgického krále Balduina si královna Fabiola oblékla bílé šaty jako při svatbě, aby byly symbolem víry.

Oznam mým bratrům: „Vystupuji k svému Otcí a k vašemu Otcí“. Patří-li k životu styk s lidmi, s bratry, s rodiči, nemůže být věčný život bez živého styku s nebeským Otcem. Je zajímavé pozorovat dobrého člověka, který umírá pomalu, zdlouhavě. Vidíme, jak se pozvolna přerušuje jeho styk s okolím. Obvykle nejdříve funguje sluch. Umírající slyší, co se u něho říká, ale nemůže už odpovídat. A přesto i v těch posledních okamžicích se oči někdy podivně zalesknou, někteří umírají s krásným úsměvem na rtech. Jsou to slabé náznaky skutečnosti, v kterou věříme. Smrt přerušuje načas styk se světem viditelným, ale otvírá oči do neviditelného. Bývají na hrobě nápisy: „Zde spí spánkem věčným ...“ Otcové církve mluvili opačně. Život zde na zemi je jenom sen, smrtí se probudíme. A po probuzení i vstaneme, ale to až na konci věků. To však je pro mrtvé tak blízko, jako třetí den.

Nedotýkej se mne! Starší exegeti se pokoušeli najít důvod, proč se Marie Magdalská neměla dotýkat Ježíše. Vždyť naopak Tomáš byl vyzván, aby vložil prst do jeho ran (Jan 20,27). Vysvětlují to tak, že její city byly ještě příliš bouřlivé, málo zduchovnělé. Nové překlady se tomuto problému vyhnou. Řecké sloveso, které je tu v textu (haptomai), znamená spíš držet tak, že se zadržuje. Kristus tedy spíš napomenul Marii, aby nezdržovala, ale šla rychle oznámit apoštolům, co viděla. Ale i ten starý, řekněme nesprávný, překlad dal příležitost duchovním autorům k pěkné úvaze. Vzkříšený Kristus je skutečnost, ale ne taková, že by se dala fyzicky zjišťovat. Není to zatím otázka denní zkušenosti, ale víry ve slova těch, kteří dostali privilegium vidět. Protože ta slova jsou obsažena v Písmu, jsou psána z inspirace Ducha svatého, jsou to slova Boží. Božím slovem pak je lepší přístup k poznání skutečnosti než očima, hmatem a smysly všeobecně.

STŘEDA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM - 23. DUBNA 2025

Ještě ten den (první po sobotě) se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: „O čem to cestou spolu rozmlouváte?“ Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: „Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!“ Zeptal se jich: „A co se stalo?“ Odpověděli mu: „Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli.“ A on jim řekl: „Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?“ Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámал ho a podával jim. (Vtom) se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: „Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?“ Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: „Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi.“ Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak ho poznali při lámání chleba. (Lk 24,11-18)

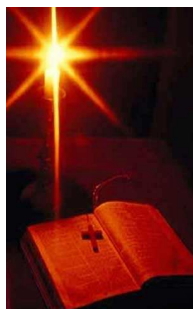
Učedníci jdou do Emauz. Dodnes nevíme, kde vlastně Emauzy byly. V Palestině se ukazují dvě místa. Také nevíme, jestli to byl domov těch dvou učedníků. Dá se však snadno předpokládat, že to byl druh psychologického útěku. Po tom všem, co se stalo, byli rádi, že už mohou z Jeruzaléma pryč a že nemusí s nikým mluvit. Proto se často v rozjímáních předkládá jejich cesta do Emauz jako symbol duševního stavu, kterému se říká hluboká neútěcha. Člověk má dojem, že se sesypalo všechno, na čem budoval, že je iluzí všechno, čemu věřil. Někdy je tento stav způsoben okolnostmi, zkouškami, které dolehly. Jindy to může být jen vnitřní psychologické prázdno.

První myšlenka, která člověka napadne, je utéct někam jinam, nechat všeho. Proto má náš boj proti zoufalosti začít opačným postupem: neměnit ani místo, ani práci ani rozhodnutí, dokud jsme pod vlivem smutku. Tu radu pevně stanoví sv. Ignác v *Duchovních cvičeních*.

Začal jim vysvětlovat smysl Písma. Sv. Augustin prožil zvláštní zkušenost. Když byl ve velmi zlé vnitřní situaci a nevěděl si rady se zmatkem v srdci, jako by uslyšel hlas: „Vezmi Písmo a čti!“ I sv. Jeroným trpěl mnoha pokušeními. Nepomohl mu ani útěk ze světa, ale četba Písma. Tuto zkušenost udělalo už mnoho a mnoho lidí. Origenes nám dokonce vysvětluje, proč tomu tak je. Písmo je totiž Boží slovo. Ale totéž Boží slovo stvořilo i naši

duši a mluví v našem svědomí. Sotva tedy začneme číst texty Svaté knihy, pocítíme jejich příbuznost s naší vlastní duší. A je-li srdce pobouřené, texty Písma působí jako lék, který utěšuje a dává myšlenkám správný směr. Ale stane se i opak, ten, který prožili učedníci jdoucí do Emauz. Vlastní životní zkušenost, ať už je radostná, nebo tragická, když se promítne do Bible, dává jejím textům hlubší porozumění. Duše a Písmo v souladu nás učí poznávat pravou skutečnost.

Poznali Ježíše při lámání chleba. Učedníci se přiznávají, že jim při výkladu Písma „hořelo srdce“. Cítili tu příbuznost s vlastními nadějemi. Ale poznali Ježíše až při lámání chleba. I tato okolnost je charakteristická. Kristus je přítomen v touze srdce, týž Kristus mluví v Písmu a s ním se osobně setkáváme i v eucharistii, která se slouží v církvi. To vše dohromady tvoří jeden velký zážitek křesťana tak, že už nepotřebuje dalších svědectví. Je si jist, že žije v pravdě. Nevěřící se často diví, jak mohou inteligentní katolíci věřit, že je Bůh v kousku chleba a v kalichu vína. Jeden prostý kněz, který neměl rád diskuze, jim dal odpověď po svém: „Těžko byste mně dokazovali, že nabudu sílu jít po cestě, když pojím kousek chleba. Ale to se nedokazuje, to známe ze zkušenosti. Tak tomu je i s přijímáním chleba eucharistického!“ Je to ovšem uvažování velmi jednoduché, ale vyjadřuje zkušenost celé církve: Ve svátostech, zvláště v eucharistii, se setkáváme s Kristem, který je život, přemáhající slabosti a nakonec i smrt.

ČTVRTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM - 24. DUBNA 2025

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a (jen) se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlásáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle – já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ (Lk 24,35-48)

Ze strachu se domnívali, že vidí ducha. Proč mají lidé všeobecně strach z "duchů", i kdyby šlo o ducha osoby, kterou jsme znali a která nám byla milá? Odpověď není těžká. Někdo mezi námi žil. To, čemu se říká jeho "duch", už není skutečnost z tohoto světa. V představě národů se duchové pohybují v lesích, v bažinách, v

začarovaných zámčích. A všem se připisuje zlá vůle přetáhnout živé do této říše stínů a smrti. Kristus vzkříšený chce, aby se ho dotýkali, a něco před apoštoly sní. Divíme se tomu, že by oslavené tělo mělo hlad. Ale o to tu nejde. Ježíš považuje za nutné přesvědčit apoštoly, že je jeho vzkříšení skutečný návrat do života, do jeho skutečnosti, do vztahů, které byly smrtí přervané. Neláká tedy apoštoly do říše mrtvých, jak je tomu v pověrách, ale ukazuje jim, že království smrti přemohl.

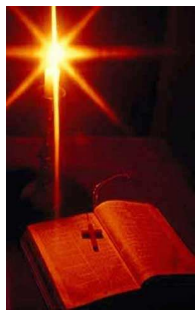
Vy jste svědky všeho toho. Apoštolové skutečně považovali za hlavní téma svých prvních kázání vydat svědectví o tom, že Ježíš vstal z mrtvých. Čteme to v kázání sv. Petra v Jeruzalémě v den seslání Ducha svatého. „Toho Ježíše Bůh vzkřísil a my jsme toho svědky“ (Sk 2,32). Řecké slovo pro svědka je martys, polatinštěné martyr. To však v křesťanském slovníku začíná označovat mučedníka. Jak vysvětlíme tuto změnu významu? Křesťané mučedníci dobrovolně podstoupili smrt pro Krista. Nesprávně bychom říkali pro ideál. To by znamenalo, že považují zásady za důležitější než život sám. Nikdo nemůže životem pohrdat, byla by to sebevražda. Ať už jsou její motivy víc nebo méně vznešené, je problematická. Křesťané mučedníci umírali pro Krista a tím dosvědčovali svou víru, že tou smrtí život neničí, že věří v jeho věčný návrat na obnovenou zemi.

Hle – já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Apoštolové dosvědčovali tedy před celým světem, že Ježíš vstal z mrtvých, že žije. Mohli ovšem na každém kroku slyšet otázku: „Kde tedy je, kde žije?“ Nevíme, co říkali v jednotlivých případech, ale kniha Skutků apoštolů je celá odpovědí, která se čte na všech stránkách a dala by se formulovat takto: „Žije v nás, protože nám poslal svého Ducha.“ Ten dostal v Krédu přívlastek oživující, který dává život. Kristus vstal z mrtvých, protože je jedno s Otcem i Duchem svatým. Křesťané dostávají téhož Ducha, aby je spojil s Kristem a Otcem. Mají tedy i oni v sobě už záruku, že je smrt nepřemůže, že i oni vstanou z mrtvých. Slovo „duch“ souvisí s výrazem „dech“. Žije ten, kdo dýchá. Duch svatý je jakoby „dech“ samého Boha. O duších z pohádek a pověr se tvrdí, že přetahují člověka do říše smrti. Duch Boží nás naopak uvádí do života, abychom i my byli „vyzbrojeni mocí z výsosti“.

Každoročně se připomíná o velikonočním oktávu známá událost, která se stala v podvečer velikonoční neděle, jak zklamání a skleslí Ježíšovi učedníci jdou z Jeruzaléma do Emauz. Ježíš se k nim připojí, oni ho však hned nepoznají, teprve až s nimi zasedne ke stolu, alespoň se jim otevrou oči, oni ho poznají a utíkají zpět do Jeruzaléma, oznámit to apoštolům. Ještě ale nestačili domluvit a Ježíš se nečekaně objevuje mezi nimi. Dává jim důkaz, že není nějaký přízrak, duch, dokonce před nimi pojí. Ve své řeči poukazuje na slova Písma, která se v jeho osobě naplnila a vyzývá je ke svědectví. Apoštolové hlásají tuto pravdu. Ve jménu Ježíšově, nikoli ze své moci či zbožnosti uzdravují nemocné, aby dali důkazy o své pravdě. Jsou ochotni i život položit protože ví, že svůj život neničí, ale budou žít věčně s Kristem. Dnes jsme svědky Zmrtvýchvstalého my, zde přítomní. Máme být svědky více činy než jen slovy.

PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM - 25. DUBNA 2025

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, (a to) u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“ Odpověděli mu: „Nemáme.“ On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi, a najdete.“ Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci došli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a (vedle) chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytily.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, (bylo jich) stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojd'te snídat!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi!“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání. (Jan 21,1-14)

Zázrak rybolovu. Kristus mohl své první učedníky vybrat z kteréhokoli jiného prostředí. Ale vybral si rybáře a udivil je jak na počátku tak na konci zázračným rybolovem. Jeho podivnosti oni rozuměli. Věděli, že se ryby zapletou do sítě v noci, za tmy a ne ráno, když už je voda průzračná. Roztahovat sítě a vytahovat je do loďky není tak lehká práce, jak by se zdálo. Unaví pořádně. A přece byla nadarmo, až pak najednou se lov nečekaně podařil. V té události je názorně vidět to, co teologové kladou jako problém práce a milosti. Z jedné strany musíme pracovat jakoby všechno záleželo na našem úsilí. Ale z druhé strany nám dává Bůh často na srozuměnou, že je úspěch dar jeho milosti, kterou dává podle svých tajemných úmyslů. Platí-li to při každé práci, tím jasnější je to ve snaze získat Kristu jiné, být rybáři lidí. Ježíš jakoby nám říkal: Snažte se, úspěch vám ukáží já v době, kdy to nečekáte.

Nemohli síť utáhnout pro množství ryb. Když se díváme na to, co se všechno v církvi podniká, kolik práce a peněz se vynaloží na to, aby se získala kněžská a řeholní povolání, aby se rozšířilo čtení z Písma, aby se zvýšila mravnost atd., napadne nás to, nač si často stěžují kněží: Kolik práce je tu nadarmo! Ale když to říkáme, zapomínáme na druhou stránku téhož problému: Kolik je v církvi dobrých lidí, kterým bychom se měli víc věnovat! Bohužel na to nestačíme, nemůžeme ty povinnosti „utáhnout“. Někdy se položí naivně otázka: Čeho je tedy v životě církve víc: neúspěchů nebo úspěchů? Nedá se na dotaz odpovědět z toho důvodu, že obojí patří k sobě. Úspěch Kristův se dosáhl neúspěchem kříže. To tajemství se promítá do celého života církve a do všech jejích prací.

Přestože ryb bylo tolik, síť se neprotrhla. V technickém světě má všechno míru své výkonnosti. U auta řekneme, jaké nejvyšší rychlosti může dosáhnout, u mostu se označí

jeho nosnost. Svou míru má znát i každý člověk. Nemocnice ví, kolik má lůžek a kolik pacientů může přijmout, aby se mohli léčit. Kolik lidí může přijmout církev? Je určena k tomu, aby spasila všechny. Předpovídají často, že se síť Petrova protrhne při velkých změnách ve světě. Prorokují, že se církev nedokáže přizpůsobit požadavkům nové doby, že tedy spousta lidí od ní odpadne. Zatím však máme zkušenost, že byly odpady na jedné straně hned vyváženy velkým přírůstkem na straně druhé. Jeden bojovný ateista prý řekl před smrtí: „Bojte se církve! My nebudeme a ona zůstane!“ Škoda, že tam nebylo nikoho, kdo by řekl: „Neboj se tedy dát se zahrnout do její sítě a budeš i ty.“

Již potření se zjevuje Pán Ježíš svým učedníkům, aby je přesvědčil o tom, že žije, že vstal z mrtvých. Apoštolové však stále jakoby byli zastřeni temnotou, nemohou tomu stále uvěřit. Jejich pochybnosti končí tím, že se vracejí ke svému původnímu řemeslu - rybolovu. Ani to je však nenaplnuje radostí, protože celou noc probděli a úspěch žádný. Najednou se však objevuje Ježíš a vše se otočí rázem o 180° - nejenže se mohou nadšeně radovat z obrovského a nečekaného úlovku, ale také z rozplynutí pochybností o zmrtvýchvstalém Kristu. Radují se dvojnásob. Všechno je jinak. Myslím, že je tomu tak i v životě jednotlivců a celé Církve. Kostely se vyprazdňují, kněžských povolání ubývá, v našem osobním životě jakoby Kristus mizel - nedaří se nám udělat pokrok v duchovním životě, děti se nám i přes všechno naše úsilí od Boha a pravých hodnot vzdalují. Co tedy dělat? Je třeba trpělivě čekat. Být vytrvalý ve své práci a ono se zase vyjasní. Snažme se vidět Ježíše ve všem, co nás potká, v každém setkání s lidmi. Není třeba se trápit, vždyť růže zase pokvetou. Neutíkat před obtížemi. Obtíže, bolest tvoří nevyhnutelnou součást života. On je s námi, i když se nám nedaří, možná ještě blíže, než když jde všechno hladce, protože víra se zkouškami a utrpením upevňuje a roste.

SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM - 26. DUBNA 2025

Ježíš po svém zmrtvýchvstání ráno první den v týdnu se zjevil nejdříve Marii Magdalské, z které kdysi vyhnal sedm zlých duchů. Ona šla a oznámila to těm, kdo bývali s ním, ale teď truchlili a plakali. Ti, když slyšeli, že on žije a že ho viděla, tomu nevěřili. Potom se v jiné podobě zjevil dvěma z nich na cestě, když šli na venkov. Ti se vrátili a oznámili to ostatním, ale ani jim nevěřili. Konečně se zjevil i jedenácti (apoštolům), když byli právě u stolu, a káral je pro jejich nevěru a tvrdost srdce, že nevěřili těm, kteří ho spatřili vzkříšeného. A řekl jim: „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!“ (Mk 16,9-15)

Když slyšeli, že on žije a že ho (Maria Magdalská viděla), nevěřili tomu. Učedníci byli ti, kdo uvěřili Ježíšovi, když začal kázat a uzdravovat. Opustili domovy a chodili s ním. Ale nyní, když se stal největší zázrak, zmrtvýchvstání Kristovo, nevěřili. Díváme-li se na situaci z lidského stanoviska, přirozeně psychologicky, vůbec se tomu nedivíme. Ale je možné posuzovat tuto událost jenom přirozeně? Jde tu o článek víry. U každého článku víry pak jsou tři prvky: svědectví, milost Boží a osobní

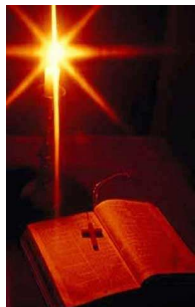
postoj, vůle přijmout za pravdu, co Bůh zjevuje. Která z těch podmínek u učedníků chyběla? Snad jim nebylo dost věrohodné svědectví Marie Magdalské. Ale v témže textu evangelia se dodává, že nevěřili ani učedníkům, kteří viděli Ježíše na cestě do Emauz. Hlavní potíže však byla jistě ta třetí: ochota přijmout to, co přesahuje normální lidské zkušenosti. Ovšem takové jsou všechny pravdy víry. Jako rozum není proti poznání smyslů, ale je nad nimi, tak i víra není proti rozumu, ale je nad rozumem, vyšší osvícení.

Zjevil se samým jedenácti. Čemu říkáme zjevení? České slovo souvisí se slovesem jevit se, stát se viditelným. Latinské *revelatio* znamená, že se sejme rouška z toho, co bylo zahalené. Máme však i výraz „objev“. Jde tu o podobnou zkušenost, ale v tomto případě jsme vzali iniciativu my sami a hledali jsme, jak se lidově říká, „co je za tím“. Zjevení naopak přichází samo. Pravdy Boží jsou všechny zjevení. My sami bychom je nikdy neobjevili. Zjevení zmrtvýchvstalého Krista apoštolům bylo viditelné. Setkali se s ním, mluvili s ním, dotýkali se ho. Můžeme říci, že k nim přišel? Toho výrazu evangelium neužívá. Ježíš přicházel na jistá místa a odcházel ze svého pozemského života. Ale po zmrtvýchvstání se zjevuje. To znamená, že je u nich, že je s nimi, ale oni ho nevidí. To však platí i o nás. Kristus je s námi, je na dosah ruky, i když ho nevidíme. Proto se doporučuje vzbuzovat často vědomí jeho přítomnosti.

Káral je pro jejich nevěru a tvrdost srdce, že nevěřili těm, kteří ho spatřili živého. Všecko, co věříme, víme ze zjevení, a přece jsme to neviděli. Kdo z nás viděl Nejsvětější Trojici, Pannu Marii atd. Zjevení jsou pro nás slova církve, slova svědků. Proč jim věříme? Tzv. apologetická metoda se pokoušela postupovat vědecky. Nejdříve se ukáže, že kázání dnešní církve odpovídá tomu, co je v Písmu. Pak se dokáže, že je Písmo hodnověrný historický pramen. Proto nemohu popírat to, co tam stojí, ale uznat to za pravdu. Nedá se říci, že je tato metoda falešná. Ale přece se nikdo nestává věřícím tímto vědeckým studiem. To jsou důkazy vnější. Ale víra má hlavní důkaz vnitřní, hlas svědomí. Ten pak mě ujišťuje, že je dobré přijmout hlas církve a že je zlé její svědectví odmítat. Kdo tento vnitřní hlas Ducha v srdci uslyší, nemůže se stát nevěřícím, leda svou vlastní vinou.

Evangelista Marek stručně popisuje události po vzkříšení Pána Ježíše. Jedna věc je společná pro Ježíšova zjevení: apoštolát. Maří Magdaléna je poslána k Ježíšovým učedníkům; ostatní ženy dostávají tentýž úkol, podobně i učedníci jsou do Emauz se vrací do Jeruzaléma k ostatním učedníkům, aby se s nimi podělili o radost ze vzkříšení. A nakonec on sám se zjevuje všem jedenácti a dává jim poslání: "Jděte do celého světa...". My víme, že tato věta se týká každého z nás. Všichni věřící, od papeže až do posledního pokřtěného mají účast na stejném poslání. Naše svědectví nebude snadné. I apoštolové byli pronásledováni, jak jsme slyšeli nakonec i mučednictví podstoupili. I my dnes se budeme potýkat s nezájmem a nevšímavostí našeho okolí, s velkou nevědomostí i jinými těžkostmi. To všechno nutně přijde. Apoštolové toho museli také hodně vytrpět, ale jejich působení přineslo velký užitek. Evangelium se šířilo za hranice Palestiny do malé Asie, Řecka, Itálie, ... Chceme-li někoho přivést k Bohu, Kristu, pak je zapotřebí navázat užší kontakt, projevit porozumění, vytvářet přátelství. To však dokáže jen ten, kdo je úzce spojen se zdrojem - tedy naším Pánem. Každodenní pravdivé setkání s ním nás nutně musí vést k apoštolátu i za cenu různých obětí.

PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 28. DUBNA 2025

Mezi farizeji byl člověk, jmenoval se Nikodém, člen židovské velerady. Ten přišel (k Ježíšovi) v noci a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel, který přišel od Boha, protože nikdo nemůže konat ta znamení, která konáš ty, není-li s ním Bůh.“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím ti: Jestliže se nenarodí někdo znova, nemůže spatřit Boží království.“ Nikodém mu namítl: „Jak se může člověk narodit, když je starý? Přece nemůže podruhé vejít do mateřského lůna a narodit se.“ Ježíš odpověděl: „Amen, amen, pravím ti: Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znova. Vítr vane, kam chce; slyšíš, jak hučí, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (Jan 3,1-8)

Nenarodí-li se kdo znova, nemůže vidět Boží království. Zrození je začátek života. Je tedy neopakovatelné, jak správně namítl Nikodém. Nemůžeme se znovu zrodit k témuž životu. Ale Kristus jej poučuje, že musíme začít žít životem novým. Kolikrát se ta výzva v Bibli opakuje! Sama v sobě však není jenom křesťanská. K tomu, abychom začali nový život, nás povzbuzují všichni mravokárci. V jejich ústech má význam morální. Někdo např. rozhazoval peníze, žil lehkomyšlně, pil. Začne nový život nápravou chyb. Je jakoby znovuzrozen. Nový život po smrti slibují všechna náboženství za odměnu tomu, kdo dobře dělal v tomto životě. Bude to život věčný, šťastný, ale jiný, odlišný od tohoto pozemského. Kristus slibuje zdánlivě totéž. Ale přece je jeho příslib podstatně jiný. Dostáváme nový život už zde na zemi, tj. nový stupeň života. Se zvířaty máme společné živočišné funkce. Ve spojení s ostatními lidmi rozvíjíme druhý stupeň života, tj. činnosti duševní, rozum, vůli, city. Křesťan však dostává ještě třetí stupeň, rodí se k životu milosti, životu v Duchu svatém. Ten pak žije ve spojení se všemi, kdo patří do Kristova království na zemi i na nebi.

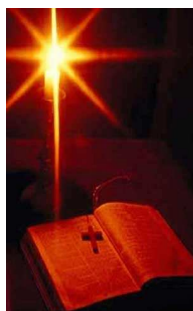
Z vody a Ducha svatého. Nový život Ducha a milosti dostáváme při křtu, proto se tato svátost jmenuje „znovuzrození“. Když na konciliu v Efezu v Malé Asii (r. 435) definovali Otcové, že je Panna Maria v pravém slova smyslu „Bohorodička“, tj. že zrodila Boha v lidské přirozenosti, byl v Římě papežem sv. Lev I. Ten pak podal toto vysvětlení. Nemusíme se tomu divit, že Bůh dává takovou privilegovanou moc tvorům. Vždyť se něco podobného děje stále v církvi. I tu se rodí Boží děti při křtu. V Nazaretě byl Kristus počat z Panny a z Ducha svatého. Křtem tedy vstupujeme do svátostného života církve. Je tu nový poměr ke světu, který nás obklopuje. Dostává novou sílu. Jeden z prvních řeckých filosofů Thales Milétský tvrdil, že všechno vzniká z vody. Jisté je, že rostliny i živočiši nemohou bez vody žít. Ve svátostech je to přeneseno na vyšší úroveň. Křestní voda dodává sílu Ducha, abychom žili duchovně, s Kristem a věčně.

Vítr vane, kam chce. Odpůrci svátostí v různých starých a nových sektách často tvrdí, že jsou svátosti jakýmsi magickým obřadem, podobným starým pověrám. Je proto potřeba si uvědomit, co pověra je a co není. Někdo zakope medailonek s obrazem svatého do země, kde se má stavět jeho dům. Je to pověra? Myslet si, že kousek kovu sám přinese požehnání, je ovšem pověra. Je-li to zakopání medailonku symbolem modlitby, kterou se

obracíme k Bohu, pak je to výraz víry v modlitbu, důvěry v Boží milost. Také ve křtu je voda symbol, ale síla svátosti je z modlitby. V případě sedmi svátostí věříme, že je doprovází modlitba samého Krista, který posílá svého Ducha svobodně a přitom neomylně k posvěcení křesťana v církvi a ve světě. Ten ovšem není vázán jenom na vnější symbol, i když je svatý. Proto věříme, že posvěcuje spravedlivé lidi, i když nebyli pokřtěni vodou, protože k tomu neměli příležitost. Patří k církvi, jak říkáme, „křtem touhy“, tj. snahou o dobro. I ta touha je totiž vlivem Ducha svatého, který „vane, kam chce“.

Každoročně se připomíná o velikonočním oktávu známá událost, která se stala v podvečer velikonoční neděle, jak zklamání a skleslí Ježíšovi učedníci jdou z Jeruzaléma do Emauz. Ježíš se k nim připojí, oni ho však hned nepoznají, teprve až s nimi zasedne ke stolu, alespoň se jim otevrou oči, oni ho poznají a utíkají zpět do Jeruzaléma, oznámit to apoštolům. Ještě ale nestačili domluvit a Ježíš se nečekaně objevuje mezi nimi. Dává jim důkaz, že není nějaký přízrak, duch, dokonce před nimi pojí. Ve své řeči poukazuje na slova Písma, která se v jeho osobě naplnila a vyzývá je ke svědectví. Apoštolové hlásají tuto pravdu. Ve jménu Ježíšově, nikoli ze své moci či zbožnosti uzdravují nemocné, aby dali důkazy o své pravdě. Jsou ochotni i život položit protože ví, že svůj život neníčí, ale budou žít věčně s Kristem. Dnes jsme svědky Zmrtvýchvstalého my, zde přítomní. Máme být svědky více činy než jen slovy.

ÚTERÝ PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 29. DUBNA 2025

Ježíš řekl Nikodémovi: „Musíte se narodit znova. Vítr vane, kam chce; slyšíš, jak hučí, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ Nikodém se zeptal: „Jak se to může stát?“ Ježíš mu odpověděl: „Ty jsi v izraelském národě učitel a to nevíš? Amen, amen, pravím ti: Mluvíme o tom, co známe, svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Nevěříte-li, když jsem k vám mluvil o věcech pozemských, jak (teprve) uvěříte, až k vám budu mluvit o nebeských? Nikdo nevystoupil do nebe kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný.“ (Jan 3,7b-15)

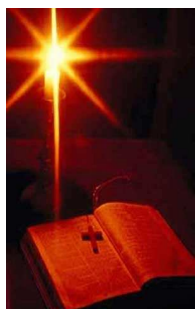

Nikdo nevystoupil do nebe. Symbolicky umístíme nebe nahoru. Vyjadřuje to sama etymologie slova. České „nebe“ má stejný kořen jako německé Nebel, mraky, mlha. Bydliště bohů národy obyčejně umísťovaly na horách. Pout' ke svatyni tedy znamenala „výstup“. Platón však k tomu přidal vysvětlení. K pravému Bohu se nevystupuje nohama, ale myslí. Filosofie se tedy stává „pozdvíženou myslí k Bohu“. Jeho výrok se dostal i do našich katechismů jako

definice modlitby. Ale přesto se musí vzít v jiném smyslu, než jí rozuměl Platón. Pro řeckého filosofa je Bůh „čistá myšlenka“. Proto i myšlenka, je-li čistá, k němu doletí. Pro křesťany je Bůh daleko víc. Je Otec, je to tajemství nekonečné lásky. Tam pak nikdo nevystoupí, tam nikdo nepronikne bez zjevení. Myslet si tedy, že někdo může vytvořit „vědecký světový názor“, tj. jakýsi druh náboženského postoje, jenom podle logického myšlení a rozumových principů, by znamenalo vystoupit na nebe, které není nebe, protože je bez lásky a bez důvěry v Otce.

Kromě toho, kdo sestoupil z nebe. „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh...“ Těmito slovy začíná list Židům (Žd 1,1). A přece právě tu se zdůrazňuje jedinečné, centrální postavení Krista v dějinách spásy. Tajemství Boží můžeme poznat, jenom když nám je zjeví sám Bůh. Činí tak skutečně mnohokrát a mnoha způsoby. Origenes se pokusil o to, aby je zařadil do různých skupin. Zjistil tedy, že Bůh mluví k člověku nejdříve v jeho svědomí a v obrazu stvořeného světa, v kráse nebe i země. Hlas Boží zaznívá i v Písmu svatém, v církvi, ve spisech duchovních autorů. Je tedy slov Božích skutečně mnoho? Jak se mají k sobě navzájem? Odpověď Origenova je jednoduchá: Všecka tato slova jsou jakoby paprsky jednoho jediného pravého Slova, Syna Otce, který pro nás a pro naši spásu sestoupil z nebe. Každá pravda a každé dobro, se kterým se setkáme, je tedy Kristus. Je částečný, ale pravý. Kdo jde tedy důsledně za hlasem pravdy a dobra, dojde nakonec ke Kristu.

Musí být vyvýšen Syn člověka. Tzv. židokřesťanskou teologií nazýváme první křesťanské myslitele, kteří pocházeli z obrácených Židů a mysleli v semitské biblické tradici. Ti nám představují vykoupení jako postupný sestup Syna Božího do světa, trpícího ve stavu hříchu. Ten sestup je však spojen s výstupem, protože tam, kam Bůh sestoupí, se otvírá nebe. Nejbolestnější byl ovšem sestup Krista do smrti, a to tak potupné. Ale právě proto se stává kříž výstupem na nebe. Syrští Otcové rádi nazývali kříž žebřem do nebe a srovnávali jej s žebřem, který viděl ve snu Jákob (Gn 28), po kterém andělé sestupovali a vystupovali. Podle sv. Řehoře Nysského se tím vyjadřuje tajemství celého křesťanského života. Základní ctnost tu je pokora. Tu pak Řehoř definuje zvláštním slovním obratem: „sestup do výše“. V životě nás totiž stále něco tlačí k zemi, hmotně i duchovně. Ale v Kristu nás každé přitlačení k zemi pozdvihne k nebi.

STŘEDA PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 30. DUBNA 2025

Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu. (Jan 3,16-21)

Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna. Máme něco rádi, milujeme to, po čem toužíme, co potřebujeme, co nám dělá dobře. Bůh nepotřebuje nic. Když miluje, je

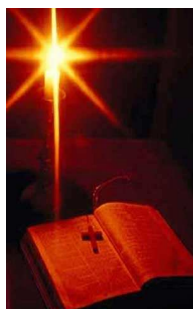

to proto, že chce dobro druhému. Nebere, ale dává. Velikost jeho lásky se měří podle velikosti daru. V životě Nejsvětější Trojice Otec dává sebe celého Synu, od věčnosti ho rodí. A týž Syn se při vtělení stává darem pro nás a pro naši spásu. Nedovedeme si tedy představit, že by nám mohl Bůh dát ještě něco většího. Takový dar ovšem žádá odpověď z naší strany, která by byla důstojná. Je pěkně vyjádřena v modlitbě sv. Ignáce z Loyoly na konci exercicií: „Vezmi si, Pane, celou mou svobodu. Přijmi mou paměť, můj rozum a celou moji vůli. Všechno, co mám a vlastním, jsi mi dal, Tobě to, Pane, vracím zpět. Všechno je tvoje, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen svou lásku a milost, to mi stačí.“ Jde tu tedy o svatou výměnu.

Člověk dává sebe celého Bohu za to, že Bůh se dává jemu. To, co dává Bůh, nemůže být nikdy mrtvý dar, je to život. Žijeme tedy v Bohu, s ním a v něm, skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Aby kdo v něho věří, měl život věčný. Sv. Jan nazývá druhou božskou osobu Slovem, které bylo na počátku u Boha (Jan 1, 1n). Je to ovšem výraz obrazný. Ale přece poodhaluje smysl tajemství. Slovy vyjadřujeme myšlenku, to, co máme v srdci, co nejvíc odpovídá důstojnosti osoby. Když se naše myšlení ztotožní s myslí Boží, stáváme se syny Boha Otce. Ve slovníku našeho náboženství má tento proces název víra. Věřit znamená vzít za pravdu, co nám Bůh zjevuje. Víra ovšem není myšlení abstraktní, matematické. Je to především důvěra a životní postoj. Zahrnuje tedy i dobré skutky. Věřící jsou ti, kdo následují Krista, důvěřují jeho slovům a jdou po cestě jeho přikázání. Ta cesta vede do života, a protože je to život Boží, je věčný. Není proto vhodné říkat, že dostaneme po smrti věčnost. Vlastně už tu věčnost máme tím, že věříme, že se naše mysl ztotožňuje s myslí Boží, že poznáváme Otce, který je na nebesích.

Světlo přišlo na svět. Podzemní jeskyně Moravského krasu se staly cílem turistů z celého světa až po zavedení elektrického osvětlení. Předtím to byly tmavé díry, které budily strach. Krása krápníků se dá ocenit jenom ve světle. I život člověka je takovou tajemnou jeskyní. Dostane smysl, až když jej osvítl víra. Živě to pociťují zvláště tzv. konvertité, lidé, kteří se stali věřícími neobvyklým způsobem. Tak píše např. známý Alfons Ratisbonne, židovský ateista, kterému se 20. ledna 1842 zjevila Panna Maria v římském kostele San Andrea del Fratte: „Procházel jsem se chrámem. Náhle jsem pocítil velký neklid a zdálo se mi, jako by všechno zahalil závoj. Celý kostel se mi zdál ztemnělý, s výjimkou jediné kaple, do které se slilo všechno světlo. Pozdvihl jsem oči k oné kapli, zářící takovým světlem, a uviděl jsem, že na jejím oltáři stojí přesvatá Panna Maria... V její přítomnosti jsem pochopil všechno, ačkoli mně neřekla ani slovo, celou hrůznost stavu, ve kterém jsem byl, zrudnost hříchu i krásu katolické víry. Jedním slovem, pochopil jsem všechno!“

ČTVRTEK PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 1. KVĚTNA 2025

Kdo přichází shora, je nade všemi; kdo pochází ze země, je pozemský a mluví pozemsky. Kdo přichází z nebe, je nade všemi; svědčí o tom, co viděl a slyšel, ale jeho svědectví nikdo nepřijímá. Kdo však jeho svědectví přijal,

dotvrdil tím, že Bůh je pravdivý. Vždyť ten, kterého poslal Bůh, mluví slova Boží; (Bůh) mu totiž dává Ducha v míře neomezené. Otec miluje Syna a všechno mu dal do rukou. Kdo věří v Syna, má život věčný; kdo však odpírá věřit v Syna, nespátří život, ale zůstává na něm Boží hněv. (Jan 3,31-36)

Kdo pochází ze země, je pozemský, mluví pozemsky. Bůh stvořil člověka z hlíny země, vypravuje Bible (Gn 2,7). Je to výraz symbolický, ale názorný. Obvykle z toho odvozujeme poučnou myšlenku na smrt: „Pomni, člověče, že jsi prach a že se v prach obrátíš!“ Ale tento důsledek se neváže k textu evangelia, který má na mysli člověka myslícího a mluvícího „pozemsky“. I ten výraz nemá pěkný zvuk. Je to něco jako nízké, hmotné zájmy, praktický materialismus. Lepší rozlišení najdeme ve scholastické teologii. Tam se mluví o poznání přirozeném a nadpřirozeném. Máme schopnost poznávat pravdu. Je úžasná. Ale přece jenom nepřekročí hranice lidských obzorů. Je tedy naše myšlení pozemské. Jsme za tento dar

Boží vděční, jako je vděčný člověk za to, že má nohy a může chodit po zemi. Nohy mu však neumožní let do výše. Tak si musíme i my být vědomi, že pouhým lidským rozumem nepochopíme to, co jej přesahuje. Uvažovat rozumem, rozvíjet jej, je moudrost. Myslet si, že existuje jenom to, co rozumem pochopíme, je bláhovost.

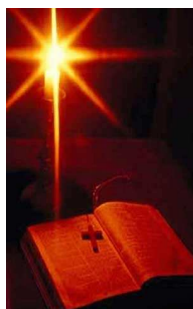
Kdo přichází z nebe, svědčí o tom, co viděl a slyšel. Základní prvek v Bibli ve Starém i v Novém zákoně je pojem zjevení. V přírodě pozorujeme mnoho věcí, říkáme jim „jevy“, jeví se nám před očima. „Zjevením“ však nazýváme něco, co jsme viděli, poznali, ale co zřejmě není částí světa, který nás obklopuje. Bernadetta měla v Lurdech zjevení Panny Marie, viděla ji ve formě krásné paní v tmavé jeskyni. Bylo by to však velké zúžení pojmu, kdybychom ho užívali jenom pro tzv. zjevení viditelná. Ta nejsou nejdůležitější a nejsou vždycky bezpečná. Je tu nebezpečí iluze. Zjevení, které známe z Bible, je především v mysli. Poznáváme a přijímáme za pravdu něco, co sám lidský rozum nemůže pochopit. Křesťan věří v Nejsvětější Trojici, vyznává, že je Kristus Bůh a člověk, že je Ježíš přítomen v eucharistii. Jak může přijmout tak nepochopitelné pravdy? Je to proto, že mu v jeho mysli sám Kristus dává milost, aby je přijal, zjevuje se mu, mluví mu v srdci a on nepochybuje. Víra jsou totiž slova, která sám Bůh mluví do duše.

Koho poslal Bůh, mluví slovo Boží. V katechismu je otázka: „Co znamená věřit křesťansky?“ Odpověď: „Uznat za pravdu všechno, co Bůh zjevil a co předkládá k věření v katolické církvi.“ Teologové rozlišují zjevení vnitřní a vnější. To první je v srdci, ve svědomí, přímé. Druhé je v Písmu a ve svědectví druhých lidí, tedy nepřímé. Apoštolové dostali od Krista posláni, aby šli do celého světa a aby vydávali svědectví o tom, co sami viděli a slyšeli od Krista. Můžeme jim věřit? Může člověk říci druhému člověku „Toto praví Bůh?“ Už ve Starém zákoně začínali proroci svá kázání těmito úvodními slovy (srv. Jer 2,5). Bylo však i u Židů mnoho falešných proroků. Ti mluvili za sebe a ne z Božího posláni. Dodnes věříme církvi jenom proto, že jsme přesvědčeni, že tu byli lidé, které posílá sám Bůh, aby řekli to, co mají světu ohlásit. Nejsou to vždycky věci libivé, vyžaduje se odvaha k tomu, aby se řekly, veřejné mínění je za to odsuzuje. Ale právě ten odpor bývá známkou pravosti, protože to nejsou slova ze země, ale z nebe.

Vypráví se, jak se jednou velký vojevůdce Napoleon svěřil jednomu knězi, svému příteli, že zničí Církev. Kněz se tehdy usmál a ironicky poznamenal: "když se to za 19 století nepodařilo nám farářům, ty to zcela určitě během několika let nezvládneš". Nechtěl tím, říct, že my kněží máme v úmyslu Církev oslabovat, ale dějiny ukazují, že ani hříchy či pohoršlivý život papežů, biskupů a kněží nezpůsobily zánik Církve, která, bohudík, nestojí na lidech, ale je to dílo Boží, které se nikdy nepodaří zničit. Snažme se proto i my rozlišovat, prosme o dar umění, abychom se i my řídili učením Krista a Církve a nebyli příliš zahleděni na lidi, kteří jsou jejími představiteli, protože i oni jsou jen lidi a mají své chyby a hříchy.

Spíše se za ně modleme. "Více je třeba poslouchat Boha, než lidi" - zaznívá dnes v prvním čtení. Papež Benedikt XVI. kdysi na otázku, zda-li si někdy nezoufá, když slyší spoustu nepříznivých zpráv o stavu Církve a její víry, odpověděl asi takto: Je třeba si přiznat, že by bylo z čeho si zoufat, ale je třeba dodat, že Církev nevedeme my, ale vzkříšený Pán a jeho Duch, takže pro zoufalství nemáme důvod. A to je Boží slovo i pro nás.

PÁTEK PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 2. KVĚTNA 2025

Ježíš odešel na druhou stranu Galilejského neboli Tiberiadského moře. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce udělat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků - Ondřej, bratr Šimona Petra - mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co to je pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy a bylo to plných dvanáct košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které udělal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám. (Jan 6,1-15)

Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, která konal na nemocných. Říká se, že lidé povrchní, ať už jsou to umělci nebo politici, mívají velký úspěch na počátku. Ponenáhlu však od nich davy odcházejí. Hlubocí lidé mají jiný osud. Na počátku je nechápou, ale nakonec se dočkají opravdového úspěchu. Pozemský život Krista šel ovšem opačnou cestou, od velkých úspěchů k opuštěnosti. Jaký je důvod? Protože je davové smýšlení povrchní. Za jediného dobrodince lidstva se považuje ten, kdo zlepší hmotné podmínky, kdo zvýší blahobyt. Ježíš, který uzdravuje a nasycuje hladové, se zařadil do této kategorie, a proto ho oslavovali. Je v tom něco zlého? Jistě ne. Ale Ježíšův zájem byl

poučit je, aby se nezastavili u tohoto prvku, aby pochopili, že je to jenom náznak něčeho, co chce dát navíc, darů duchovních. Při této lekci už mnoho úspěchů nebývá.

To je jistě ten prorok, který má přijít na svět. V literatuře 19. století se často vyskytuje téma Kristus a Antikrist. Je to konfrontace dvou metod, jak dobýt vládu nad světem. Antikristovi obyčejně přisuzují zásluhu, že vyřeší všechny sociální problémy. Nebude už chudých a potřebných po materiální stránce. Tím oslní i mnoho křesťanů, kteří se přiznají, že už o to po staletí usilovali, ale nedovedli to provést. Je zajímavé, že se podobná konfrontace čte už v exerciciích sv. Ignáce z Loyoly v rozjímání O dvou praporech.

Proti Kristu sbírá vojsko Satan a verbuje lidi blahobytem, vládou nad jinými a pýchou. První inspirace těchto meditací je však už v samém evangeliu, ve vypravování o pokušení Páně (Mt 4, 1-11). Přistoupil-li zlý duch s těmito pokušeními k samému Kristu, je pochopitelné, že začíná stejnou metodou i u těch, kteří se chtějí ke Kristu připojit.

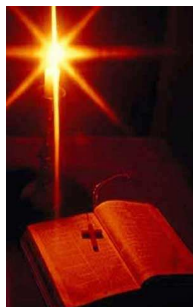
Chtěli se ho zmocnit, aby ho prohlásili za krále. Podle Písma je Mesiáš z rodu Davidova, tedy z rodiny izraelských králů. Víme, že se Bůh ustanovení království ve vyvoleném národě bránil (1 Sam 8). Nakonec tu instituci připustil, aby se David a Šalamoun stali předobrazem budoucího království Mesiáše. Když tedy davy uvěřily, že je Ježíš Mesiáš, bylo úplně logické, že ho chtěly provolat králem. Ježíš se jim skryl. Nechtěl svou budoucnost popřít. Vždyť ji později úředně potvrdil před zástupcem římského císaře Pilátem: „Já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět“ (Jan 18,37). Ale v této chvíli nebyly davy schopny slyšet doplnění, které slyšel Pilát: „Ne, moje království není odtud“ (Jan 18,36). Od krále Davida ke králi Kristu je stejný pokrok, jako při všem ostatním: Od Starého zákona se přechází k Novému, když se postoupí od tělesného k duchovnímu, od světa k věčnosti.

Stále prožíváme dobu velikonoční. Skutky apoštolů nám představují apoštoly jako svědky Zmrtvýchvstalého, kteří nemohou nemluvit o Kristu, kterého viděli, slyšeli, dotýkali se ho - zkrátka představovali Krista jako jediného, v němž je možné dojít spásy, protože vstal z mrtvých. Nevyhnuli se přitom pronásledováním, hlavně ze strany členů velerady, kteří se jim snažili ztrpčovat život zákazy, bitím, ale stejně nic nepomohlo. Dílo Kristovo žije dodnes v jeho Církvi, a protože pochází od Boha, žádné lidské moci se ho nepodaří zničit. V evangeliu se opět vracíme k událostem před velikonočními svátky. Ježíš nasycuje hladový zástup, který mu naslouchal a viděl různé zázraky na nemocných. Rozmnožení chleba

a ryb je také velký zázrak. Nasytit 5000 mužů - a to se nepočítaly ženy a děti, které tam jistě také byly, - 5 chleby a 2 rybami, je nemožné. U Boha však není nemožného nic, jak jsme slyšeli. Poučení pro nás může být to, že i my kolikrát vidíme, že na různé věci sami nestačíme, klesáme pod nápor všíh jakýchků úkolů, starostí, práce. A tady je nutné nespolehat se jen na své omezené síly, ale důvěřovat i Bohu. "Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže". Toto pravidlo kéž nás v životě provází. Je třeba se ovšem vyhnout dvěma krajnostem. Ta první spočívá v tom, že člověk řekne: Pane Bože, postarej se, já proto nic

dělat nebudu; a z druhé strany zase budeme spoléhat jen na sebe a Pána Boha hodíme za hlavu. Správně je využít všech možných prostředků ke konání dobra, řídit se heslem "dělej všechno, jak nejlépe dokážeš" a výsledek nech na Bohu.

SOBOTA PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ - 3. KVĚTNA 2025

Když nastal večer, šli Ježíšovi učedníci dolů k moři, vstoupili na loď a jeli na druhý břeh moře do Kafarnaa. Už byla tma, a Ježíš k nim ještě nepřišel. Moře se vzdouvalo nárazy silného větru. Když uveslovali pětadvacet nebo třicet honů, viděli Ježíše kráčet po moři a blížit se k lodi. Padl na ně strach. On však na ně zavolal: „To jsem já, nebojte se!“ Chtěli ho vzít na loď a vtom loď přirazila k břehu, ke kterému jeli. (Jan 6,16-21)

Uviděli Ježíše, jak kráčí po jezeře. Ptali se jednoho odborníka v mystice, co soudí o zjeveních. Namítali mu, že jsou často velice osobní, těžko věřit, že by tomu bylo tak, jak to viděli. Odpověděl docela prostě. Jde-li o osoby hodnověrné, které neklamou a samy nepodléhají iluzím, je rozumné jim věřit. Ale co jim doopravdy věříme? Ti lidé říkají, že viděli. Zůstaňme u toho. Oni to a to viděli. Je to důležité? Jsou-li opravdu duchovní, vědí, že není důležité vidět, ale pochopit, co jim Bůh chce tímto viděním říci, vždyť to je jejich smysl. Co chtěl říci Ježíš apoštolům, když ho viděli chodit po jezeře? Byli v těžkém zápase s vlnami a s větrem. Ukázal jim, že se nemusejí bát živlů. Má je všechny v moci. Ale byla to i bezprostřední příprava na řeč o eucharistii, kterou pronese ráno v Kafarnaum. Tam půjde o tajemství vrcholného posvěcení viditelného světa, který se má stát jeho tělem a krví.

Já jsem to, nebojte se. Ti, kdo měli zjevení, vypravují, že se v prvním okamžiku lekli. Tvrdíme sice rádi, že věříme leda tomu, co vidíme očima a čeho se hmatem dotýkáme. Ale je i v nás jakýsi podvědomý strach z nevypočitatelné přírody. Staré báje zosobňovaly ve vodníkovi záludnou sílu vod, v bludičkách přitažlivost nebezpečných terénů. Uvidět najednou něco neznámého, co překračuje normální smyslové poznání, ten atavistický strach probudí. Taková byla i reakce apoštolů. Ale Ježíš je ujistí svou přítomností! Jaký to mělo smysl? Je to malý náznak nového stupně zjevení. Židé našli Boha, když pozorovali historii svého národa, tok dějin. Bylo potřeba je přesvědčit, že smysl těch dějin je Kristus. Řekové došli k ideji Boha pozorováním vesmíru, jeho prvků a sil. I oni později dojdou k poznání, že smyslem všeho viditelného je Kristus a že celý kosmos je jeho zjevením jako kniha psaná rukou Boží.

Ihned byla loď u břehu, kam jeli. Nesnadno se rozlišuje pravé vidění od klamu iluze. Rozpoznávacích znamení je vícero. Jedno z nich však je také toto: Lidé v iluzích ztrácejí zájem o skutečnost, začínají zanedbávat své povinnosti a práce. Pravé vidění je naopak ulehčuje. Sv. Faustina Kowalská pracovala jako sestra v kuchyni a při zjeveních, která měla, bylo jídlo vždycky včas na stole. Apoštolové jeli na druhý břeh jezera. Zjevení je neopozdilo, přijeli dřív, než se čekalo. To platí všeobecně o duchovním životě. Neumenšuje pravé lidské hodnoty a činnost. I sv. Ignác z Loyoly byl vizionář, ale

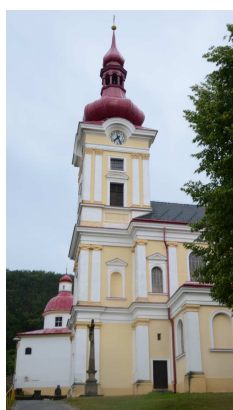
nezanedbával žádnou ze svých povinností představeného. A kolik dopisů denně napsal Don Bosco! Divíme se, jak to mohl zvládnout. Jeho prorocké sny mu při tom nepřekážely. Pravá vidění dávají lepší vhled do skutečnosti, proto skutečnost podporují.

Dnešní krátké evangelium nám popisuje plavbu učedníků po moři do Kafarna. Vlny se vzdouvaly, a tak učedníci bojují s nepřízní počasí. V této situaci se blíží po moři Ježíš, který jim zpočátku nahání strach, protože ho nepoznávají, ale on je ubezpečuje slovy: "nebojte se, já jsem to!" Tradice Církve vidí v této lodi obraz církve uprostřed světa, která je také zmítána vlnami pronásledování, nevěry, omylů. Církev bojuje stále s protivníky, kteří útočí otevřeně navenek, ale i skrytě uvnitř, ale zato vytrvale. Útočí se stále na reálnou přítomnost Krista v eucharistii, Petrův primát, zmrtvýchvstání Páně, zviditelňují se hříchy jednotlivců - kněží, biskupů - a tím se hanobí celá církev. My však víme, že je to Kristus, který v těchto bouřích stojí u loďky Církve. Brány pekelné ji nepřemohou. Všechno lidské pomine, ale Církev bude trvat až do konce světa. Nejde totiž o dílo lidské, ale o dílo Boží. Stejně to platí i o každém z nás. I my se dostáváme do zkoušek, bouřek, starostí, pochybností, ale jde s námi stále Pán. Vždyť křtem jsme s ním navěky spojeni. Jeho slova platí i nám.

FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE. PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYVICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:**

josef.benicek@seznam.cz

BŮH ODPLAŤ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

Svatý týden - velká pedagogie Boží lásky!

(homílie Giovannioho kardinála Cappy při eucharistii v diakonii sv. Lína, neděle velikonoční 2010)

Eucharistie s kardinálem Coppou u hrobu sv. Petra v kryptách vatikánské baziliky *Anni Paulini Peregrinatio*, 29. června 2009. Foto: Vojtěch Bureš.

Jako každoročně mám tu radost uzavírat slavnost velikonoce spolu s vámi, drazí věřící farnosti svatého Lína, papeže, mé diakonie. Uzavíráme tak slavení Svatého týdne, která jsme prožívali s intenzivní účastí, vy ve farnosti, a my, kardinálové, se Svatým otcem v bazilice svatého Petra. Římská liturgie nám svými starobylými a podmanivými obřady, dává znovu prožít celé Ježíšovo

utrpení, jež se rok co rok odvíjí před našima očima v témže čase, kdy je On trpěl, od Květné neděle až po velikonoce. Svými obřady, zpěvy i svou poezií, liturgie hluboce uchvacuje naše nitro; přitahuje děti, které ji znovu prožívají ve své nevinosti, upoutává mladé, shromážděné kolem papeže o Světovém dni mladých, podmaňuje nás všechny, muže i ženy, věkem zralé, staré. Protože člověk bytostně hladoví po lásce, zvláště v dnešní době, zanesené tolikerými formami ovládnutí, zvláště násilí: velikonoce se proto stávají středem srdcí. Celý Svátý týden je symfonií lásky.

O Květné neděli Ježíš vstupuje do Jeruzaléma, zdraven entuziasmem zástupů, ovšem jsa už na mušce svých nepřátel, kteří se rozhodli, že jej zahubí. On však v oněch dnech kráčí nebojácně do chrámu, aby učil, s bohatstvím nauky, jejíž strhující síla, která přivádí k obrácení, nám dosud dávají pocítit evangelia. Ježíš nepřestává být dobrým Učitelem, který předtím, než bude čelit smrti, zanechává nám dědictví lásky a světla, které je nám pokrmem v nárocích, výzvách a odpovědnostech našeho křesťanského života. Jeho evangelium nepřestává být školou naší víry ve zmatku, v němž se nacházíme.

Zelený čtvrtek je zrána dnem kněžství. Kněží všech diecézí světa se shromažďují kolem svých biskupů – my v Římě kolem papeže, římského biskupa – aby obnovili své závazky svatosti ve službě Církve a duší, ve věrnosti, poslušnosti, v naprosté otevřenosti druhým, která je vyjádřena celibátem. Letos byly proti kněží poskvrnili svůj kněžský charakter; ale obviňovat z těchto zločinů všechny kněze, je nesmírným bezprávím. Já mohu po téměř 85 letech svědomitě prohlásit, že jsem nikdy, říkám nikdy, nepotkal nehodného kněze, nikdy! Všichni pro mě byli povzbuzením svatostí života: v Piemontu, tady v Římě, v České republice, kde tolik biskupů a kněží pro víru trpělo, byli ve vyhnanství, věznění, posílání na nucené práce, popraveni. Nelze zevšeobecňovat, bylo by to nesmírné bezpráví, jak bychom napadali celý lidský rod kvůli zločinům několika ubožáků. Stíny, řekl kardinál Bagnasco, nemohou dát zapomenout na všechno dobro, které kněží vykonali. A urážení kněží se stává závažnou urážkou Svatého otce, který vždy odsuzoval zlo, ať bylo kdekoliv, aniž by se na koho ohlížel. Večer se Zelený čtvrtek stává působivou památkou eucharistie, daru, jenž předchází Ježíšově smrti pro nás, který zanechává jako dědictví celé Církvi, se

svým Tělem a svou prolitou Krví, jako náš pokrm, naši sílu, naši útěchu. V každé mši svaté Ježíš obnovuje svou smrt na kříži; a zůstává uprostřed nás, přítomný v našich domovech, našich nemocnicích, místech zaměstnání, aby den co den s námi sdílel radosti a bolesti lidí. Milovaní, eucharistický Ježíš ať je vždy světlem vašich dní; najděte si čas, abyste jej – byť krátce – navštívili a řekli mu: „Díky, Ježíši, miluji tě!“ Dále pak na Zelený čtvrtek v noci se navštěvují některé kostely, abychom setrvali spolu s Ježíšem v Getsemanech, v útěšném bdění.

Velký pátek je dnem bolesti, památky, že Ježíš, „protože miloval svoje, kteří byli ve světě, prokázal jim lásku až do krajnosti“ (*Jan 13,1*). Ježíš umírá za nás, vykupuje nás svou obětí, odpouští nám, objímá nás, smiřuje s Otcem. V působivém obřadu, během něhož se neslaví mše svatá, aby vynikla pouze Ježíšova obětující se láska, se předcítají Pašije podle Jana, modlí se za všechny kategorie lidí Církve a světa, poté se přede všemi nese odhalený kříž, který se pak políbením uctívá a nato se rozdává nejsvětější eucharistie. Onoho večera se v mnoha městech koná *Via Crucis* – tady v Římě se Svatým otcem – anebo také velkolepá procesí se sochami trpícího Krista a Panny Marie Bolestné.

Bílá sobota je dnes posvátného ticha, jemuž dominuje vzpomínka na Svatý hrob, kam byl Ježíš uložen; z něho sestupuje do pekel, aby - jako vítěz nad smrtí a ďáblem - osvobodil a přivedl k Sobě naše prarodiče Adama a Evu, patriarchy, proroky, duše spravedlivých, kteří po staletí – aniž by ho možná poznali – čekali na jeho příchod. V tento den jsme my, křesťané, vyzýváni ke chvíli zamyšlení a modlitby, a také abychom se vyzpovídali a tak se nám dostalo odpuštění našich hříchů: jak působivé vidět v celém Svatém týdnu tolik zpovídaících se lidí, kteří obklopují v řadách zpovědnice. Ano, i přesto všechno, je ve světě je tolik víry! Konečně přichází velikonoční vigílie, „matka všech bdění“, v níž se očekává Ježíšovo zmrtnýchvstání, a jeho radost nakonec propukne v chvalozpěv „Gloria“ za slavnostního vyzvánění chrámů.

Ano, Svatý týden je jednou velkou pedagogií Boží lásky! Pro nás, hříšníky, dal svého jediného Syna, protože nás miluje, protože nás chce všechny u Sebe, dnes v milosti a v blaženém patření v nebi. Mše svatá, kterou obětuujeme, je oslavou této nekonečné lásky: apoštol Petr v domě pohanského setníka Kornélia tento Ježíšův život shrnuje slovy „všude procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny“, a přináší velkou zvěst: „skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří“ (*Sk 10,38.43*). Ježíš sám pak, když promlouval ke dvěma učedníkům, zoufalým nad jeho smrtí, kárá je jako „nechápaté a váhavé“ a vykládá jim, že „bylo třeba, aby Kristus toto všechno vytrpěl a tak vešel do své slávy“ (*Lk 24,25ss*); a dává se jim poznat, když jej přijali u stolu, ano, poznávají ho, když láme chléb, se srdcem ještě hořícím pro slova, která od Něj slyšeli na cestě.

Milovaní věřící od svatého Lína, láska žádá lásku. Ve druhém čtení nám svatý Pavel řekl, že jestliže jsme byli vzkříšeni, musíme hledat to, co pochází shůry, kde je Kristus po Otcově pravici (*Kol 3,1*); a že musíme odstranit starý kvas, abychom se stali novým těstem, zbaveným zárodků hříchu, neboť „Kristus, náš velikonoční beránek, už je obětován“ (*IKor 5,7*). Jestliže byl Ježíš zničen – to znamená „obětován“, z lásky k nám – musíme odpovédět důsledností života; musíme obléci nového člověka a stát se tvory naděje a dobrodiní, kteří budují ve světě civilizaci lásky. On nás miloval až do krajnosti! A my, milujme ho nade všechno! Prosme jej, jako emauzští učedníci: „Zůstaň s námi, Pane, neboť se připozdívá!“ (*Lk 24,29*).

+ Giovanni card. Coppa

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

II. JEŽÍŠŮV ŽIVOT. SETKÁNÍ.

3. Zacheus.

„Dnes musím zůstat v tvém domě“ (Lk 19,5)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, 2. dubna 2025)

Potom vešel do Jericha a procházel jím. Byl tam jistý člověk, jmenoval se Zacheus. Byl to vrchní celník, velmi bohatý. Rád by uviděl Ježíše, jak vypadá, ale nemohl, protože tam bylo plno lidí a on byl malé postavy. Běžel napřed a vylezl na fíkovník, aby ho viděl, protože tudy měl procházet. Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě.“ On rychle slezl dolů a s radostí ho přijal. Všichni, jakmile to uviděli, reptali a říkali: „Vešel jako host k hříšníkovi!“ Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jestli jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Ježíš mu řekl: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámu. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo.“ (Lukáš 19,1-10)

Drazí bratři a sestry,

pokračujeme v úvahách o Ježíšových setkáních s některými postavami z evangelia. Tentokrát bych se rád zaměřil na postavu Zachea: epizodu, která je mi obzvlášť blízká, protože zaujímá zvláštní místo na mé duchovní cestě.

Lukášovo evangelium nám Zachea představuje jako člověka, který se zdá být beznadějně ztracený. Možná se tak někdy cítíme i my: postrádáme naději. Zacheus však zjistí, že Bůh už ho hledá.

Ježíš totiž sestoupil do Jericha, města ležícího pod hladinou moře, považovaného za obraz podsvětí, kam se vydal hledat ty, kdo se cítí ztraceni. A skutečně, Zmrtvýchvstalý Pán i dnes sestupuje do pekel, do míst války, do bolesti nevinných, do srdcí matek, které vidí umírat své děti, do hladu chudých.

Zacheus se v jistém smyslu ztratil, možná se špatně rozhodl nebo ho život postavil do situací, z nichž se těžko dostává. Lukáš totiž trvá na popisu vlastností tohoto muže: nejenže je celníkem, tedy tím, kdo pro římské okupanty vybírá daně od svých spoluobčanů, ale je dokonce vrchním celníkem. Jako by tím (evangelista) chtěl říci, že se jeho hřích násobí.

Lukáš pak dodává, že Zacheus je bohatý, čímž naznačuje, že zbohatl na úkor druhých a zneužil svého postavení. To vše má však své důsledky: Zacheus se pravděpodobně cítí všemi odstrkovaný, opovrhovaný.

Když se Zacheus dozví, že městem prochází Ježíš, pocítí touhu spatřit ho. Neodvažuje si však představit, že by se s ním setkal; stačilo by mu, kdyby se na něj z dálky podíval. Naše touhy ale narážejí i na překážky a nejsou automaticky naplněny: Zacheus je malé postavy! Taková je naše realita, máme omezení, se kterými se musíme vyrovnat. A pak jsou tu druzí, kteří nám někdy nepomohou: Zacheovi brání dav, aby Ježíše zahlédl. Možná je to i trochu odvěta lidí stojících v onom zástupu.

Ale když máš nějakou silnou touhu, neklesáš na mysli. Najdeš vždy nějaké řešení. Chce to ale odvalu a nestydět se, chce to trochu dětské prostoty a nepříliš velké starosti o vlastní pověst. Zacheus právě tak jako dítě vyleze na strom. Musel to být dobrý vyhlídkový bod, hlavně aby mohl pozorovat, aniž by ho někdo zahlédl, protože se skrýval za větvemi.

Ale když jde o Pána, vždycky se stane něco nečekaného: Ježíš, když se přiblíží, vzhledne. Zacheus se cítí odhalen a pravděpodobně očekává veřejné pokárání. Lidé v to možná doufali, ale jsou zklamáni: Ježíš požádá Zachea, aby okamžitě sestoupil dolů, téměř se diví, že ho vidí na stromě, a řekne mu: „Dnes se musím zastavit v tvém domě!“ (Lk 19,6). Bůh nemůže projít kolem, aniž by hledal ztracené.

Lukáš zdůrazňuje radost v Zacheově srdci. Je to radost člověka, který pocítil, že je na něj pohlíženo, že je uznáván a především, že mu bylo odpuštěno. Ježíšův pohled není pohledem výčitky, ale milosrdenství. Je to ono milosrdenství, které je pro nás někdy těžké přijmout, zvláště když Bůh odpouští těm, kteří si to podle našeho názoru nezaslouží. Reptáme, protože bychom chtěli Boží lásce klást meze.

Ve scéně doma Zacheus po vyslechnutí Ježíšových slov o odpuštění vstane, jako by vstal ze svého stavu smrti. A vstává, aby učinil závazek: vrátit čtyřikrát to, co ukradl. Nejde o cenu, kterou je třeba zaplatit, protože Boží odpuštění je zdarma, ale o touhu napodobit Toho, od něhož pocítil lásku. Zacheus se zavazuje k něčemu, k čemu nebyl povinen, ale činí tak proto, že si uvědomuje, že je to jeho způsob lásky. A dělá to tak, že propojuje římské zákonodárství týkající se krádeže a rabínské zákonodárství týkající se pokání. Zacheus tedy není jen mužem touhy, ale také tím, kdo umí podnikat konkrétní kroky. Jeho záměr není obecný nebo abstraktní, ale vychází z jeho vlastního životního příběhu: podíval se na svůj život a určil bod, od kterého má začít svou změnu.

Drazí bratři a sestry, učme se od Zachea neztrácet naději, ani když se cítíme odstrčení nebo neschopní změny. Pěstujme v sobě touhu vidět Ježíše, a především se nechme najít milosrdenstvím Boha, který nás vždy hledá, ať už jsme se ztratili v jakékoli situaci.

4. Bohatý mladík. Ježíš na něho pohlédl (Mk 10,21).

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, 9. dubna 2025)

Když se (Ježíš) vydával na cestu, přiběhl nějaký (člověk), poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: 'Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!' On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ (Marek 10,17-22)

Drazí bratři a sestry,

dnes se budeme zabývat dalším Ježíšovým setkáním, o kterém se píše v evangeliích. Tentokrát však osoba, s níž se setkal, nemá jméno. Evangelista Marek ho představuje prostě jako „jednoho člověka“ (10,17). Je to člověk, který od mládí dodržuje přikázání, ale

přesto dosud nenašel smysl svého života. Hledá ho. Možná je to člověk, který se navzdory tomu, že se tváří jako oddaný člověk, nerozhodl úplně. Kromě věcí, které děláme, obětí nebo úspěchů, je pro štěstí důležité to, co nosíme v srdci. Má-li loď vyplout a opustit přístav, aby se vydala na širé moře, může to být klidně nádherná loď s výjimečnou posádkou, ale pokud nevytáhne zátěž a kotvy, které ji drží u břehu, nikdy nebude schopna vyplout. Tento muž si postavil luxusní loď, ale zůstal v přístavu!

Když Ježíš pokračuje v cestě, tento člověk k němu přiběhne, poklekne před ním a ptá se: „Dobrý Mistře, co mám dělat, abych měl věčný život?“ (v. 17). Všimněte si sloves: „co mám dělat, abych měl život věčný“. Protože dodržování Zákona mu nepřineslo štěstí a jistotu, že bude spasen, obrací se na Mistra Ježíše. Zarážející je, že tento člověk nezná slovník bezplatnosti! Zdá se, že mu všechno patří. Všechno je povinnost. Věčný život je pro něj dědictvím, něčím, co se získává právem, pečlivým dodržováním závazků. Ale jaké místo může mít v takto prožitém životě, byť jistě pro dobro, láska?

Ježíš jako vždy překračuje hranice zdání. Zatímco tento muž předkládá Ježíšovi svůj pěkný životopis, Ježíš jde dál a nahlíží do jeho nitra. Sloveso, které Marek používá, je velmi významné: „nahlíží do něj“ (v. 21). Právě proto, že se Ježíš dívá do nitra každého z nás, miluje nás takové, jací skutečně jsme. Co uvidí uvnitř tohoto člověka? Co vidí Ježíš, když se dívá do našeho nitra a miluje nás navzdory naší roztržitosti a hříchům? Vidí naši křehkost, ale také naši touhu být milováni takoví, jací jsme.

Při pohledu do jeho nitra - říká evangelium - "ho miloval" (v. 21). Ježíš tohoto člověka miluje ještě předtím, než mu vyslovil pozvání k následování. Miluje ho takového, jaký je. Ježíšova láska je bezplatná: přesně opačná než logika zásluh, která tohoto člověka sužovala. Jsme skutečně šťastní, když si uvědomíme, že jsme milováni tímto způsobem, bezplatně, z milosti. A to platí i ve vztazích mezi námi: dokud se budeme snažit lásku si koupit nebo žadonit o náklonnost, tyto vztahy nám nikdy nepřinesou pocit štěstí.

Návrh, který Ježíš tomuto muži předkládá, spočívá ve změně jeho způsobu života a vztahu k Bohu. Ježíš totiž poznává, že v něm, stejně jako v každém z nás, je nějaký nedostatek. Je to touha, kterou nosíme v srdci, abychom byli milováni. Existuje zranění, které k nám jako lidem patří, zranění, skrze které může projít láska.

Abychom tento nedostatek zaplnili, nepotřebujeme si „koupit“ uznání, náklonnost, ohledy; místo toho potřebujeme „prodat“ vše, co nás tíží, aby naše srdce bylo svobodnější. Není třeba stále brát pro sebe, ale spíše dávat chudým, dávat k dispozici, dělit se.

Nakonec Ježíš vyzývá tohoto muže, aby nezůstával sám. Zve ho, aby ho následoval, aby zůstal ve spojení, aby žil vztah. Jen tak bude možné vyjít z anonymity. Své jméno můžeme slyšet jen ve vztahu, v němž nás někdo volá. Zůstaneme-li sami, nikdy své jméno volat neuslyšíme a zůstaneme „jedním člověkem“, anonymní. Možná, že dnes, právě proto, že žijeme v kultuře soběstačnosti a individualismu, se cítíme ještě nešťastnější, protože už neslyšíme své jméno vyslovené někým, kdo nás bezplatně miluje.

Tento muž Ježíšovo pozvání nepřijímá a zůstává sám, protože balast jeho života ho drží v přístavu. Smutek je znamením, že se mu nepodařilo odplout. Někdy si myslíme, že jde o bohatství, a místo toho jsou to jen břemena, která nás brzdí. Nadějí je, že se tento člověk, stejně jako každý z nás, dříve či později změní a rozhodne se vyplout.

Sestry a bratři, svěřme Ježíšovu Srdci všechny smutné a nerozhodnuté, aby pocítili láskyplný pohled Boha, který se laskavě dívá do našeho nitra.

sv. GIANNA BERETTA MOLLA (1922-1962)

lékařka, manželka a matka, co milovala až do krajnosti

„Když myslím na naši velkou vzájemnou lásku, nemohu než děkovat Pánu. Je vskutku pravdou, že láska je tím nejkrásnějším pocitem, který Bůh vložil do nitra lidí. A my se máme stále rádi, jako teď, Petře. Tolik bych si přála povyprávět ti vše, co vnímám, co v srdci mám, avšak nejde mi to, a ty, který už dobře znáš mé pocity, mně stejně dokážeš přečíst. Milovaný Petře, jsem si jistá, že mne vždy budeš činit šťastnou tak, jako jsem nyní a že Pán vyslyší tvé modlitby, protože jej prosí srdce, které ho vždy milovalo a svatě mu sloužilo... Tak s Boží pomocí a požehnáním uděláme všechno, aby se naše nová rodina stávala maličkým večerádlem, v němž nad všemi našimi city, touhami i jednáním bude vládnout Ježíš. Můj Petře, schází jen pár dní a cítím se tak dojata, že přijmu svátost lásky. Staneme se Božími spolupracovníky ve stvoření, můžeme mu tak dát děti, které by ho milovaly a sloužily mu. Petře, dokáží být manželkou a matkou, po jaké jsi vždy tolik toužil? Právě to chci, protože si to zasloužíš a protože tě tolik miluji.

(z dopisu snoubenci Pietro Mollovi, 4. září 1955)

Gianna (první zleva), matka Maria, Virginia, Amalia, otec Alberto, Francesco (za Giannou), Ferdinando, Zita, Enrico (otec Alberto) e Giuseppe, v den 25. výročí svatby rodičů, Bergamo, 12. října 1933.

Gianna se narodila 4. října 1922, o svátku svatého Františka z Assisi, hluboce věřícím rodičům v Magentě, kteří jí na křtu - 11. dne téhož měsíce - dali jméno Giovanna Francesca. Byla desátou z třinácti dětí, z nichž pět zemřelo v útlém věku a tři zasvětili svůj život Bohu: Enrico jako kapucínský misionář v Brazílii, jenž přijal řeholní jméno padre Alberto; Giuseppe, kněz v diecézi Bergamo a Virginia, canossiánská

řeholnice, misionářka v Indii. Otec Albert chtěl, aby všechny děti dosáhly vysokoškolského vzdělání a sám jim dával příklad křesťanského života: den co den chodíval na mši svatou, ještě než odešel do práce. Matka Maria De Micheli byla prostou,

ale současně energickou ženou: říkalo se o ní, že děti napomíná pouhým pohledem. Byla jim stále nablízku: naučila se dokonce latinsky a řecky, aby je mohla lépe sledovat při studiu.

V rodině se Gianna naučila tomu nejpodstatnějšímu, pozornosti k potřebným i vůči misím, v typickém duchu františkánské spirituality. V tomto duchovním prostředí přistoupila jako pětiletá k prvnímu svatému přijímání (4. dubna 1928) v Bergamu, kam se rodina přestěhovala. Od toho dne chodívala s maminkou každé ráno na mši svatou: „svaté přijímání“ se jí stalo „nezbytným každodenním pokrmem“. Dva roky nato, 9. června 1930, přijala v bergamském dómě svátost biřmování. Prožívala průzračné mládí, zahrnující láskou bratry i sestry, aniž by kdy zahálela: milovala pěkné věci, hudbu, malířství, výpravy do hor. Kvůli otcovu zdravotnímu stavu se rodina přestěhovala roce 1937 do Quinto al Mare u Janova. Tady Gianna začala navštěvovat Katolickou akci a klasické gymnázium. I přesto, že se nijak zvlášť ve svém úsilí a výsledcích nelišila od ostatních, byla tato léta časem hlubokého duchovního zrání. Neomezila se jen na denní svaté přijímání: rozhodla se i pro týdenní svatou zpověď u téhož zpovědníka (počátek duchovního vedení) a pravidelně navštěvovala kurzy duchovních cvičení. A právě v průběhu jedné exercicií (16.-18. března 1938), udělala zásadní zkušenost svého života. Bylo jí tehdy šestnáct, když si do poznámek napsala: „Chci se bát smrtelného hříchu jako by to byl had; raději tisíckrát zemřít, než urazit Pána Boha“.

Gianna na vrcholu Jazzi, Gruppo del Monte Rosa, léto 1952.

Zkoušky nescházely: na rok musela ze zdravotních důvodů přerušit studium (1938-39), a právě v roce klasické maturity přišla o oba rodiče: maminka zemřela 29. dubna 1942 a tatínek 10. září téhož roku. Gianna se spolu se sourozenci přestěhovala do Magenty a zapsala se na lékařskou fakultu (nejprve v Miláně a potom v Pávii), kde se následně specializovala na pediatrii. Její spiritualita ji činila stále ryzejší: denně byla na mši svaté, konala návštěvy Nejsvětější svátosti oltářní a meditace; modlila se růženec. Stále více se také angažovala v apoštolátu: milovala Boha a toužila po tom, aby ho milovali i jiní. Tak ji bylo možné spatřit na konferencích Dam svatého Vincence, v univerzitní federaci italských katolíků (Fuci) a v Katolické akci. Dojem, jaký zanechávala, shrnula její spolužačka z gymnázia: „Gianna rozdávala svůj široký úsměv, plný lásky a klidu, odlesk průzračné a hluboké radosti klidné duše“.

Tak se Gianna připravovala dát odpověď na své povolání, neboť „naše časné i věčné štěstí záleží na tom, jak dobře sledujeme své povolání“. Jistou dobu se domnívala, že jejím povoláním je stát se laickou misionářkou v Brazílii. Později však poznala, že její cestou je manželství. V roce 1954 totiž potkala muže svého života, inženýra Pietra Mollu, vedoucího v průmyslovém podniku, který rovněž působil v Katolické akci a jako angažovaný laik ve své farnosti v Meseru.

Na slavení „svátosti lásky“ se připravovala třídenní modlitbou, kterou navrhla i nastávajícímu manželovi, s nímž pak 24. září 1955 vstoupila do manželství ve farním kostele sv. Martina v Magentě. Svou manželskou lásku prožívali ve světle víry: „Petře, tolik tě miluji – napsala mu 10. června 1955 – mám tě stále před očima, počínaje ránem, když na mši svaté při obětování přináším spolu s mou prací i tu tvou, tvé radosti, útrapy, a pak po celý den až do večera“. A dále, aby nám dala nahlédnou do stylu jejich vztahu: „Jak tě učinit šťastným? – píše později Petrovi. Ty bys mi odpověděl, abych stále byla hodná, milá a chápající, jako teď“.

Jejím snem bylo mít hodně dětí a skutečně se narodily: Pierluigi (19. listopadu 1956), Maria Zita (Mariolina, 11. prosince 1957), Laura Enrica Maria (Lauretta, 15. července 1959). ve třetím měsíci čtvrtého těhotenství se ukázal fibrom na děloze. Tak

začal její holokaust. Nechala se operovat a výslovně žádala, aby odstranili nádor, aniž by ohrozili dítě, které nosila pod srdcem, přestože si byla vědoma smrtelného nebezpečí, jemuž byla vystavena: „Na mě nedbej“ – řekla chirurgovi, který ji měl operovat a který jí představoval rizika, jímž se vystavuje, pokud bude pokračovat těhotenství – „stačí, když se bude dařit dítěti“. Aniž by se přestala usmívat, prožívala v modlitbě a vstřícnosti posledních šest měsíců, očekávajíc narození děvčátka, jemuž dali jméno Gianna Emanuela. Světlo světa spatřila na Bílou sobotu, 21. dubna 1962, v nemocnici sv. Gerarda v Monze. Několik dnů před porodem – vzpomíná manžel – „mi řekla výslovně, pevným a současně jasným tónem, s pohledem tak hlubokým, na

který nikdy nezapomenu: „Budete-li muset volit mezi mnou a dítětem, žádné váhání; volte - a to požaduji -, dítě. Je zacheňte“. Po týdnu svíravých bolestí kvůli septickému zánětu pobřišnice, která ji postihla, byla Gianna na vlastní přání přenesena domů na Ponte Nuovo jen krátce před smrtí, k níž došlo v osm hodin ráno, v sobotu 28. dubna 1962. Až do posledního okamžiku své agónie opakovala: „Ježíši, miluji tě. Ježíši, miluji tě.“ Byla uložena na hřbitově v Meseru, zatímco se lavinovitě šířila pověst o svatosti jejího života i o gestu lásky, který jej korunoval. Diecézní proces blahořečení se konal v Miláně (1980-1986) a v Bergamu (1980-1984). Kromě toho došlo v roce 1977 v brazilském Grajaú k zázraku na její přímluvu: uzdravení jedné maminky při čtvrtém těhotenství. papež Jan Pavel II. zázrak schválil v roce 1992. Gianna byla beatifikována 24. dubna 1994 jako „matka rodiny“, co milovala až do krajnosti. V průběhu Svatého roku 2000 došlo na její přímluvu k dalšímu zázraku v diecézi Franca (São Paulo, Brazílie): děvčátko, čtvrtá dcera mladých manželů, dokázala vyrůst v mateřském lůně i přes nenahraditelnou ztrátu plodové vody, a narodila se zcela zdravá. V neděli, 16. května 2004, ji Jan Pavel II. kanonizoval.

„Láska je tím nejkrásnějším citem, který Bůh vložil do nitra lidí“

/slova Gianni Beretty Molly citovaná Janem Pavlem II. v homílii svatořečení/

Chci vám vyprávět dějiny ženy, kterou papežové a biskupové dávali za vzor křesťanskému lidu už předtím, než byla beatifikována. Pavel VI. o ní mluvil před modlitbou Anděl Páně, 23. září 1973 jako o „matce z milánské diecéze, která – aby zachránila život dítěti, obětovala – v rozvázném darování – ten svůj“. Totéž o ní řekl i milánský kardinál C. M. Martini v dubnu 2002, u příležitosti 40. výročí jejího úmrtí: „Rok co rok, den co den doslova v každickém okamžiku se Gianna Beretta Molla odevzdávala do Boží vůle, v lásce a službě každému z jeho tvorů, ale i v maličkostech, podporována naprostou důvěrou v Boží prozřetelnost“. Jan Pavel II. pak představil její životní poselství při kanonizaci na náměstí svatého Petra, 16. května 2004, těmito slovy: „...Po příkladu Krista, který miloval svoje ... a miloval je až do krajnosti (*Jan* 13,1), tato svatá matka rodiny zůstala hrdinským způsobem věrna

závazku, který přijala v den svatby. Nejvyšší oběť, jež zpečetila její život dosvědčuje, že jedině ten, kdo má odvahu zcela se odevzdat Bohu a bratrům, realizuje sebe sama. Kéž by naše doba – po příkladu Gianni Beretty Molly, dokázala objevit ryzí, čistou a plodnou manželskou lásku, prožívanou jako odpověď na Boží povolání!“

Na II. vatikánském koncilu bylo slavnostně prohlášeno, že „Pán Ježíš hlásal svatost života všem i každému ze svých učedníků, ve všech stavech“, a proto tedy „všichni věřící, jakéhokoli stavu či úrovně, jsou povoláni k plnosti křesťanského života a k dokonalosti v lásce“, a že „je to jediná svatost, kterou ti, kdo se nechávají vést Duchem svatým, pěstují v rozmanitých životních stylech i v různosti úkolů“.

Častokrát slyšíme otázku: „Proč jsou stále prohlašováni za svaté jen řeholníci anebo lidé, kteří završili život ve zvláštních formách zasvěcení se Bohu?“ Přitom se vždy znovu a znovu vnímá volání po příkladech svatých, kteří žili běžným životem, uprostřed práce a rodiny, s manželem či manželkou a dětmi, v každodenních radostech i strastech.

Skrývá-li se v otázce představa, že se můžeme stát svatými i bez upřímného a naprostého sebedarování Bohu, toužíme po velkém kroku, ale mimo cestu. Jsme však na správné cestě, skrývá-li se v ní touha nechat tím, v čem svatost spočívá („milovat bližního

celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou“), prostoupit každodenní i obecný rytmus našeho života.

Když se nějaký čas po smrti Gianny Beretty Molly tázali jejího manžela, skromně odpověděl: „Nikdy jsem si neuvědomoval, že žiji po boku svěťce“. Dodává však, že toto konstatování se opírá o tehdy rozšířené přesvědčení, že svatost se musí projevovat množstvím výjimečných událostí (jakýmsi stálým ponořením do zázračného). Když se pak zamýšlel nad životem své ženy, pochopil, „že svatost je každodenností života, prožívaného v Božím světle“. Dále říká: „Gianna byla úchvatnou, ale naprosto normální ženou. Byla krásná, inteligentní, hodná. Ráda se smála. Byla rovněž moderní, elegantní. Jezdila autem, milovala hory a velmi dobře lyžovala. Líbily se jí květiny a hudba. Po léta jsme měli předplaceny koncerty milánské konzervatoře. Ráda cestovala. Já jsem často odjížděl z pracovních důvodů do zahraničí, a pokud to bylo jen trochu možné, brávil jsem ji sebou. Navštívili jsme

Holandsko, Německo, Švédsko, a skoro celou Evropu...“.

Bude proto dobře, když vyjdeme od onoho světla, jež znenadání vrhlo světlo na celý obraz jejího života, počínaje obdobím sedmi měsíců, kdy srdce manželky a matky pronikla „dokonalá Láska“.

Na začátku léta 1961 prožívala lékařka Gianna Beretta Molla a inženýr Pietro Molla šťastné manželství: ona s profesionalitou, kompetencí a oddaností pracovala v ambulanci, zatímco on řídil svou továrnu o třech tisících zaměstnanců. Rodině, v níž vládl naprostý soulad, Bůh požehnal třemi krásnými dětmi. Všechny byly ještě malé – od dvou do pěti let. Pro rodiče byly bohatstvím – tolik proto toužili po dalším plodu své lásky. V jednom jejím dopise čteme: „Jsem s Pietrem a našimi třemi dětmi tak šťastná, a děkuji za to Bohu.

Tolik bych si přála ještě další děťátko“. A vskutku, v srpnu se ohlásí nové mateřství. Radost se však záhy začne mísit s vážnými obavami: vedle dělohy rostl velký fibrom a bylo proto zapotřebí rychlého a naléhavého chirurgického zákroku. Gianně bylo ihned jasné, co ji čeká. Tehdejší medicína nabízela dvě řešení, považovaná pro záchranu života matky za bezpečná: totální laparotomii s vynětím jak fibromu tak dělohy; anebo vynětí fibromu za cenu přerušení těhotenství. Třetí řešení, které spočívalo ve vynětí fibromu, aniž by došlo ke kontaktu dítěte, vystavovalo život matky velkému nebezpečí. V klinické zprávě té doby čteme: „Šev, praktikovaný na děloze v prvních měsících těhotenství, se často kolem čtvrtého, pátého

měsíce těhotenství uvolní, a pacientka je vystavena smrtelnému nebezpečí; o tomto riziku doktorka Gianna dobře ví“.

Navíc, i pokud by v následujících měsících bylo všechno v pořádku, znovu vyvstane značné riziko ve chvíli porodu.

Ještě předtím, než doktorka Beretta odešla do nemocnice, navštívila kněze, u něhož se obvykle zpovídala. Ten jí povzbudil, aby neztrácela naději a dodal jí odvahy.

„Ano, done Luigi, odpověděla mu žena – tolik jsem se v těchto dnech modlila. S vírou a nadějí jsem se svěřila do rukou Božích, i proti hrozivému konstatování lékařské vědy, která mi říkala: ‚bud’ život matky nebo život jejího stvoření‘. Ano, důvěřuji Bohu, ale nyní je na mně, abych naplnila svou povinnost matky. Znovu předkládám Pánu obět’ svého života. jsem připravena na všechno, jen abych zachránila svého tvora“.

Sama vypráví o svém prvním setkání s chirurgem: „Profesor mi ještě před operací řekl: ‚Co budeme dělat, zachráníme vás anebo dítě? ‚Nejprve zachraňte dítě!, řekla jsem mu bez váhání. ‚O mne se nestarejte‘. Po operaci mi pak řekl: ‚Zachránili jsme dítě‘. Profesor byl žid, respektoval přání pacientky, i když její volbu nesdílel. Jedině on a Gianna věděli o hlubokém smyslu onoho ‚Zachránili jsme dítě‘. Tato slova byla zvěstí dalších měsíců utrpení, jejichž délka bude totožná s trváním těhotenství.

Když ji měl znovu před očima v osudové chvíli porodu, profesor uprostřed smíšeného obdivu a vědecké bezradnosti zvolal: „Hle, katolická matka!“ Tato slova zněla jako jedno z proroctví, kterým Bůh dá zaznívat i z úst vzdálených.

První zákrok se podařil: hrdinná volba byla učiněna. Zdálo se, že se vše vrací do normálního stavu. Gianna se znovu chopila práce doma i v ambulanci; sama si léčila obtíže a bolesti spojené s nebezpečným těhotenstvím, aniž by koho obtěžovala. Nikomu se ani nezmínila, jen aby neznepokojila děti a manžela. Nadále žila běžným životem, neztratila dokonce ani úsměv, a nikdy nepřestávala věřit.

Do porodu zbýval měsíc a manžel musel z pracovních důvodů odjet do Paříže. Gianna jej prosila, aby jí přivezl nějaké módní časopisy. „Pokud mě tu Bůh ponechá – řekla mu – chci se pěkně obléct“. A vskutku, tyto časopisy se dosud uchovaly spolu s poznámkami, které si udělala u modelů, které se jí líbily. Nyní, když byla prohlášena za svatou, staly se relikviemi i tyto časopisy. Nejde o banalitu, je to výzva, abychom se naučili novému způsobu hodnocení. Čas od času se jí zmocnila úzkost z přetrvávajícího nebezpečí, ale snášela ji sama v modlitbě a vážném sebedarování, jen aby ušetřila své drahé. na jejím pracovním stole pak našli lékařské články otevřené na kapitole o „rizikovém těhotenství“.

Sám manžel později dosvědčil: „stále a naléhavě se mi v mysli vracela její žádost, aby „se zachovalo těhotenství“, ale neodvažoval jsem se to domyslet. Neodvažoval jsem se o tom

se ženou mluvit. Krátce nato mi řekla: „Pietro, potřebuji, abys ty, který jsi ke mně vždycky tak hodný, byl na mne hodný ještě více v tuto dobu, protože tyto měsíce jsou pro mě hrozné“. Nadále jsem ji viděl klidnou. Jako obvykle se starala o naše děti i o své pacienty. Jednoho dne jsem si všiml, jak se zvláštní pozorností uklidila dům, uspořádala skřínky, skříně ... jako by se měla vydat na dalekou cestu...“. Pouze bratru – knězi, svěřila Gianna stav své duše: „To největší má teprve přijít. Těžko tyto věci pochopíš. Když nastane chvíle, buď já nebo on“. Nebyla to výzva, ale projev něhy vůči té maličké bytosti, co nosila pod srdcem. Ale vraťme se k manželovu vyprávění:

„Půldruhého měsíce před narozením našeho dítěte se přihodilo něco, co mne vyděsilo. Právě jsem odcházel do práce, už jsem si zapínal kabát, když Gianna, – vidím ji jako dnes – opřená předtím o skříň v předsíni, přišla ke mně bez jediného slova. Neřekla: „Posaďme se“, „počkej chvíli“, „promluvmě si“. Nic. Přistoupila ke mně, jak tomu bývá, když se musí říci těžké věci, co tíží, ale o kterých se tolik přemýšlelo, a k nimž se chce „vrátit“. Řekla mi: „Pietro, prosím tě ... bude-li se muset volit mezi mnou a dítětem, rozhodněte se pro dítě, ne pro mne. Žádám tě o to“. Tak. Nic jiného. Nebyl jsem s to říci jediné slovo. Znam velmi dobře svou ženu, její velkorysost, ducha oběti. Beze slova jsem vyšel z domu“.

Totéž mu opakovala i před porodem. Podobně říkala i své přítelkyni: „Jdu do nemocnice, ale nevím, zda se vrátím. Mé těhotenství je těžké; musí zachránit jednoho nebo druhého; já chci, aby žilo mé dítě“.

„Ale už máš tři děti, postarej se spíš o sebe!“

„Ne, ne, chci, aby žilo dítě“.

Jiné známé, kterou potkala u kadeřníka, řekla: „Modli se, modli se i ty! Během tohoto těhotenství jsem tolik studovala a tolik se modlila za svého tvora... Modli se, abych byla ochotna konat vůli Boží“.

Sám Bůh chtěl, aby její utrpení začalo právě na Velký pátek, roku 1962. Jedna nemocniční sestra vzpomíná: „Potkala jsem ji na schodech, když šla na příjem. Řekla mi: „Sestřičko, jsem tady. Přišla jsem, abych tu umřela“. Přitom však její tvář byla tak dobrá, tak průzračná. Dodala jen: „Stačí, aby se dařilo dítěti, na mně nezáleží!“

Celou noc trvala hrozná muka. Na Bílou sobotu, v jedenáct dopoledne přišla na svět císařským řezem krásná a zdravá holčička. Bylo

to právě ve chvíli, kdy se podle liturgie před II. vatikánským koncilem, odvažovaly zvony, aby se rozezněla radost Zmrtvýchvstání. Když se probírala z narkózy, přinesli jí maličkou. manžel vypráví: „Dívala se na ní dlouhým mlčenlivým pohledem. Tiskla ji s nevýslovnou něžností. Beze slov ji lehce hladila“.

Její utrpení pak pokračovalo další dlouhý týden, kdy ji septický zánět pobřišnice vedl do hrobu, aniž by se pro její záchranu dalo cokoli dělat.

Poslední dny prožívala v pokorném sebeobětování, jako na oltáři, modlila se a prosila, aby jí nedávali uklidňující prostředky, protože chtěla zůstat při vědomí, vzývajíc ukřižovaného Krista a jeho matku, aby ji uvedli do ráje. Ve středu po velikonocích se probudila z komatu a řekla manželovi: „Petře, nyní jsem uzdravena. Byla jsem už tam..., a kdybys věděl, co jsem viděla! Jednoho dne ti to povím. Ale protože jsem byla příliš šťastná, bylo mi příliš dobře, s našimi úžasnými dětmi, překypujícími zdravím a milostí všeho nebeského požehnání, poslali mě zpátky sem dolů, abych zase trpěla, protože před Boží tvář nelze předstoupit bez mnohého utrpení“.

Zbývaly jí tři dny útrap, podle oné tajemné míry, v níž je každému – úradkem dobrého Boha Otce – určeno doplňovat na svém těle Kristovo utrpení.

Projděme nyní významná údobí Giannina života, ve světle této Křížové cesty, jež vtiskla její osobnosti tvář věčnosti. Manžel píše dále, jako by s ní rozmlouval: „Nekonalas věci výjimečné, žádné mimořádné kající skutky, nevyhledávalas odříkání pro odříkání, hrdinství pro hrdinství. Pociťovalas a plnila své povinnosti mladé dívky, manželky, matky a lékařky, s naprostou odevzdaností do Boží vůle, v duchu touhy po svatosti, pro sebe i pro druhé“. Výjimečnými byli bezesporu i rodiče Gianny Beretty: manželský pár z počátku století, se spoustou dětí (Gianna byla desátým ze třinácti dětí), pro který byla víra základem každého dne, v práci i při výchově, v úvahách i citech, v radostech i životních křížích. Když Gianna potkala sedm let po jejich smrti svého snoubence, vyprávěla mu o nich: „moji svatí rodičové, tak upřímní a moudří, onou moudrostí, v níž se zračila jejich dobrá a spravedlivá duše, naplněná bázní Boží“.

Když se pak vdávala, kladl jí kněz (jeden z rodných bratrů) na srdce: „Gianno, nestavím ti před oči svaté, ale naši maminku. Vzpomeň si, jak byla vždy přívětivá, trpělivá, pracovitá, stále spojená s Bohem a to jak ve chvílích radosti tak v utrpení“.

Další z bratrů vzpomíná: „Děšť ne děšť, zima či horko, maminka brzy ráno vedla své děti na mši svatou a ke svatému přijímání. Nebudila nás příkazem či nařízením, ale přívětivým pozváním; přitom nás hladila po tváři a nechávala na nás, zda vstaneme anebo budeme pokračovat v spánku. pomáhala nám mluvit s Pánem Ježíšem před svatým přijímáním i po něm; brávala si nás sebou do lavice, a samotné nás nechávala jen na chvíli po svatém přijímání, abychom si s Ním povídali, a pak teprve začala ona: nechávala nás opakovat vlastní slova: nebyly to čtené modlitby, ale sama je skládala, tak prosté a nádherné“.

Svatost vždy závisí na důvěrnosti s Pánem Ježíšem, a důvěrnost začíná vždy setkáním. Žít ve skutečně křesťanské rodině znamená, že k tomuto (nadpřirozenému) setkání s Bohem, který se stal člověkem dochází „přirozeně“, tak jako je přirozené stýkat se den co den s maminkou, tatínkem, s jejich poučeními a příkladem, s jejich starostlivostí a obavami, s jejich káráním i odpuštěním: jedním slovem, s jejich vírou, nadějí a láskou. Snadno pak dochází k zázraku obrácení se k Ježíši, se stejnou lehkostí, s jakou se dítě obrací za hlasem či obličejem matky. Tady má své kořeny i Giannina svatost. tento dar rodiny se pak rozšířil na tradici, totiž na proud církevního život, který ji uchvátil a nesl.

Pokusme se shrnout rozhodující okamžiky tohoto toku. Když se blížil šestnáctý rok jejího života, účastnila se duchovních cvičení v přípravě na velikonoce. Dochovaly se nám její poznámky, které sama nazvala: Vzpomínky a modlitby Gianny Beretty. Jedna z těchto modliteb začíná slovy: „Ježíši, slibuji ti, že se ti podřídím ve všem, co dopustíš, aby se stalo. Jen mi dej poznat svou vůli. Dále pak máme seznam jedenácti předsevzetí, či

životních rozhodnutí, a vskutku stojí za přečtení, abychom poznali, jak se utváří křesťanské svědomí v tak choulostivých létech mladistvého věku.

Činím svatý slib, že budu dělat všechno pro Ježíše. Všechna svá díla, všechny neúspěchy, obětuji Ježíši.

Činím slib, že abych sloužila Bohu, nebudu už více chodit do kina, nebudu-li vědět zda se promítá něco, co stojí za shlédnutí, zda je to slušné, není to pohoršlivé a nemorální.

Raději chci zemřít, než se dopustit těžkého hříchu.

Těžkého hříchu se chci štítit jako hada a opakuji: raději tisíckrát zemřít, než urazit Pána.

Chci se modlit k Pánu, aby mi pomohl a nedostala se do pekla, tedy vyhnout se všemu, co by mohlo škodit mé duši.

Den co den se modlit jeden Zdrávas za šťastnou hodinu smrti.

Modlím se k Pánu, aby mi dal pochopit své nezměrné milosrdenství.

Z lásky k Ježíši poslouchat a studovat, i když se mi nechce.

Chci ode dneška říkat své modlitby na kolenou: jak ráno v kostele, tak večer v mém pokojíku u postele.

Chci snášet jakoukoli výtku... cesta pokory je tou nejkratší, jak dosáhnout svatosti.

Modlit se k Pánu, aby mi dal vejít do ráje. Vždy říkat, že se bojím, abych se tam nedostala, tak se budu modlit a s Boží pomocí vejdu do nebeského království, se všemi svatými i dalšími dušemi.

Na základě těchto předsevzetí není zatěžko vybavit si tón a příchut' kázání, která se tehdy pronášela. Někdo by snad namítl, že z nich promlouvá až přílišný moralizmus. Je však jisté, že je v nich skryta i hluboká upřímnost a touha milovat Ježíše skutky a nejen vyplňováním dotazníků kuriím, či nic neříkajícími nezávaznými zvuknými prohlášeními a pěknými citáty, jak tomu často bývá. Tato předsevzetí se navíc stala životním programem, který Gianna uplatňovala v prostředí Katolické akce. Slovy i příkladem učila svá děvčata, že je třeba činit pravdu přitažlivou a sami dávat přitažlivý, a pokud možno hrdinský příklad, protože člověk vždy potřeboval vidět, vnímat a cítit; nenechá se jen tak získat slovem. Proto je třeba být živými svědky vznešenosti a krásy křesťanství.

To všechno jsou výňatky ze schémat, která Gianna, jako univerzitní studentka, připravovala pro dívčí mládež Katolické akce. po univerzitních studiích medicíny – absolvovaných uprostřed velkých obtíží válečné doby – začala pracovat v ambulancích Magenty a Mesera, a neopomíjela přitom ani aktivní účast v politice, zvláště ve volbách roku 1948. Několik let se intenzívně zamýšlela nad svým povoláním. Neměla by následovat jednoho ze sourozenců, který potom, co se stal lékařem, vstoupil ke kapucínům a odjel jako misionář do Brazílie? Víme rovněž, z několika poznámek na okraji receptáře, jak prožívala svou lékařskou profesi:

„Krása našeho poslání. Všichni na světě pracujeme jistým způsobem ve službě lidem. my však pracujeme přímo na člověku. Předmětem našeho bádání i práce je člověk, který nám říká ... ‚Pomoz mi‘, a čeká od nás plnost své existence ... naše poslání nekončí ani ve chvíli, kdy už léky nepomáhají. Je tu duše, kterou je třeba přivést k Bohu. je tu Ježíš, který říká: ‚Kdo navštěvuje nemocného, mne navštěvuje‘. kněžské poslání: jako se kněz dotýká Ježíše, tak se ho i my dotýkáme v těle našich nemocných, chudých, mladých, starých i

dětí. Kéž se dá Ježíš poznat uprostřed nás. Kéž by našel mnoho lékařů, kteří by se mu nabídli“.

I to jsou zřejmě body z nějaké konference, které se účastnila. Komentářem však je svědectví těch, kdo její ambulanci navštívili a viděli, jak je s pokorou naplňuje až do posledního okamžiku, kdy už v pokročilém těhotenství vykonávala poslední návštěvy ještě než odešla do nemocnice umřít.

Další rozhodující etapa na cestě svatosti začala v roce 1955, kdy se ve třiatřiceti letech zasnoubila s inženýrem Pietrem Mollou. Rok 1954 byl vyhlášen „rokem mariánským“ a Gianna se vypravila na pout' do Lurd. Po návratu své kamarádce přiznala: „Byla jsem v Lurdech, abych prosila Pannu Marii, co mám dělat: mám-li odejet do misií anebo se vdát. Jakmile jsem dorazila domů, přišel pan Pietro“.

Poznali se při návštěvě cinefora v kulturním centru Magenty, vídali se v divadle Scala, na baletním představení o slavnosti na ukončení roku a v domě Berettových si společně připíjeli na nový rok. Příležitosti lépe se poznat byly od té chvíle čím dál častější, a v únoru 1955 se zasnoubili. Zmínil jsem se o prvních setkáních z vnějšího pohledu, řekli bychom světského, aniž bych promluvil o hlubokém niterném setkání jejich duší už od prvních tušení – a to právě proto, abych ukázal, že toto „vyprávění o svatosti“ zapadá do naprosto normálního prostředí naší moderní společnosti.

„Stále více jsme si rozuměli“, vzpomíná Pietro. oba dva si všímali, že mají táž prání i touhy, naděje i jistoty. Pietro dodává: „Čím více Giannu znám, tím více nabývám přesvědčení, že lepší setkání pro mne Bůh nemohl připravit“.

Když byla Gianna ještě malá, řekl jí jednou kněz, že měla štěstí, když měla matku, která se podobala „silné ženě“ o níž mluví Bible v knize Přísloví. Vzpomněla si na to, když dostala snubní prsten. Tehdy svému snoubenci napsala: „Můj nejmilejší Petře, jak ti za ten

nádherný prsten poděkovat? Drahý Petře, abych opětovala tvůj dar, dávám ti své srdce a budu tě stále milovat tak, jak tě miluji nyní. Myslím, že ti udělá radost, když budeš v předvečer našich zasnub vědět, že jsi pro mne nejdražší bytostí, k níž jsou stále obráceny mé myšlenky, city, touhy, a že se nemohu dočkat chvíle, kdy budu moci být navždy tvá ... Ráda nad tím úryvkem přemítám: „Ženu silnou, kdo ji najde? ... Srdce jejího muže se na ni může spolehnout ...atd.“! Petře, kéž bych pro tebe mohla být tou silnou ženou Bible! mně se však naopak zdá a cítím to, že jsem slabá ...“.

Snoubenec na to odpověděl: „Ty jsi pro mne silnou ženou Bible. Po tvém boku je má radost dokonalá“. Krátce před svatbou se mu svěřila: „Petře, jsi můj, a už teď se cítím být s tebou jednoho srdce a jedné duše ... tvé radosti jsou i mými, stejně jako všechno, co tě naplňuje starostmi a zarmucuje, naplňuje starostmi a zarmucuje i mě. Když myslím na naši velkou vzájemnou lásku, nemohu než děkovat Pánu Bohu“.

Všechny dopisy oplývají pravou a lidskou něhou, již víra není ničím cizím. naopak, tato láska je ztělesněním jejich vzájemné víry.

Podívejme, jak si představovala budoucnost:

„S Boží pomocí a požehnáním uděláme všechno, aby se naše nová rodina stávala maličkým večeradlem, v němž nad všemi našimi city, touhami i jednáním bude vládnou Ježíš. Můj Petře, schází jen pár dní a cítím se tak dojata, že přijmu svátost lásky. Staneme se Božími spolupracovníky ve stvoření, můžeme mu tak dát děti, které by ho milovaly a sloužily mu“.

Nyní dopis z lyžařského kempu, adresovaný snoubenci, který musel z důvodů pracovního vytížení v továrně zůstat ve městě: „Mrzí mne, že jsi měl v pondělí tolik práce. V myšlenkách jsem stále u tebe, a pokud bych mohla, ráda bych ti pomohla. Včera a dnes se vrátilo nádherné slunce. Ráno vstávám v osm (jaká to povalečka! Ty už jsi v práci), protože v 8.30h je tady mše svatá. Věř, že nikdy jsem si tak nevychutnala mši svatou a svaté přijímání jako v těchto dnech. Velmi pěkný a udržovaný kostelík je však pustý. Kněz nemá ani ministranta, a tak Pán je tu pro mě a pro tebe, Petře, neboť od nynějška tam, kde jsem já, jsi i ty“.

Manžel si později vzpomíná na onen čas slovy: „Byla jsi pro mě, den ode dne víc, úžasným stvořením, které mi předávalo radost ze života ... radost z naší nové rodiny, nyní už tak blízké, radost z Boží milosti“.

Ke svatbě si Gianna nechala ušít překrásné šaty z obzvlášť drahocenné látky. Sestře to vyložila slovy: „Viš, vybrala jsem ji tak krásnou proto, že z ní chci dát potom ušít mešní roucho pro některého z mých synů, který se stane knězem“. Zůstáváme v úžase tváří v tvář tomuto stálému spojení lásky lidské a té posvátné, duchovním i profánním myšlenkám. Tento úžas nás však přivádí k závažnému konstatování, že křesťanství je vskutku právě takovým setkáním, podobně jako v Ježíši je nerozlučně spojeno božství s lidstvím. Ten, kdo dospěje do tohoto bodu, v němž je obsaženo celé křesťanské učení, má před očima

neustále dva aspekty v jejich naprosté harmonii. Přechod jednoho do druhého se mu zdá tak přirozeně nadpřirozený a tak nadpřirozeně přirozený! Kdo však se této živé syntéze vzdálí, nebo ji chce pochopit pouhým rozumem, zakouší nutně ve svém nitru rozkol:

Ze šťastného údobí manželství a rodinného života, požehnaného třemi ratolestmi, uvádím vzpomínku, kterou si na ni uchoval manžel:

„Neustále jsi měla radost ze života, těšila ses nádheře stvoření, horám a jejich sněhové pokrývce, koncertům symfonického orchestru, divadlu, jako za tvého mládí a časů našeho zasnoubení. Doma jsi byla stále činná: nevzpomínám si, že bych tě kdy viděl zahálet ... I přes povinnosti v rodině jsi chtěla pokračovat ve svém lékařském poslání v Meseru, především kvůli citu a dobrotě, která tě pojila s mladými maminkami, tvými

starci, chronickými pacienty ... Tvá předsevzetí, tvé činy byli vždy v naprosté shodě s tvou vírou, s tvým duchem ... lásky tvého mládí, s naprostou důvěrou v Prozřetelnost a se stálým duchem pokory. Za všech okolností se vždy odvolávala na Boží vůli a svěřovala se jí. Den co den, jak vzpomínám, jsi měla svou modlitbu, svou meditaci, svůj rozhovor s Bohem, své díkůvzdání za dar našich úžasných dětí. A bylas tak šťastná“.

Poté, co jsme završili naše putování, aniž bychom opomenuli tisíce radosti spojené s trojím porodem, či starostlivost a úzkosti, provázející růst dětí, musíme se ještě jednou vrátit k oněm posledním měsícům, ve kterých ji Bůh žádal, aby mu darovala všechno. Nešlo o hrdinské gesto, učiněné se zavřenýma očima, nýbrž o sedmiměsíční rozvážné sebeobětování (jak je nazval Pavel VI.). Byla to doba zcela prodchnutá rozhodnutím: „nezachraňte mě, ale dítě“.

Abychom pochopili tuto matčinu rozvahu, mohli bychom se zastavit u otázky, kterou si pokládali všichni. Od ženy z lidu, která - vědouc o její volbě, prohodila hrozné: „Jak omezená!“, po přítelkyni, která jí namítla: „Máš tři děti. mysli spíše na to, abys žila ty“, od manžela, jenž v téže víře sdílel manželčino rozhodnutí, ale nedokázal na to ani pomyslet a už vůbec o tom mluvit k samotné Gianně, která na smrtelné posteli řekne sestře: „Kdybys věděla jaká je to bolest, když se opouštějí maličké děti!“.

Co ji tedy vedlo k takovému rozhodnutí?

Bylo to jistě jasné vědomí, že musí poslechnout Boha, který říká: „Nezabiješ“. Sama jednou jako lékařka říkala dívce, která ji žádala o potrat: „S dětmi se nežertuje!“ Nelze pečovat o tři děti a to další tomu obětovat. Manžel sám, i přes zdrcující muka, vysvětluje, co vedlo ženu k oběti: „To, co udělala, nedělala proto, aby ‚šla do nebe‘. Udělala to proto, že se cítila matkou... K pochopení jejího rozhodnutí nelze za prvé opomíjet její hluboké přesvědčení, coby matky a lékařky, že tvoreček, kterého nosila pod srdcem už byl plnohodnotným člověkem, se stejnými právy jako ostatní děti, přestože byl počat teprve před dvěma měsíci. Je darem Božím, jemuž náleží posvátná úcta. Nemůžeme také zapomenout na velkou lásku, kterou k dětem chovala: milovala je víc než sebe samu. Ani nelze přehlížet její důvěru v prozřetelnost. Jako manželka a matka byla totiž přesvědčena, že je pro mne i naše děti nepostradatelná, ale v onom zcela konkrétním okamžiku je nezbytná pro maličkého tvora, který se v ní rodí...“.

Konečně jsme dospěli k rozhodujícímu slovu, onomu dávnému slovu, které zůstává jediným světlem k němuž můžeme vzhlížet, i když se život zdá být temný a jen stěží čitelný: Boží Prozřetelnost. Není-li Boží Prozřetelnost, pak se tvor může zmítat, dělat propočty, dokonce i zabíjet v přesvědčení, že zlepšuje život svůj i jiných. Existuje-li pokorná, prostá, dávná víra v Prozřetelnost – ta, již Kristus dal synovskou a otcovskou tvář – pak mysl člověka začíná poznávat její zřejmost. Proto bylo Giannino rozhodnutí „rozvážné“, jak řekl papež, „rozvážnou reakcí“, jak s odvahou napsal manžel. A bylo zřejmé, že pro tři ostatní děti byla nezbytná, ale pro to, co nosila pod svým srdcem byla nepostradatelná. Bez ní se Bůh mohl „postarat“ o ostatní děti, ale ani Bůh se nemohl „postarat“ o to, které

nosila ve svém lůně, pokud by ho odmítla.

Lauretta Molla, třetí z dětí, o něž se postaral sám Bůh, byly tehdy tři roky. V šestnácti pak vzpomíná maminku v jedné školní práci: „Byly mi tři roky a snad jsem ani nechápala smysl všech těch rozžatých svíček a toho pláče ... Do paměti se mi však nejvíce vryl její obraz pravé matky, vědomé si svých povinností vůči rodině ... Vykonávala svou práci lékařky s takovou pečlivostí a štěstím, a nejraději léčila děti, zvláště ty nejpotřebnější. Mezi všemi pocity, co jsem zažila, tím největším zůstává hluboký obdiv, který ve mně vzbuzuje vzpomínka na maminku, která pro své dítě obětovala vlastní život ... Mohu říct, že jsem skutečně pyšná, že jsem měla matku tak velké odvahy, co dokázala pravdivě žít, jak si přál Bůh... Cítím, že je mi stále nablízku a pomáhá mi, jako by ještě byla naživu“.

Vše ostatní je svěřeno jménu, jaké dostal plod tak nesmírné oběti. zatímco matka ještě ležela na smrtelném lůžku, přinesli děvčátko do kostela ke křtu a dali jí jméno Gianna Emanuela: jméno matky spojené se jménem Ježíšovým, jež znamená „Bůh s námi“. Tatínek pak zasvětil děvčátko Panně Marii, jak Gianna tak ráda činívala.

Neměli ani připravený hrob. S hlubokým pohnutím jim proto farář dal k dispozici ústřední kapli hřbitova v Meseru. Giannina rakev tak spočinula v hrobce kněží. I to bylo znamením Boží něhy tváří v tvář oběti matky. Nejstarší syn – Pierluigi, jemuž tehdy bylo pět a půl – se ptal otce: „Proč je maminka zavřená?“ Kam maminka jde?...“ A naléhal: „Vidí mě maminka? Dotýká se mě? Myslí na mě?“. Nakonec praví: „Maminka si zaslouží zlatou schránku“. proto jakmile byla rodinná hrobka dokončena, přál si manžel, aby zadní stěnu vyzdobili zlacenou mozaikou. Je na ní obraz Gianny, jak své děvčátko klade k nohám lurdské Madony. Latinský nápis z knihy Zjevení říká: „Buď věrný až k smrti!“

*„Mimořádná
nositelka poselství
Boží lásky.
Po příkladu Krista,
který „miloval svoje
... a miloval je až do
krajnosti“ (Jan 13,1),
tato svatá matka
rodiny zůstala
hrdinsky věrná
úkolů, který přijala
v den uzavření
manželství. Kéž by
naše doba dokázala
po příkladu svaté Gianny Beretty Molly objevit ryzí, čistou a plodnou
krásu manželské lásky, prožívané jako odpověď na Boží povolání!“*

(Jan Pavel II. v homílii svatořečení)

SVATÝ ROK V DĚJINÁCH CÍRKVE (4)

PROF. THDR. JAROSLAV POLC (14. září 1929, Chicago, USA – 15. ledna 2004, Praha)

V PATNÁCTÉM STOLETÍ

Když se přiblížil rok 1423, křesťanským světem proběhla vlna napjatého očekávání. Platilo-li dosud ustanovení papeže Urbana VI. o slavení Svatého roku každých třiatřicet let na památku lidského života Spasitelova, pak měl být vyhlášen na rok 1423. Mnozí ani nečekali na rozhodnutí papeže Martina V., a počátkem onoho roku se daly do pohybu davy poutníků směřujících do Říma. Přes války a rozbroje Velké odpuštění jubilejních let nepřestávalo fascinovat věřící uvědomující si svou hříšnost. Byli to však většinou lidé prostí. Mocní tohoto světa netoužili po daleké pouti, zvláště když od dob papeže Bonifáce IX. jim bylo umožněno získat jubilejní odpustky pohodlně doma.

Poprvé od roku 1300 vzbuzovaly vnitrocírkevní poměry naději, že Svatý rok proběhne klidně. Pominula mezitím doba, kdy byli dva a nakonec i tři navzájem se obviňující papežové. Na stolec svatého Petra zasedl muž svorně zvolený a sídlící v Římě - papež Martin V.

Pocházel z jedné větve rodu Colonnů a vynikal od mládí nejen znalostí práva, ale také ctnostmi. Svou osobností okouzloval své okolí. Přitom byl i geniální organizátor. Proto ho už papež Jan XXIII. jmenoval kardinálem. Když kostnický sněm Jana XXIII. sesadil jako neprávne zvoleného papeže, kardinál Odo Colonna byl v Kostnici zvolen 11. listopadu 1417 po tolika letech svorně papežem. Že se volba, konaná narychlo v upraveném obchodním domě, skončila na svátek svatého Martina, vyvolil si nový papež jeho jméno.

Martin V.

Před branami Říma však stanul v den svatého Václava roku 1420, až za téměř tři roky po řádném uzavření Kostnického koncilu a po delším pobytu v městech na cestě do Věčného města. Římané ovšem jásali, neboť poprvé po 135 letech byl papežem opět jejich krajan.

Zřícená Lateránská bazilika, polorozpadlé město a sesutím hrozící bazilika svatého Petra, to bylo smutné dědictví, jež nový papež přejímal. Musel tedy odjinud povolat schopné umělce a řemeslníky, aby baziliku opravili, prorazili městem nové ulice a obnovili zřícené mosty přes řeku Tiberu. Neméně snadný úkol bylo i uklidnění tradičně nepřátelských a vzájemně se vraždících římských šlechtických rodin a rozprášení lupičských band, jež se rozmohly za hradbami města, a ohrožovaly veřejnou bezpečnost. Papež neudržíval silné vojsko, ale zato musel zřídit jakýsi policejní sbor.

Kronikáři zaznamenali, že za jeho doby bylo možno nést bezpečně Řím i zlato na otevřené dlani, aniž se bylo třeba obávat okradení. Římané po jeho smrti, kdy už nebylo třeba mu lichotit, vyjádřili svou vděčnost na jeho náhrobku před hlavním oltářem Lateránské baziliky, kde se dodnes čte, že byl otcem vlasti a štěstím svých dnů.

Svatý rok 1423

V roce 1423 se Svátý rok konal. Martin V. nevydal sice zvláštní bulu, poněvadž se patrně domníval, že rozhodnutí papeže Urbana VI. stačilo, ale poprvé v dějinách se čte, že on dal otevřít Svatou bránu v obnovené Lateránské bazilice. Chybí bližší popis obřadu a neví se, o jakou bránu šlo, a zda snad se už tehdy neopakovala starší nezaznamenaná tradice.

Také o průběhu Svatého roku se ví málo. Jistě nadšení už nebylo tak mocné jako ve čtrnáctém století. Kronikář papežského dvora, zpohanštělý florentský humanista Poggio Bracciolini, posupně zaznamenává, že přítomnost tolika poutníků poskvřnila Řím špínou a kalem. Jiné kroniky potvrzují to, co se dalo i v předešlých jubilejních letech: do Říma putovala »*gente umile e povera*« - *prostí a chudí lidé*. Snad se mezi ně vmísila i svatá Františka Římská a svatý Bernardin ze Sieny, dvě postavy, jež v době tak hlubokého mravního i hmotného úpadku šířily kolem sebe světlo křesťanské lásky slovem i skutkem.

Čeští poutníci v roce 1423 v Římě chyběli. Právě tehdy Čechy prožívaly svou hrdinskou dobu. V jejich zemi se šířila »Boží pravda« ohněm a mečem a jedno katolické město po druhém padalo do rukou Žižkou vedených válečníků, kteří necítili touhu po odpuštění Svatého roku.

Mimoto nemohli papeži Martinu V. zapomenout, že když byl ještě kardinálem, byl pověřen papežem Janem XXIII. aby vedl proces s mistrem Janem Husem, jehož předvolal tehdy do Říma. Poté, co se stal papežem, potvrdil v Kostnici obsáhlou bulou 22. února 1418 všechny výnosy koncilu počínající odsouzením některých článků mistra Jana Wiklefa a mistra Jana Husa i Jeronýma Pražského, upálených v Kostnici. Vydal dokonce i další bulu s podrobným návodem, jak vyslýchat osoby podezřelé z těchto bludů, a 20. března 1418 se posledním varováním obrátil i na české a moravské pány, přidržující se učení mistra Jana Husa ani ne tak proto, že by rozuměli, oč jde, ale poněvadž v jeho odsouzení spatřovali i odsouzení celého českého národa. Tím méně byli nadšeni další bulou z 1. března 1420, již vyhlášoval křížové tažení proti husitům, kteří šířili své učení i v cizině. To Martinu V. neodpustili ani oni, ani jejich horliví obhájci; totiž buržoazní a marxističtí dějepisci 19. a 20. století. Svátý rok 1423 je první z řady Svatých roků, kdy se o českých poutnících už nehovoří.

Avšak proto se dějiny Svatých roků nezastavily.

Počátkem roku 1447 byl zvolen papežem Tommaso Perentucelli, který předtím nosil kardinálsky klobouk pouze dva a půl měsíce. Římský kronikář Pavel, syn Lellův,

poznává, že to byl muž nízké postavy a nízkého původu, takže ani vlastní erb neměl a zvolil si tedy klíče svatopetrské. Do dějin vstoupil s jménem Mikuláš V., které si zvolil na památku svého dobrodince kardinála blahoslaveného Mikuláše Albergatiho, známého ze slavného portrétu nizozemského mistra Jana Van Eycka.

Svatý rok 1450

Mikuláš V. připomíná v mnohém papeže Jana XXIII. naší doby: jakýsi německý kronikář o něm poznamenal, že by se nebyl mohl stát ani kanovníkem. Měl však výbornou paměť, praktický smysl, byl otevřený, bez přetvářky a nenáviděl lichotníky a obřadnost a se všemi jednal po domácku. Svou ohnivou povahu uměl krotit rozvážností. Říkalo se o něm, že »nepoznal nikdy lakomství, a že od něho nedostal nic jen ten, kdo ho o nic nepožádal.«

Říman Vespasián Bisticci mu lichotil, že byl zvolen papežem pro své ctnosti, a proto, aby přinesl Itálii mír. Papež však odpověděl: »Modlím se k Bohu, aby mi dal milost uskutečnit tento úmysl a dosáhnout jej bez užívání za svého papežství jiné zbraně, než té, kterou mi dal Kristus na obranu: jeho kříže. Toho budu užívat během svého pontifikátu.« Je to nečekaný výrok od papeže v době plného rozkvětu zpohanštělé renezanace.

Vespasián Bisticci pokračuje: »Uskutečnil svůj záměr tak, že zatímco na počátku jeho papežství se válčilo v celé Itálii, uvedl do ní mír. A když vnesl mír do Itálie, uklidnil i církve: odstranil z ní svatokupectví, jež zavrhoval, byl to člověk, který se to slovo hrozil vyslovit.«

Na poděkování Bohu za udělený mír vyhlásil 29. ledna 1349 na rok 1350. Svatý rok čtením příslušné bully. Florentský obchodník Giovanni Rucellai vykládá, že sám papež, který se na Svatý rok tak nedočkavě těšil, otevřel i Svatou bránu v Lateránské bazilice a dodává o ní: »je jedna a je stále zazděna vyjma Svatého roku a lidé mají takovou úctu k cihlám a maltě, že jakmile se odstraňuje zeď, násilím si je roznášejí a zaalpští poutníci si je odnášejí domů jako ostatky.«

Nadšená odezva věřících byla jen důkazem, že Svatý rok přišel v pravý čas. Ač se Mikuláš V. snažil předem připravit plynulé zásobování Říma, pece nestačily péci chléb pro takové množství lidí. I takzvanou roušku Veroničinu přikázal papež ukazovat každou neděli a hlavy svatého Petra a Pavla, uchovávané v bohatě zdobených relikviářích v Lateránské bazilice, každou sobotu. On sám žehnal poutníky v stanovený čas v neděli.

Velký počet poutníků

Nával poutníků byl tak veliký, že museli spát na ulicích. A tyto nedostatečné zdravotní životní podmínky způsobily, že v polovině května vypukl v Římě zhoubný mor, který zasáhl i papežský dvůr. Papež sám odejel s humanistickými umělci, kteří zaplavili jeho dvůr, když se roznesla všude zvěst o jeho štědrosti, do Fabriána. Ale ještě 24. května slavně vyhlásil za svatého františkána Bernardina ze Sieny za přítomnosti 800 členů jeho řádu, mezi nimiž byl i další světec svatý Jan z Kapistrána, který Bernardina osobně znal a zasazoval se o jeho kanonizaci. Františkáni zůstali během moru v Římě a pečovali o nemocné a umírající poutníky. Mezi nimi proslul hrdinskou odvahou právě Jan z Kapistránu. Pro jeho výmluvnost a schopnosti jej vyslal příští rok papež Mikuláš V. i do

Čech, kde kázal a apoštolsky působil zvláště v moravských městech a v Čechách v Krumlově, v Plzni, v Chebu a v Kadani. Tisíce jeho posluchačů se navrátilo vlivem jeho kázání do církve z kališnictví a po jeho odchodu měla českorakouská provincie řádu přes dvacet klášterů a asi 800 členů. Proto jej charakterizuje utrakvistický kronikář Starých letopisů českých jako »velikého svuodce, velmi jedovatého a chytrého doktora« a jeho činnost popisuje takto: »Ten se talácel a schodil, svodě lid, po rozličných městech a krajinách, v kralovstviech, v Rakúsiech, v Polště, v Moravě i v Cechách, káže a svodě lidi od kalicha Kristova a kaceřuje a zakládaje kláštery zákona svého ve jméno svatého Bernardina. Ten jest svedl lidu na mnoho set od přijímání krve Božie, té velebné svátosti.« To samo potvrzuje jeho nevšední schopnosti, když i vlastní nepřátelé doznávají jeho misijní úspěchy.

Na podzim roku 1450 ustala v Římě morová epidemie a opakovala se situace z jarních měsíců. Byl přeplněn poutníky, pece nestačily na pečení chleba, a proto Mikuláš V. rozhodl, že ten, kdo vykonal jednodenní pouť v předepsaných čtyřech bazilikách a přijal v neděli jeho požehnání, získal jubilejní odpuštění. Jinak by byl příval poutníků Řím zcela vyhladověl. Každou neděli žehnal papež poutníky přeplněné prostranství a stovky přijímali jeho požehnání i na svahu na vinicích, odkud bylo možno dohlédnout na balkón papežova paláce. Tak tomu bylo až do vánoc.

Tragický závěr

V sobotu 19. prosince, právě když nesmírné zástupy navštívily baziliku svatého Petra, kde byla vystavena tzv. rouška Veroničina a příští den měly přijat papežovo požehnání a s ním i odpuštění, došlo na jediném mostě vedoucím přes Tiberu k Vatikánu k tragédii. V davu se splašily čtyři koně a v nastalé panice byly zničeny krámky, postavené na mostě a nastal nepopsatelný zmatek. V tlačenci přišlo na mostě o život 172 lidí, většinou mladých, jiní naskákali do řeky a utopili se. Papež dal v noci mrtvá těla převézt třikrát na šesti vozech na hřbitov při bazilice sv. Petra a po identifikaci pohřbít na dvou jiných místech. Tato tragická událost na něho tak zapůsobila, že od té doby byl trdnomyslný a u mostu dal vystavět kapli svaté Marie Magdalény a svatých Nevinátek, kde dal za oběti konat denní mši svatou, a ač tolik vynaložil na pomoc chudým poutníkům, snažil se aspoň nějak utišit pomocí bolest pozůstalých po obětech.

Jen Římané měli z Milostivého roku užitek, zvláště kramáři a lidoví malíři Veroničiny roušky, a pak hospody: 1022 neslo označení, jiné byly v soukromých domech. Také penězoměnci a bankéři si přišli na své.

Peníze, jež zanechali poutníci v bazilikách, použil papež důstojně: na kurii se o něm říkalo, že peníze neshromažďoval, ale utrácel, ale když je utrácel, bylo to jen na knihy a na zdi; skupoval totiž staré rukopisy s díly antických a církevních spisovatelů a stavěl kostely a kaple. Nádherná kaplička v papežském paláci, překrásně vyzdobená freskami Fra Angelica s výjevy ze života sv. Vavřince a Štěpána, dodnes potvrzuje tato slova. Svatý rok měl však daleko větší ozvěnu v duchovním životě církve: nesčetní kajícíci se smířili s Bohem a dosáhli odpuštění, ožil pocit sounáležitosti s církví, a proto tento jubilejní rok, slavený v době vrcholného humanismu nebyl nazýván 'zlatým' jen pro svůj vnější lesk, nýbrž i proto, že přemnoho přispěl k vnitřní obrodě celé církve.

Svatý rok 1475

Totéž není už možno říci o Svatém roku slaveném dvacet pět let později v roce 1475. Papež Pavel II. totiž si uvědomil, co pro život církve znamenalo Milostivé léto slavené Mikulášem V., a proto zkrátil dobu mezi dvěma Svatými roky na 25 let, aby každá generace měla příležitost k usmíření s Bohem. Pavel II. se roku 1475 nedočkal; Svatý rok slavil už jeho nástupce papež Sixtus IV.

Tento Svatý rok měl však chabou ozvěnu a je o něm málo zpráv. I když papež Sixtus IV., - původce slavné »Sixtinské kaple« uvnitř papežského paláce - byl muž osobně zbožný, často byl zapleten jako hlava papežských států v neustálých intrikách a sporech mezi italskými a mimoitalskými knížaty, často vlivem svých nehodných příbuzných, neboť jim svěřoval důležitá posláná, a s jeho pontifikátem také bohužel začala éra papežského nepotismu ve velkém stylu. A ačkoliv i on byl velkým mecenášem humanistů a prakticky budovatelem Vatikánské knihovny, nebyl osobností stylu Mikuláše V. Snad i proto nepřitahoval Svatý rok slavený v roce 1475 do Říma poutníky, a v dějinách jaksi zapadl.

SVATÝ ROK 1500

Svatý rok, slavený osm let po objevení Ameriky Kryštofem Kolumbem, v době, kdy se začíná projevovat mentalita odlišná od dob předchozích, ale kdy dosud nemizí tradice staré, má v sobě mnoho kladů, ale i záporů, různě vykládaných v dalších dobách; Svatý rok v tom následuje papeže, který jej slavil: Alexandra VI. Před svým zvolením, právě když Kolumbus vstupoval na nově objevenou pevninu se znamením kříže a zajišťoval ji pro španělského krále, se nazýval Roderigo Borgia a byl to Španěl. Lásce ke své rodině, ke svým synům a dceři, z doby, než přijal svěcení, věnoval i část svého pontifikátu, - a předčil v tom své předchůdce, ale přece pevně chránil neporušenost víry, snažil se o její šíření a dal papežským bohoslužbám zvláštní oduševnělou vznešenost, která se tak ostře odlišovala od zpohanštělého ducha nové doby. I přes protiklady, jež se během Svatého roku, tak jasně projeví, tímto jubilejním rokem vykrytalizoval vývoj způsobu jeho slavení. Papež Alexandr VI. upřesnil všechny dosavadní zvyklosti a dal jim trvalou vnější formu, jež se udržela téměř beze změny až do našeho století.

Vyhlášení

Podle rozhodnutí papeže Pavla II. se měl Svatý rok slavit každých 25 let, příští tedy připadal na rok 1500. Alexandr VI. začal s přípravami již v roce 1498, dal upravit cesty, římské ulice a mosty. 28. března roku 1499 předložil kardinálům v konsistoři bulu, týkající se vyhlášení Svatého roku. V ní se současně odvolávala pro onen rok platnost všech jiných odpustků daných buď osobám nebo místům kdekoliv na světě, aby se dodalo důležitosti odpustkům jubilejním. Text buly byl schválen a slavnostně vyhlášen za přítomnosti papeže z balkónu baziliky sv. Petra na Zelený čtvrtek papežským podjáhнем monsignorem Gamberim. Dočasné odvolání všech odpustků vzbudilo zvláště v německých zemích

protesty a Benátská republika se nátlakem na papeže snažila získat vynětí z tohoto rozhodnutí.

Druhá bula s datem 20. prosince byla slavnostně vyhlášena za hlaholu trub na náměstí svatého Petra na ozdobené kazatelně dvěma biskupy, jedním latinsky a druhým italsky; v ní byly dány různé výsady zpovědníkům, udána doba zahájení, obřady, podmínky k získání odpustků a vyzváno duchovenstvo, aby se obřadů zúčastnilo.

Dotud jediná Svatá brána, odezdívaná pouze na Svatý rok, byla v Lateránské bazilice. Alexandr VI. však si přál, aby Svaté brány byly zřízeny ve všech čtyřech jubilejních bazilikách. Tvrdilo se, že kdesi u svatého Petra má být zlatá jubilejní brána pečlivě zazděná, ale když po ní nebylo stopy, dal Alexandr VI. rozšířit a ozdobit malou branku i za cenu zničení jedné kaple a mozaikové výzdoby, a učinit z ní Svatou bránu. Tehdy ovšem stála ještě stará původní bazilika sv. Petra z dob Konstantina Velikého.

Svatá brána ve všech bazilikách

Benediktinští mniši tradičně sídlící při bazilice svatého Pavla za hradbami však namítali, že žádná Svatá brána tam nikdy nebyla, a tak nakonec se došlo ke kompromisu: narychlo se upravila a ozdobila malá postranní branka, vedoucí do baziliky, jež však byla dlouhá léta zazděna kvůli vlhkosti a průvanu. V bazilice Panny Marie Větší byl určen pro Svatou bránu jeden z normálních vchodů v průčelí. Obřad otevření svatých bran pečlivě připravil sám Alexandr VI. se svým vrchním ceremonářem Burkardem, který byl původem z Německa. Použilo se sice za základ staršího obřadu, ale zdůraznil se v něm biblický symbolický význam brány.

Symbolika

Komu by nepřišla na mysl brána ráje, kterou byl první člověk vyhnán a k níž Hospodin postavil anděla s plamenným mečem, nebo Eliáš setkávající se s Hospodinem u brány své jeskyně, nebo Mojžíš naslouchající příkazům Hospodinovým u brány Stánku, v němž byla uložena archa úmluvy, nebo Jeremiášovo kárání poutníků vstupujících do Jeruzaléma branami, obtížení hříchy, nebo i pohan syrský vojevůdce Naaman, který u prahu domu Elizeova byl poučen, jak nabýt zdraví?

Hmotný podklad myšlenky na zřízení Svatých bran však dal bezprostředně příkaz Hospodinův tlumočený prorokem Ezechielem těmito slovy:

»Tak mluví Hospodin, Pán: Brána vnitřního nádvoří (chrámu), která jde na východ, bude zavřena šest všedních dní. V sobotu se otevře a otevře se i v den novoluní. Kníže vejde zvenku přes bránu a zastaví se u veřejí brány. Potom přinesou kněží jeho zápalnou a pokojnou oběť a bude se klanět na spodním prahu brány a pak vyjde. Brána se do večera nezavře. I obyčejný lid se bude klanět u vchodu do této brány před Hospodinovou tváří v soboty a novoluní.« (Ez 46,1-3)

Evangelium svatého Jana pak prohlubuje symboliku brány slovy samého Krista: »Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude moci vcházet a vycházet a najde pastvu.« (Jan 10,9). Svaté brány se tedy stávají symbolem Krista, podobně jako velikonoční svíce připomíná, že Kristus je světlem světa. Tak jako skrze Krista se získává spása, tak Svatá brána otevírá poutníkům cestu k odpuštění a spáse.

Poutníci Svatého roku 2016 před bazilikou Sv. Pavla za hradbami, Řím, 29. června 2016.
Iter ad christianae religionis divitias in Italia quae ad fidem amoremque Christi nos promovent.

Otevření

Otevření Svaté brány papežem Alexandrem VI. večer 24. prosince 1499 je snad nejpmatnější okamžikem onoho jubilejního roku. Papež byl nesen v průvodu, jak bylo obyčejem, cestou zdobenou slavnostními oblouky s nápisy slavicími papeže, až do předsíně svatopetrské baziliky. V levé ruce držel pozlacenou hořící svíci, pravou žehnal zástupům poutníků. Za ním šli rovněž s hořícími svícemi kardinálové, biskupové a duchovenstvo. Před zahájením obřadu odeslal Alexandr VI. tři určené kardinály do ostatních tří bazilik, aby i oni tam otevřeli Svaté brány. V atriu pak sbor zazpíval antifonu a papež se stříbrným kladívkem v ruce se přiblížil k dosud zazděné bráně a poklepal na ni. Symbolicky opět se tím připomínají slova knihy Zjevení svatého Jana:

»Toto praví Svatý, Pravdivý, který má Davidův klíč; když on otevře, nikdo už nemůže zavřít, když on zavře, nikdo už nemůže otevřít...« (Zjev 3,7)

A je to zřejmá nárazka na klíče království nebeského přislíbené Ježíšem Petrovi a na moc odpouštět hříchy, danou apoštolům a jejich nástupcům. Otevření brány trvalo asi půl hodiny. Zdivo už bylo předem připraveno k odstranění a jakmile se brána otevřela, ozvalo se z nedalekého Andělského hradu slavnostní dunění děl a papež vešel se svíci Svatou branou do baziliky, kde se zpívalo slavnostní Te Deum a vykonaly večerní nešpory vánoční. Otevřenou Svatou branou hned za papežem byla do baziliky vnesena Michelangelova socha P. Marie Bolestné Pieta, dosud uchovávaná jinde; od r. 1500 je v první kapli svatopetrské baziliky, nejdříve staré Konstantinovy a pak nové, dnešní.

Velká účast

13. dubna téhož roku si pak Alexandr VI. vykonal soukromou pobožnost jako ostatní poutníci ve všech čtyřech bazilikách, aby získal jubilejní odpustky. Na Boží Hod velikonoční sloužil v bazilice svatopetrské pro poutníky slavnou mši svatou, jíž se podle papežského ceremonáře Burkarda zúčastnilo na 200.000 poutníků. Číslo je ovšem značně zvětšené, ale chce jen ukázat na množství, jež v ten den bylo v Římě. Mnoho poutníků přišlo ze severu: »Celý svět byl v Římě,« píše Sigismondo de' Conti, ale vyskytli se i poutníci z Habeše. Z Německa také přišlo mnoho poutníků, mezi nimi i řeholníci a řeholnice, kteří často odešli bez dovolení představených, aby získali jubilejní odpustky. Jen ve špitálu sv. Ducha se vystříдалo během Svatého roku na 500 poutníků z Uher, a z Neapole přišli poutníci s velmi uctívanou Madonnou z kostela S. Maria del Carmine a cestou se jako projev pokání bičovali až do krve. V Římě je přijal papež s kardinály.

Mezi neznámou masou poutníků byli i osobnosti známé: Mikuláš Koperník si vykonal pouť kolem velikonoc, ale zdržel se v Římě ještě rok, a přednášel soukromě matematiku; pouť konal i Michelangelo a budoucí Pavel III., tehdy Alessandro Farnese, a 1. listopadu stál vedle papežského trůnu při bohoslužbách devadesátiletý dalmatský vévoda, jeden z nejstarších poutníků onoho roku. Francouzský král Ludvík XII. poslal do Říma místo sebe dva vyslance.

A přece nepřišlo tolik poutníků, kolik papež očekával, někteří už proto, že byli znechuceni vlivem, který měli na povolného papeže jeho synové a příbuzní. Ani situace nebyla tak bezpečná jako v letech 1423 a 1450. Alexander VI. pohrozil klatbou správcům měst papežského státu, nezajistí-li poutníkům bezpečnost na cestách, a tři papežské lodi neustále křižovaly pobřežní vody mezi Terracinou a Monte Argentario, aby chránily

Michelangelova PIETA, u které se v obdivu a tiché modlitbě zastaví každý poutník od Svatého roku 1500. Michelangelo ji zhotovil na přání francouzského kardinála Jeana de Bilhères v letech 1498-9. Bylo mu tehdy jen 24 let.

poutníky, plavící se do Říma po moři, před piráty, kteří na ně číhali nedaleko přístavů.

Stíny

Syn papežův a válečník Cesare Borgia se vyznamenal během karnevalu. Ač karnevalové oslavy bývaly v Římě během Svatých roků zakázány, Cesare se na koni ve zvláštní ohradě, postavené na Piazza Navona, potýkal s divokými býky, kteří mimochodem zdobili také erb rodu Borgia. A poněvadž pro svá válečná dobrodružství v dobývání pro sebe Romagne potřeboval peníze, Alexandr VI. mu bez výčitek poskytl sumy vybrané od poutníků během Svatého roku, zatímco až dotud celá suma byla jeho předchůdci darována na udržování a opravu jubilejních bazilik.

Morová nákaza nebyla tak prudká jako v roce 1450, ale zato tento Milostivý rok proslavila řeka Tibera. Byly v ní ukrývány oběti vražd, takže, jak psal benátskému dóžeti jeho vyslanec z Říma, denně vylovili z Tibery tři až čtyři mrtvoly zavražděných, mezi nimiž nechyběli ani biskupové a preláti. Počátkem listopadu během průtrže mračen se zřítil strop v místnosti, kde právě dlel papež s dvěma kardinály. Kardinálové se včas skryli v okenních výklencích, ale papeže našli pod troskami v bezvědomí, jen málo poraněného na hlavě a na ruce. Následkem dešťů se pak rozvodnila Tibera a zaplavila město a mnoho kostelů. Vatikán byl od města odříznut dva dni, ale Římané se utěšovali, že povodeň nebyla tak strašná jako před pěti lety.

V prosinci prodloužil Alexandr VI. Svatý rok až do svátku Tříkrálového a pak jej rozšířil nejprve na Itálii a pak na celý svět především proto, že pro nebezpečí hrozící všude na cestách poutníkům mnoho křesťanů nemělo odvalu putovat do Říma. Doma pak získali odpustky za obdobných podmínek jako za časů Bonifáce IX. Obnos, který by byli utratili cestou do Říma, však měli odevzdat papežským výběrčím. Tentokrát však také už nebyly užity jen na účely zbožné: Benátská republika získala, co se tam vybralo, na válku s Turky, v Polsku dal papež vše na obranu proti pohanům a v Itálii si prostě vybíral peníze Cesare Borgia na svá vojska. Proto se setkali papežští legáti při vybírání ve Švýcarsku a v Německu s odporem. A je třeba si uvědomit, že toto se dělo pouhých sedmnáct let před vystoupením Martina Luthera.

/pokračování příště/

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (6. 4. 2024)

PUSTIMĚŘ: 2.500,-Kč; DRYSICE: 6.000,-Kč; PODIVICE: 2.000,-Kč; TOPOLANY: 1.500,-Kč
Pán Bůh zaplať vám všem, kdo pamatujete na potřeby své farnosti.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „*Příspěvky na Farní Informátor*“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>.

DUCHOVNÍ POUŤ SVATOU BRANOU (2)

(BAZILIKY SV. PETRA V ŘÍMĚ)

QUOD HEVA TRISTIS ABSTULIT

Co nám nešťastná Eva vzala

Druhý panel Svaté brány¹ zobrazuje prarodiče ve chvíli, kdy jsou vyhnáni z pozemského ráje. Adam, sehnutý pod tíhou viny, se naklání dopředu, jako připravený k pádu. Boží obraz, který byl vtištěn Bohem do jeho srdce, padl v prach.

Eva, první žena, hanbou skrývá svou tvář. Je to tvář zalitá slzami: zakrývá ji rukou, kterou utrhla ovoce ze stromu. Eva naslouchala hlasu hada, který k ní dvojznačně promlouval; uvěřila hadovi, který lhal a předkládal proradný klam. A dala svému muži zakázané ovoce. Eva se tak stala příčinou smrti. Proto ji provází smutek.

Ale svatý Ambrož důrazně poznamenává, že žena, ve vztahu k prvotnímu hříchu, je omluvitelnější než muž: byla svedena andělem (i když padlým) a pokání u ní bylo pohotovější a omluva

velkorysejší: obviňuje hada, ne člověka. A pak, žena napravila prvotní hřích, když porodila Spasitele. Proto svatý Ambrož říká: „*Pojď blíž, Evo, která máš nyní jméno Maria*“ (*De Institutionis Virginis*, C.V.). V tomto okamžiku je pohled dějin obrácen k Marii.

Na horizontu se už zračí nová Eva: Maria. Proti pýše prvotního hříchu stojí ochotné a pokorné „staň se“, vyslovené v maličkém nazaretském domku nejposlušnější ženou celých dějin.

MODLEME SE

Zdrávas, Maria, milosti plná, Pán s tebou;

požehnaná ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš.

Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.

¹ VYHNÁNÍ Z RÁJE. Adam, shrbený pod tíhou Božího zlořečení a Eva, která si hanbou zakrývá tvář, vycházejí z brány ráje (Gen 3,23).

TU REDDIS ALMO GERMINE

Vracíš nám ho ve svém Synu²

Po tragédii hříchu, Bůh reaguje vylitím milosrdenství, jehož je schopen pouze On. Bible nám vypráví, co Bůh zakoušel a co rozhodl ve chvíli, kdy člověk otrávil stvoření, jež tak krásné vyšlo z jeho rukou. Tady je reakce Boha: „*Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrť hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě*“ (Gen 3,15).

Tato úchvatná Boží slova docházejí naplnění ve Zvěstování archanděla Gabriela Panně Marii. V té chvíli, v Mariině „*fiat*“, se přerušuje řetězec našich „*ne*“. V Mariině pokoře a poslušnosti Bůh nachází bránu, jak vejít do dějin, z nichž se ho lidská pýcha pokusila vyloučit.

Scéna, vyobrazená na Svaté bráně je velmi delikátní: Maria má zavřené oči, tím vyjadřuje naprostou důvěru a oddanost, zatímco delikátní krok anděla zdá se vrací lidskou historii zpět ke kráse jejího počátku. Je to velmi intenzivní chvíle. Svatý Bernard ve XII. století, máje před očima tento výjev, takto se obrací na Pannu Marii: „*Ó Maria, anděl čeká na tvou odpověď. Také my čekáme, ó Paní, na tento tvůj dar, který je darem Božím. V tvých rukou spočívá tíha našeho vykoupení. Odpověz brzy, o Panno! Prones slovo, ó Paní, na které nebe, země a dokonce i peklo čekají!*“ Maria řekla: „*Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova!*“ (Lk 1,38), Tímto „staň se“ začínají dějiny návratu lidstva k Bohu: dějiny, které stále běží a do nichž i my jsme začleněni.

MODLEME SE

Ó Maria,

i my chceme s tebou vyslovit naše „staň se“!

Jsme často křehcí, neklidní, nestálí ... ale přesto všechno ... dětmi.

Pomoz nám opakovat tvé „Hle, tady jsem!“, abychom s tebou zakusili radost Magnificat a šířili ji ve smutných brázdách dnešního světa. Amen.

² BLAHOŠLAVENÁ PANNA MARIA s nezaměnitelným symbolem Ducha Svatého (Lk 1,26-31).

MISSUS EST ANGELUS GABRIEL

Anděl Gabriel byl poslán (Lk 1,26)³

Abychom doprovázeli anděla do Mariina domku, musíme se zbavit „Napoleonova strachu“. Vysvětlím to. Napoleon Bonaparte se narodil v Ajacciu na Korsice, 15. srpna 1769: narodil se tedy právě v den, kdy si církev po staletí a znovu připomíná Mariino nanebevzetí. Napoleon měl být šťastný pro tuto souvislost. On však byl naopak velmi naštvaný. Víte proč?

Církev při mši svaté, 15. srpna, čte evangelium *Magnificat*, ve kterém Maria z Nazareta má odvahu říci: „*Bůh rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně, mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil*“ (Lk 1,51-52).

To bylo příliš! Napoleon nedokázal snést, že by se někdo v den jeho narozenin odvážil připomenout, že trůny mocných tohoto světa jsou všechny červavé:

proto dřív nebo později padnou! Proto Napoleon, když se stal císařem, na územích podrobených své autoritě, zrušil svátek Nanebevzaté: došlo k tomu císařským dekretem z 19. února 1806! Přešlo však jen pár let, a po porážce Napoleona u Waterloo, Mariino *Magnificat* znovu znělo z francouzských kazatelen, protože Bůh není rivalem člověka, nýbrž jeho jediným skutečným přítelem.

Maria, mladičká dívka z Nazareta, na níž se obrátil anděl Gabriel, toto všechno věděla a tomu věřila, a dnes to nám všem připomíná.

MODLEME SE

Ó Maria, i my chceme s tebou vyslovit naše „staň se“!

Jsme často křehcí, neklidní, nestálí ... ale přesto všechno ... dětmi.

Pomoz nám opakovat tvé „Hle, tady jsem!“, abychom s tebou zakusili radost Magnificat a šířili ji ve smutných brázdách dnešního světa. Amen.

³ ZVĚSTOVÁNÍ. Pozdrav anděla s růží v pravici pro Marii (Lk 1,26-31).

TU VENIS AD ME?

Ty přicházíš ke mně? (Mt 3,14)⁴

Pátý výjev nám představuje Ježíše ve vodách Jordánu. Jan lije vodu na hlavu Toho, který přišel, aby nás obmyl od poskvrny hříchu. Ježíš, nevinný Beránek, se ponořil do našich dějin, které se staly zlými a pro Boha nehostinnými.

Proč Ježíš učinil toto gesto?

Ježíš se postavil do řady s hříšníky, aby nám předal útěšnou zprávu o tom, že Bůh nás nikdy neopouští. I když padneme do hříchu, Bůh nám stále zůstává po boku, drží nás za ruku, aby nás pozvedl: je na nás, abychom měli pokoru nechat se podepřít Božím milosrdenstvím.

Kéž nám tato pokora neschází: bylo by to největší neštěstí našeho života.

Svatý Řehoř Nysský napsal ke scéně Ježíšova křtu tento krásný

komentář: „*Kristus přijal křest od Jana, aby učinil čistým vše, co bylo poskvrněné. Duch sestoupil, aby člověka vyvýšil až k nebi, aby pozvedl toho, jenž padl a ponížil toho, který mu dal padnout*“.

To je dokonalá syntéza páté scény na Svaté bráně a výzva znovu objevit zázrak svatého křtu, který nám vtiskl Svatou tvář Boží a zažehl v našem srdci jiskérku jeho Lásky: nenechme ji pohasnout, protože tato jiskra má sílu rodit svaté jakými byli svatý František, Matka Tereza, svatý Jan Pavel II. A může zrodit i naši svatost.

MODLEME SE

*Pane Ježíši,
na křtu svatém byla v našem srdci zažehnuta jiskra Boží lásky.
Nechceme ji uhasit! Ba co víc, toužíme, aby vzrůstala, aby všichni poznali,
že jsme Boží lid, který miluje jako miluje Bůh.
Toto je zázrak, který může obrátit svět. Amen.*

/pokračování příště/

⁴ JEŽÍŠŮV KŘEST. Ježíš je pokřtěn od Jana Křtitele v Jordáně a sestupuje na něj Duch Svatý v podobě holubice (Mt 3,13-15).

POUŤ ZA OBNOVU RODIN A ZA NOVÁ KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ

**DĚKANÁTŮ VYŠKOV A PROSTĚJOV
V SOBOTU 10. KVĚTNA 2025 DO OLOMOUCE**

PROGRAM:

15.00: modlitba svatého růžence

(zajistí děkanát Vyškov)

16.00: adorace Nejsvětější Svátosti

(zajistí děkanát Vyškov)

17.00: mše svatá

(zajistí děkanát Prostějov)

**PŘIHLÁŠKY: PANÍ MARIE SYNKOVÁ –
PRODEJNA COLL, MASARYKOVO NÁM.,
VYŠKOV, TEL: 777 455 286**

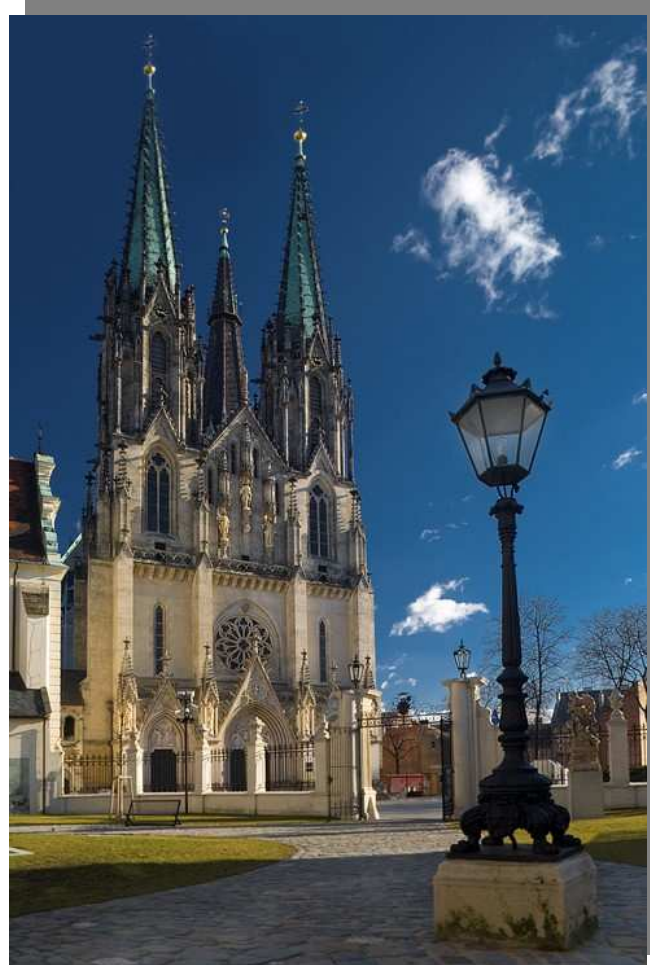
Odjezd autobusu

13.30 RYCHTÁŘOV

13.40 DĚDICE

13.45 VYŠKOV U KOSTELA

13.50: PUSTIMĚŘ? (AŽ PODLE POČTU POUTNÍKŮ)

CENA DOPRAVY:

DOSPĚLÍ **150,- Kč**, DĚTI A MLÁDEŽ **zdarma**. Návrat po mši svaté.

**NA POUŤ SE MŮŽETE VYPRAVIT I VLASTNÍM AUTOMOBILEM
– PARKOVÁNÍ V OLOMOUCI JE V SOBOTU ZDARMA.**

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Lavrov zahlédne v Moskvě na lavičce v parku Žida, jak se učí hebrejsky. „Nemrhejte časem, stejně vás tam nepustíme.“ – „Já vím. To já jen, až přijdu do nebe, abych se tam domluvil.“ – „A co když přijdete do pekla?“ – „To nebude problém, rusky už umím.“

II.

Ztroskotá loď a moře na ostrov vyvrhne Američana, Čecha a Rusa. Do půl hodiny se objeví smečka lidojedů a všechny tři odvedou do tábora. Tam jim náčelník lámanou francouzštinou říká, že budou popraveni v abecedním pořadí na moderním přístroji. Strhne velkou plachtu a odhalí zarezlou gilotinu. Američan poklekne, prostrčí hlavu otvorem, cvak, gilotina sjede dolů a zarazí se kousíček nad krkem. Tak ho vyndají a náčelník říká, že bohové se slitovali, on proto splní muži tři přání. Američan požádá o loď, pár veslařů a kufr perel. Vše dostane. Pak přijde na řadu Čech. Také u něj se gilotina zarazí těsně nad ním. I on má nárok na tři přání. „Tak zaprvé bych také chtěl loď; zadruhé šest veslařů a zatřetí, nemáte tu třináctku klíčů? Já bych vám tu gilotinu spravil...“.

III.

Když Brno se dovědělo, že v prosbě Otčenáše by ke změně dojít mělo, radní, hodnostáři do Vatikánu se vypravili a na papeže s prosbou se obrátili: "neuved' nás v pokušení" nesprávným-li Vaší Svatosti se zdá, pak "obrn' nás v pokušení", věřícím se zamlouvá. Pontifik, ač darů hojných z moravské metropole zřel, však zesmutněl: „příteli zvěčnělému, s nímž stejný den narození mne pojí - čestný to občan Pustiměře, Tomáš Špidlík, S.J., kardinál, - já slib dal: v řeči Vaší Otčenáše správné bude znění - "neopust' nás v pokušení".

IV.

Pohřbu tří vysokých stranických funkcionářů v Moskvě se zúčastnil i náš komunistický pohlavár. Během pohřbu se ptá sovětského tajemníka: „Na co zemřeli tito tři soudruzi?“ – „Na otravu houbami.“ „Ale vždyť jeden má uprostřed čela díru!“ – „Nechtěl jíst houby.“

V.

V Kremlu plánují invazi do Evropy, ale lámou si hlavu, jak se dostat do Anglie. Konečně je napadlo, že by jim mohl poradit moskevský vrchní rabín, jak to kdysi udělali Židi, když přes Rudé moře přešli suchou nohou. „To je jednoduché“, povídá rabín, „Mojžíš vztáhl hůl nad moře a voda se rozdělila a Židi prošli“. „To je ohromné!“, zajásají všichni; „a kde je ta hůl?“ - „Ta hůl“, povídá rabín, „je v britském muzeu v Londýně.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 20. - 27. dubna 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 20. dubna	ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ ŽEHNÁNÍ POKRMŮ SBÍRKA NA SLUŽNÉ DUCHOVNÍCH 12.00: <u>URBI ET ORBI</u> POŽEHNÁNÍ SVATÉHO OTCE	PODIVICE 7.30:	za + Marii a Ludvíka FRÉLICHOVY, syna, dceru, tři zetě a Boží požehnání pro živou rodinu
		DRYSICE 9.00:	za + rodinu DOBEŠOVU, MICHÁLKOVU, ČECHOVU, POČOVU, HODULÍKOVU, BABICOVU, HECZKOVU a Boží požehnání pro živou rodinu
		PUSTIMĚŘ 10.30	za Boží požehnání pro naše děti a rodiny
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice
PONDĚLÍ 21. dubna	PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM	PUSTIMĚŘ 8.00	za +Ludmilu MIKULKOVOU, rodiče, syna, živou a + rodinu MIKULKOVU a JURÁSKOVU
		DRYSICE 9.30	za živé a zemřelé farníky a dobrodince farnosti
		PODIVICE 11.00	za živé a zemřelé farníky a dobrodince farnosti
ÚTERÝ, 22. dubna: ÚTERÝ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM			
STŘEDA 23. dubna	STŘEDA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM	DRYSICE 18.00	za + rodinu POLÁCHOVU a NAVRÁTILOVU
ČTVRTEK 24. dubna	ČTVRTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM	PODIVICE 8.00	za Boží požehnání pro rodinu ZELENKOVU a BENÍČKOVU
PÁTEK 25. dubna	PÁTEK V OKTÁVU VELIKONOČNÍM	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Anežku a Antonína ROZEHNALOVY, dceru, syna a +rodinu TVRDÍKOVU
SOBOTA 26. dubna	SOBOTA V OKTÁVU VELIKONOČNÍM		
NEDĚLE 27. dubna	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ	PUSTIMĚŘ 8.00:	za + Jana SMEJKALA, rodiče z obou stran s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské pro živou rodinu
		DRYSICE 9.30	za +Jana KNAPA, manželku, syna, snachu, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Rudolfa a Annu MALOVY, syna, dcery, + rodinu a duše v očistci
		TOPOLANY 18.00	za + Františka a Emílii SUCHOMELOVY a dceru
PŘÍLEŽITOST ZÍSKAT PLNOMOCNÉ ODPUSTKY KDO S DUŠÍ ZCELA ODVRÁCENOU OD HŘÍCHU, I VŠEDNÍHO, SE ZÚČASTNÍ POBOŽNOSTI KE CTI BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, NEBO SE PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ POMODLÍ OTČE NÁŠ, VĚŘÍM V BOHA A INVOKACI: „JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI! VÝROČÍ POSVĚCENÍ CHRÁMU SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI (1902)			

POŘAD BOHOSLUŽEB: 27. dubna - 4. května 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 27. dubna	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Jana SMEJKALA, rodiče z obou stran s prosbou o dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie Svatohostýnské pro živou rodinu	
PŘÍLEŽITOST ZÍSKAT PLNOMOCNÉ ODPUSTKY KDO S DUŠÍ ZCELA ODVRÁCENOU OD HŘÍCHU, I VŠEDNÍHO, SE ZÚČASTNÍ POBOŽNOSTI KE CTI BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, NEBO SE PŘED NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTÍ POMODLÍ OTČE NÁŠ, VĚŘÍM V BOHA A INVOKACI: „ JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI! “ VÝROČÍ POSVĚCENÍ CHRÁMU SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI (1902)		DRYSICE 9.30	za + Jana KNAPA, manželku, syna, snachu, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Rudolfa a Annu MALOVY, syna, dcery, + rodinu a duše v očistci
		TOPOLANY 18.00	za + Františka a Emílii SUCHOMELOVY a dceru
PONDĚLÍ 28. dubna	PONDĚLÍ PO 2. NEDĚLI VELIKONOČNÍ SV. JANA MOLLA	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Vladimíra ZAHRADNÍČKA, rodiče TAUŠOVY, ZAHRADNÍČKOVY a duše v očistci	
ÚTERÝ 29. dubna	SVÁTEK - SV. KATEŘINA SIENSKÁ, PANNA A UČITELKA CÍRKVE, PATRONKA EVROPY	PODIVICE 8.00: za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro rodinu BENÍČKOVU, MAHDALOVU, ZELENKOVU a BUČKOVU	
STŘEDA 30. dubna	SV. PIUS V., PAPEŽ SV. ZIKMUND, MUČEDNÍK	DRYSICE 18.00	za farnosti Drysice, Pustiměř, Podivice a Topolany
ČTVRTEK 1. května	SV. JOSEF, DĚLNÍK	PODIVICE 8.00: za + Marii PUČANOVOU, manžela a zemřelou rodinu MATOUŠKOVU	
PÁTEK 2. května	SV. ATANÁZIUS, BISKUP A UČITEL CÍRKVE PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Ludmilu a Karla ZUKALOVY, zemřelou rodinu a Boží požehnání pro živou rodinu	
SOBOTA 3. května	SVÁTEK SV. FILIP A JAKUB, APOŠTOLOVÉ	PODIVICE 8.00: na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodiní, s prosbou o ochranu Panny Marie a dary Ducha Svatého pro rodinu a přátele	
NEDĚLE 4. května	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA SV. FLORIÁN, MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00: za + rodinu ZBOŘILOVU, VŠETULOVU, POTĚŠILOVU s prosbou o Boží požehnání a dar zdraví pro rodinu	
		DRYSICE 9.30: za živé a +členy SDH 4. okrsku a farníky padlé v I. a II. světové válce	
		PODIVICE 11.00: za +Marii PUČANOVOU, manžela, vnučku, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za farnosti Topolany, Pustiměř, Drysice a Podivice

MÁJOVÁ POBOŽNOST:

PUSTIMĚŘ: PONDĚLÍ, PÁTEK - 17.30

DRYSICE: STŘEDA - 17.30

PODIVICE: STŘEDA, PÁTEK - 18.00

TOPOLANY: NEDĚLE - 17.30.